

Pământul și luna

Jakob Lorber

Despre Jakob Lorber

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuță.

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural și destul de sărac. Părinții săi erau însă deschiși față de artă și de religie. El a moștenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale și a învățat să cânte la vioară, la pian și la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orașel pe malul râului Drau, Lorber își putea câștiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reușit să-și găsească un post. De aceea, el și-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziției, vioara, lecții de canto, și dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber și-a urmat înclinația interioară și s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare”. Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme și Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi și sursa sa de inspirație până la sfârșitul vieții.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-și consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului”. La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineață, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ți pana și scrie!”

Ascultător, a renunțat la pregătirile pentru călătorie, s-a așezat și a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, *Casa Domnului*: „Și astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice și sigure. Oricine dorește să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păși braț la braț cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumesti și care Mă vor iubi la fel cum își iubește mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Ființe Umane, cele care Mă privesc la fel cum își privește un frate fratele, și cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat”.

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil și a intrat în viața lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înțeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului și al rațiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referință și fără să aibă cunoștințe legate de ceea ce scria, căci cunoașterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viață s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăși prin opera lui pe toți scriitorii, poeții și gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaștere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoștințe mai exacte despre științele geografice, istorice, biologice și naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeției, el i-ar depășit cu siguranță pe toți inițiații pe care i-a cunoscut umanitatea. Încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului”, putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a știut dinainte că va muri la această dată, căci își împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparținem Domnului”.

Prefață

A trecut mai mult de un secol față de anul 1847, când Jakob Lorber a primit prin inspirație divină lucrarea de față, timp în care știința și tehnologia au avansat cu pași uriași. În timpul vieții lui Lorber, umanitatea se mai afla încă în epoca motorului cu aburi. Acesteia avea să-i urmeze epoca industrială, caracterizată prin electrificare și motorizare, care au condus apoi la epoca atomică în care trăim astăzi. Descătușată, puterea atomului poate deopotrivă binecuvânta sau anihila umanitatea.

Marile descoperiri și invenții din ultimele decenii au fost extrem de utile inclusiv în explorarea planetei pe care trăim, Pământul, și a tuturor fenomenelor naturale care se produc la suprafața acestuia. Geologia, geofizica, meteorologia, și diferite alte ramuri ale științei, fac toate eforturile pentru a crea o imagine cât mai exactă asupra forțelor planetare naturale care operează deasupra și asupra Pământului, la suprafața acestuia și în interiorul lui. Majoritatea acestor cunoștințe noi corespund în mare măsură afirmațiilor făcute de Lorber în lucrarea de față, *Pământul și luna*, precum și în alte lucrări natural-spirituale ale sale, făcând astfel dovada incontestabilă a unor afirmații profetice care, înainte ca știința să le confirme, fuseseră puse de multe ori la îndoială.

Dincolo de toate teoriile referitoare la natura interioară a Pământului, structura acestuia continuă să rămână un mister pentru știință, învăluit de un voal impenetrabil, căci Natura a creat obstacole care vor

împiedica întotdeauna oamenii (în ipostaza lor fizică) să penetreze până în inima Pământului. O descriere reală a interiorului Pământului, precum cea prezentată în scrierile inspirate ale lui Lorber, nu poate fi făcută decât dintr-o perspectivă spirituală.

În cartea de față, Pământul ne este revelat ca un corp celest absolut viu, care nu conține nimic mort sau neanimat. El este un organism care pulsează de viață și ale cărui organe sunt absolut analoage celor din corpul fizic uman. Lumea sa interioară este uluitoare, ilustrând un proces planificat și inspirat de dezvoltare interioară, la care contribuie forțe elementale imense, ale căror manifestări alcătuiesc toate fenomenele naturale, inclusiv cele pe care le cunoaștem noi.

Prima parte a lucrării de față, „Pământul natural”, ne dezvăluie scopul natural-spiritual care se ascunde dincolo de înfățișarea materială sau fizică a globului nostru terestru, justificând-o totodată. În cea de-a doua parte, „Pământul spiritual”, sunt descrise lumile spirituale care aparțin sferei de influență a Pământului. Deși descrierea începe chiar cu lumea fizică, aceasta se dovedește a fi doar un aspect parțial al unei cunoașteri spirituale superioare.

Partea a treia reprezintă o anexă: ea este intitulată „Luna” (a fost scrisă la o dată anterioară, în anul 1841) și oferă descrierea naturii lunii, inclusiv a diferențelor între cele două jumătăți ale acesteia, prezentând condițiile de viață pe fiecare din ele. Afirmațiile din această lucrare prezintă un interes aparte, date fiind recente progrese ale explorării spațiului cosmic și călătoriile omului pe lună, care au confirmat o parte din descrierea lunii oferită de Lorber.

Acest tratat, deopotrivă științific și spiritual, se încheie cu descrierea importanței cosmice și spirituale a satelitului Pământului nostru. El ne oferă un alt tip de înțelegere – într-o lumină nouă – a locului real pe care îl ocupă Pământul și luna în marele plan al Creației. La fel ca toate lucrările lui Lorber, și acestea contribuie la aprofundarea credinței religioase, pe care o ridică pe nivelul cunoașterii spirituale inspirate, revelând astfel înțelepciunea iubirii lui Dumnezeu pentru ființele umane, într-o manieră extrem de vie.

Partea întâi

Pământul natural

1

Centrul de greutate al Pământului

Dacă studiem cu atenție un corp oarecare, vom constata trei lucruri. Dincolo de înfățișarea sa exterioară – care include forma sa, dar nu numai – orice corp are o circumferință, o suprafață și o culoare, care depind de lungimea, lățimea și înălțimea sa. Și, ceea ce este mai important, corpul are o greutate care îi permite să își asume o anumită poziție.

Spre exemplu, dacă studiem forma unei pietre neregulate, vom descoperi că ea are centrul de greutate într-un anumit punct. Acest fenomen poate fi stabilit cu ușurință în cazul unei bucăți de lemn: dacă o lăsăm să plutească pe apă, centrul ei de greutate va fi situat în punctul cel mai de jos.

Centrul de greutate nu trebuie confundat cu centrul obiectului. Orice corp are două centre: unul de greutate și altul din punct de vedere al măsurătorii fizice. Dacă vom examina diferite tipuri de corpuri, vom constata că centrul lor de greutate nu corespunde niciodată cu centrul fizic, nici măcar în cazul unei bile de metal perfecte din punct de vedere matematic și cu o densitate egal repartizată.

Pentru a ne convinge, putem rupe o bucată de oțel în două. Dacă vom privi la microscop structura interioară a suprafeței secționată, vom constata că textura acestuia este neregulată. Dacă o asemenea diferență poate fi observată în structura cristalină a unuia din cele mai solide corpuri de metal, cu atât mai ușor poate fi percepută aceasta în structura unui corp mai puțin dens.

O altă experiență pe care o putem face cu ușurință se referă la un cântar. Dacă am construi dintr-un metal dens două talere perfect simetrice din punct de vedere matematic și le-am echilibra în jurul unui ax central, am constata că acestea nu vor alcătui un plan orizontal perfect, una dintre ele fiind întotdeauna puțin mai lungă decât cealaltă.

Chiar și în corpurile create de puterea Mea, centrul de greutate nu coincide cu centrul obiectului. La fel stau lucrurile cu polaritatea pozitivă și cea negativă.

De ce nu sunt localizați cei doi poli ai unei bare magnetice în centrul matematic al acesteia, fiind dispuși către capetele barei? De ce este situată coaja seminței (care conține cele mai valoroase substanțe nutritive) la periferia seminței, și nu în centrul acesteia, unde este localizată o forță egală, dar cu semn opus? De ce nu este situată inima omului (sau a unui animal) în centrul exact al corpului său?

Aceste întrebări demonstrează deja că centrul de greutate este ceva complet diferit de centrul fizic al unui obiect, indiferent care ar fi acesta.

De aceea, atunci când ne referim la un subiect atât de important cum este punctul central al Pământului, trebuie să menționăm de la bun început că nu vorbim de centrul matematic al acestuia, ci mai degrabă la centrul propriu-zis al vieții sale, sau altfel spus, la centrul său de greutate. Centrul matematic nu este decât un punct imaginar, lipsit de volum, asupra căruia nu merită să insistăm.

Acestea fiind spuse, ne vom întoarce atenția asupra centrului de greutate al Pământului, o zonă mult mai semnificativă pentru noi, care nu are dimensiunile unui punct, ci dimpotrivă, reprezintă o zonă de mari dimensiuni, în care se desfășoară o activitate intensă.

Cum arată acest centru de greutate al Pământului? Este el o stâncă plină cu diamante, cu minereuri de fier, sau poate un magnet? Să fie oare un spațiu gol, în care nu există decât focul nepieritor din care își extrag forța vulcanii de la suprafața Pământului, prin care nu iese decât fumul

focului din interior, ca printr-un fel de coșuri de pe acoperișurile caselor? Evident, răspunsul la aceste întrebări este negativ.

Centrul de greutate al ființei umane este inima sa, care, din punct de vedere fizic, reprezintă un țesut organic alcătuit într-o manieră extrem de rafinată și de complexă, am putea spune artistică, întrucât în ea sălășluiește sufletul viu al omului; iar în interiorul acestui suflet se află spiritul său nemuritor. Acest centru de greutate este perfect echipat cu cele necesare pentru dezvoltarea vieții Pământeste și pentru susținerea temporară a corpului, astfel încât, prin această construcție miraculoasă, tot ceea ce este necesar pentru susținerea vieții fizice poate fi produs de către suflet.

Aceasta este și semnificația centrului de greutate al Pământului, pe care îl vom analiza în detaliu în continuare.

2

Inima Pământului

Așa cum spuneam, centrul de greutate al Pământului are o structură similară cu cea a inimii ființei umane sau a unui animal. La fel ca în cazul inimii omului, acest centru de greutate, sau inima Pământului, asigură proporțiile corecte ale întregului glob terestru și reprezintă atelierul în care este susținută întreaga viață de pe Pământ.

În numeroasele sale compartimente este produsă o energie extrem de puternică, necesară pentru a direcționa diferitele fluide ale vieții Pământului către organele exterioare ale acestuia, iar apoi pentru a le absorbi din nou în centru, în vederea reînnoirii lor. Nu este greu să tragem concluzia că inima Pământului este destul de mare. Dimensiunea ei nu poate fi totuși stabilită exact, căci ea trebuie să se dilate și să se contracte extrem de rapid. În medie, diametrul inimii Pământului este de aproximativ 750 de kilometri. Ea se poate însă dilata până la 1.500 de kilometri, după care se poate contracta până la 375 de kilometri.

Din ce este însă alcătuită această așa-zisă inimă a Pământului? Ea este mai puțin alcătuită din materie, la fel ca în cazul inimii unui om sau a unui animal. Putem spune mai degrabă că este o putere substanțială care se mișcă eficient printr-o structură vie permeabilă, deși solidă, exercitându-și efectele asupra fiecărei celule și a fiecărui organ al organismului Pământului.

Dacă acest organism este solid, cum poate fi el penetrat de o putere substanțială fără a fi afectat de aceasta?

Oasele unui animal sunt și ele alcătuite dintr-o substanță solidă. Fluidele și sângele pătrund totuși prin porii oaselor, care durează mai mult decât orice altă parte a corpului, deși sunt supuse la diferite reacții de către această putere care acționează asupra lor.

Să luăm, de pildă, substanța din care sunt alcătuite intestinalele animalelor. Deși această substanță flască pare lipsită de consistență, oricât de solicitate ar fi intestinalele de-a lungul vieții animalului, ele continuă să

opereze eficient o perioadă lungă de timp. Dacă examinăm organele mai delicate ale unei păsări, în care sunt înmagazinate și consumate chiar și pietricelele, devine clar că întreaga chestiune depinde de o anumită calitate a materiei care alcătuiește aceste organe, materie suficient de solidă pentru a permite forțelor interne ale organismului să acționeze prin ea fără a suferi vreo pagubă.

Dacă materia din care sunt alcătuite niște animale atât de delicate este înzestrată cu asemenea calități, cu atât mai solid va fi un organism de talia Pământului dacă este alcătuit din ea, lucru demonstrat de faptul că de milioane de ani, forțele atât de active ale Pământului interior nu au afectat în nici un fel, sau prea puțin, structura acestuia.

Eu, Creatorul tuturor lucrurilor, am știut să asigur întotdeauna proporția exactă care să permită punctelor de sprijin să fie suficient de solide și de durabile pentru a susține cu cea mai mare ușurință greutatea care se sprijină de ele, iar acest principiu se aplică inclusiv materiei din care este alcătuită inima Pământului, astfel încât aceasta să își poată desfășura activitatea în condiții optime.

În regiunile nordice ale Pământului este destul de răspândit un metal prețios, numit platină. Acest metal este similar cu materia care susține puterea centrală a Pământului, fără să fie însă absolut identic cu aceasta. De fapt, trebuie să precizăm că materia din care este alcătuit interiorul Pământului nu este aceeași cu materia care poate fi găsită la suprafața sa. Legătura dintre pielea exterioară și insensibilă a Pământului, pe de o parte, și organele delicate din interiorul acestuia, pe de altă parte, este comparabilă cu legătura care există între pielea corpului uman și carnea și sângele acestuia. Materia interioară a Pământului este alcătuită tot dintr-un fel de carne, sânge și oase, deși nu seamănă în întregime cu interiorul trupului animal.

3

Localizarea și mobilitatea inimii Pământului

Unde este localizat centrul de greutate, sau inima Pământului? Este imposibil să-l plasăm într-un anumit loc, căci locația lui poate suferi schimbări importante. Corpul terestru are o asemenea alcătuire interioară încât centrul său de greutate poate opera la fel de bine în nord și în sudul Pământului. Este practic imposibilă o localizare absolută a substanței care generează greutatea Pământului. Acest centru de greutate care dă viață materiei poate fi observat inclusiv la anumite plante.

Dacă vom analiza un copac, vom constata că uneori, creșterea sa, la fel ca și zona în care cresc fructele, sunt înclinate uneori mai mult într-o anumită parte a copacului, și alteori în partea opusă. Într-un an va prospera mai bine jumătatea sa nordică, iar în alt an jumătatea sa sudică. Din când în când pot apărea crengi uscate pe una din părțile copacului, iar alteori în partea opusă.

Aceste fenomene și altele, similare, au aceeași explicație: mobilitatea constantă a centrului de greutate, adică a polarității pozitive, care dă viață obiectului.

Motivul pentru care acest centru viu de greutate își schimbă tot timpul poziția nu poate fi înțeles cu ușurință pe nivelul vostru de cunoaștere. Dacă scopul materiei ar fi localizarea permanentă a acestui centru polar, el ar putea fi poziționat astfel încât materia să rămână întotdeauna neschimbată. Astfel, un pom fructifer, să spunem un măr, ar rămâne pentru eternitate un simplu măr, și la fel s-ar petrece lucrurile cu toate ființele sau obiectele. În acest caz, un animal sau o plantă nu ar fi cu nimic superioare unui diamant. Cu cât polaritatea unui obiect rămâne mai mult timp neschimbată, suprapunându-se aproape perfect cu centrul matematic al acestuia, cu atât mai solid și mai permanent devine obiectul respectiv. Acest obiect nu va mai putea suferi însă nici un fel de transformări, perpetuându-și la infinit aceeași existență neschimbată. Dacă ar dispune de asemenea corpuri terestre, la fel de dure ca și diamantul, ființele vii nu s-ar putea deplasa în voie pentru a-și găsi hrană și adăpost.

Din descrierea de mai sus puteți înțelege cu ușurință de ce centrul polar de greutate nu poate fi unul permanent, ci trebuie să se afle într-o continuă schimbare, la fel cum sângele ființelor umane și al animalelor nu pare să aibă nici o calitate gravitațională. Un sânge coagulat, la fel ca și o inimă statică, nu pot folosi la nimic unei ființe vii. În cazul animalelor care se mișcă (spre deosebire de plante), inima își poate asuma uneori o poziție relativ staționară, întrucât mișcările libere ale corpului pot genera, prin ele însele, diverse reacții la nivelul acelor corpuri care nu au capacitatea de a se mișca liber. Aceste reacții necesare sunt guvernate prin schimbarea alternativă a centrului polar de greutate.

Din toate aceste motive, poziția centrului de greutate al Pământului nu poate fi indicată decât cu o oarecare aproximație, pentru anul în curs și pentru anul care urmează (1846-1847). Ea este situată cu aproximație sub Islanda și o parte din Peninsula Scandinavică, adică Norvegia, Suedia și Laponia, extinzându-se la nord până la Kamceatca (Siberia) și la sud până în zona mediteraneană.

4

Natura materiei și spiritele sale primordiale

Am arătat deja că scopul materiei nu este definit exclusiv de existența fizică a acesteia. Materia care moare este reciclată continuu, fiind înlocuită de o nouă materie. Mineralele, plantele și animalele de tot felul se nasc, trăiesc și mor. Munții care cu mii de ani în urmă își întindeau vârfurile până în cele mai înalte straturi ale atmosferei și-au pierdut astăzi mai mult de jumătate din înălțime. Puterea de distrugere a vânturilor, trăznetelor și ghețarilor a redus constant din înălțimea acestor munți, transformând rocile dure în Pământ moale, care a continuat să se descompună și să moară puțin câte puțin, sub influența ploilor, a vânturilor

și electricității. Aceste procese nu ar fi posibile dacă centrul de greutate al Pământului nu și-ar schimba în permanență poziția.

Cândva, pe Pământ existau animale uriașe și păduri primitive de dimensiuni gigantice. Unde au dispărut ele? Unde mai poate fi găsit astăzi măcar unul din acei copaci care trăiau mai bine de o mie de ani și care ar fi putut da mai mult lemn decât o întreagă pădure din ziua de astăzi? Inundațiile au scufundat aceste păduri și aceste animale, îngropându-le adânc sub crusta actuală a Pământului, odată cu mii de alte specii care au pierit în potop. Astăzi ele pot fi regăsite sub formă de oase pietrificate, și vor rămâne astfel până când va sosi timpul ca aceste rămășițe să se transforme în cenușă, rezultatul ultim al materiei aflate în degradare. Când privește copacii primitivi, aceștia s-au transformat în cărbune, și nu va trece mult timp până când noile invenții ale oamenilor, care vor necesita din ce în ce mai mult cărbune pentru încălzire, vor reduce la zero și aceste ultime rămășițe.

Unii vor spune că este dureros să auzi că tot ceea ce există se îndreaptă către anihilare, dar Eu vă spun: nu este nimic dureros în acest lucru! Este mult mai bine ca materia și trupul să se descompună în timp, astfel încât viața captivă în ele să poată fi eliberată de materie, decât invers: ca viața liberă să sfârșească în cele din urmă odată cu materia (atunci când va sosi timpul ca aceasta să fie definitiv distrusă). Acest din urmă proces nu poate sta în intenția Mea, căci Eu, forța și atotputerea primordială, omnipotentă și eternă, reprezintă însuși principiul vieții, și de aceea nu pot acționa decât în favoarea acesteia.

De vreme ce materia nu reprezintă decât un instrument pentru coordonarea și eliberarea vieții libere, este imposibil ca o existență pururi neschimbătoare să fie scopul pentru care a fost creată. Atunci când o formă de viață își împlinește menirea pentru care s-a născut, prin intermediul materiei, ea moare, ca și cum nu ar fi existat niciodată. În ansamblul ei, materia nu reprezintă altceva decât o manifestare cu un scop precis a voinței Mele prestabilite. Această afirmație ne conduce imediat la concluzia că ea poate fi dizolvată la fel de ușor cum a fost creată. Punctul din care s-a născut și care reprezintă pentru ea punctul ei de stabilitate este totodată și centrul ei de greutate, principiul care îi dă viață și care îi susține existența. Dacă acest principiu este smuls dintr-un corp material, acesta din urmă moare pe loc.

Pentru ca nimic din ceea ce există în creație să nu poată apărea sau dispărea brusc, Eu nu voi permite niciodată ca acest principiu al voinței Mele să se retragă instantaneu din corpul în care sălășluiește. Conform voinței Mele, nimic nu poate fi creat și nu poate dispărea brusc, totul petrecându-se în timp, în ritmul corespunzător. De pildă, crearea și decăderea imenselor corpuri celeste se petrec într-un ritm foarte lent. Cred că acum puteți înțelege cu ușurință de ce se petrece acest lucru. Același lucru este valabil și în ceea ce privește Pământul, astfel încât centrul de greutate care îi dă viață este micșorat puțin câte puțin, până când va veni timpul ca și el să împărtășească soarta întregii materii.

Am aflat așadar motivul schimbării permanente a centrului de greutate în interiorul materiei, felul în care acest centru guvernează nașterea

și moartea treptată a acesteia și în ce constă principiul care stă la baza centrului de greutate. Dacă ar fi posibil să vedeți centrul de greutate al Pământului cu ochii fizici, acesta v-ar apărea sub forma unei sfere de foc, care trimite limbi de foc (sau scânteii) cu o viteză uluitoare către organele interne ale Pământului, generând la nivelul lor reacțiile necesare pentru prezervarea și buna funcționare a acestui corp ceresc.

Dacă ați putea vedea acest foc cu ochii voștri spirituali, ați descoperi în interiorul lui o sumedenie de spirite menținute în sfera de influență a Pământului prin voința Mea și care sunt silite să execute tot felul de activități particulare, care au anumite semnificații precise. Acestea sunt spirite primordiale, aflate sub puterea judecării, care stimulează în mod activ materia din jurul lor, proces prin care pot ascensiona din ce în ce mai sus, până când – înconjurată de o materie extrem de subtilă – reușesc să avanseze pas cu pas către o viață perfectă și liberă. Acest tip de spirite, care apar în fața ochilor fizici sub forma focului, alcătuiesc întreaga compoziție a materiei din interiorul centrului viu și activ de greutate al Pământului.

5

Structura interioară a Pământului

Dacă vom analiza corpul unui animal, vom constata că sângele și fluidele trec prin vene și prin vasele sanguine la fel ca în cazul celor din inima propriu-zisă; procesul se desfășoară simultan în toate punctele din corp, ori de câte ori în inimă are loc o pulsație.

În corpul animal nu este nevoie de mai multe forțe pentru a pune în mișcare sângele și fluidele; o singură forță este absolut suficientă pentru toate vasele, oricât de mare ar fi numărul acestora. Același principiu se aplică și corpului Pământului. O singură bătaie a inimii Pământului, care se repetă la fiecare șase ore, este suficientă pentru ca diferitele tipuri de fluide care există în interiorul Pământului să fie conduse către diversele părți ale corpului acestuia, la fel ca în cazul unui corp animal. Toate manifestările și procesele vieții din interiorul corpului terestru depind de această forță de control.

Cauza fluxului și refluxului, precum și a altor mișcări care se petrec la suprafața Pământului, inclusiv a tuturor tipurilor de vânturi, își are originea în această sursă de putere. În plus, inima Pământului preia și funcțiile plămânilor din corpul animal obișnuit. Altfel spus, dilatarea și contracția regulată și neregulată a corpului terestru este asociată tot cu mișcările inimii acestuia.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, este necesar să descriem pe scurt structura interioară a Pământului, pentru a ilustra felul în care, pornind de la un centru unic de greutate situat în interiorul Pământului, celelalte centre de greutate, secundare, aflate într-un număr infinit, sunt puse într-o mișcare similară.

Pentru a înțelege corect structura interioară a Pământului, trebuie mai întâi de toate să precizăm că la fel ca în cazul oricărei alte ființe vii –

de la formele inferioare de plante și până la ființele umane – Pământul trebuie privit din perspectiva unei trinități.

Să analizăm un copac. Primul lucru pe care îl descoperim la acesta este scoarța, care are un aspect exterior (sau mort) și unul interior (sau viu), numit și alburn. Al doilea lucru pe care îl putem constata este lemnul solid, o combinație alcătuită din nenumărate tuburi mici așezate unul lângă altul în cea mai frumoasă ordine posibilă. Cel de-al treilea lucru este centrul sau inima copacului, care reprezintă de regulă un tub mai mare, umplut cu un țesut celular spongios. Celulele acestuia absorb lichidele extrase din Pământ, le purifică, după care le trimit prin mișcările lor de dilatare și de contracție către diferitele organe ale copacului.

Să analizăm în continuare fructul unui copac. Să spunem că avem de-a face cu o alună sau cu o ghindă. Ce observăm mai întâi?

Primul lucru care ne sare în ochi este coaja exterioară, care este de două feluri, exact la fel ca și scoarța copacului. Urmează apoi învelișul de protecție, partea de mijloc a fructului, de regulă solidă. Dincolo de acesta se află cea de-a treia parte a fructului, în care este localizată inima sau învelișul embrionar al acestuia.

Să analizăm acum un animal. Primul lucru observat este pielea, care prezintă forma exterioară a animalului. În interior, corpul animalului include scheletul solid, de care este prinsă o masă de țesut muscular și parțial cartilagos, suficient de puternic, la fel ca și învelișul dur al fructului sau ca și craniul capului. În interiorul acestui schelet se găsesc organele interne precum splina, plămânii, ficatul și intestinele, iar în partea cea mai nobilă a animalului, inima însăși, cea care guvernează întreaga viață, căci prin activitatea ei își primesc celelalte două părți ale corpului hrana de care au nevoie, prin intermediul nenumăratelor vase sanguine care fac legătura între ele.

Aceleași relații există și în interiorul corpului uman. Dacă doriți să înțelegeți și mai bine acest proces, luați exemplul unui ou. Pe scurt, fiecare ființă fizică animată, organică, ce trăiește la suprafața Pământului, are o structură corporală mai mult sau mai puțin asemănătoare cu cea a Pământului-mamă.

Partea exterioară a corpului Pământului reprezintă tot un fel de coajă tare și moartă. La fel ca în cazul copacului, partea interioară a acestei scoarțe este ceva mai vie decât cea exterioară. Deși pare complet moartă, scoarța unui copac poate totuși produce suficientă hrană pentru anumite plante minore, precum mușchiul, la fel cum pielea unui animal nu este atât de moartă încât să nu poată oferi hrană anumitor paraziți minori. Același lucru este valabil și în cazul crustei exterioare a Pământului, care nu este atât de moartă încât să nu poată susține nenumăratele plante și animale care cresc la suprafața ei.

Această crustă exterioară a Pământului are o grosime de aproximativ 150 de kilometri și reprezintă partea cea mai solidă a corpului terestru. În anumite regiuni ea este mai subțire. În plus, ea nu este la fel de solidă peste tot, dar este suficient de fermă pentru a putea susține cu ușurință tot ce se află la suprafața Pământului. Cea de-a doua parte este

nucleul viu al corpului terestru, în interiorul căruia este localizată cea de-a treia parte: inima.

Vom examina în continuare felul în care sunt legate între ele cele trei părți ale corpului terestru și maniera în care sunt guvernate acestea de către forța de control a inimii, care le străbate integral.

6

Centrele de greutate și fluidele Pământului

Dacă ați putea vedea trunchiul unui copac dinspre inimă către scoarța exterioară și dinspre rădăcină către mugurii cei mai înalți, ați descoperi, în afară de tuburile ascendente, înzestrate cu nenumărate tuburi, obturatoare și valve (pentru închiderea și deschiderea circulației fluidelor), și un număr de organe transversale mai mici, care pot fi găsite de la inimă și până la scoarța exterioară, fiind așezate în dispozitive dintre cele mai variate. La rândul lor, și ele sunt echipate cu obturatoare și valve, pentru scopul menționat mai sus. Toate aceste pompe, obturatoare și valve reprezintă centre de greutate secundare, prin intermediul cărora principiul vieții este distribuit la nivelul întregului copac. Tuburile de diferite dimensiuni, având un rol primar sau secundar, străbat toate cele trei părți ale copacului, fiind conectate între ele prin alte tuburi laterale, creând o rețea ce se extinde de la rădăcină și până la scoarță. Prin intermediul lor, inima – principiul esențial al vieții- guvernează întregul copac. Așa cum am mai spus, în afara centrului principal de greutate, în materia lemnoasă există nenumărate centre secundare. Știm deja că centrul de greutate al materiei organice reprezintă punctul central al activității acesteia, care îi dă viață. Centrele secundare de greutate (sau puncte vitale), mai mici, sunt localizate în punctele de intersecție ale organelor transversale menționate mai sus cu circuitele vitale (sau organele ascendente). În aceste puncte de intersecție se produce un efect particular.

Acest efect poate fi ilustrat astfel: dacă luăm două bucăți de lemn și le așezăm în cruce unul peste celălalt, în punctul de intersecție se produce un efect perceptibil. În momentul contactului cu bucata superioară, cea inferioară își unește greutatea cu greutatea acesteia. Dacă cineva încearcă să ridice bucata de lemn de jos, este nevoit să o ridice și pe cea de sus.

Să luăm un alt exemplu: să ne imaginăm un rezervor din care apa trebuie condusă în două puncte diferite prin două conducte. Dacă cele două conducte se intersectează, cele două jeturi de apă trebuie să treacă unul prin celălalt, împiedicându-se astfel reciproc. De îndată ce apa reușește însă să treacă de punctul de intersecție, ea poate circula liber mai departe. Ce se petrece în punctul de impedanță? Apa care vine dintr-o conductă se amestecă cu apa care vine din cealaltă, creând la început un mic vârtej, din care, apa astfel combinată, intră din nou în cele două conducte, continuându-și drumul. Acest exemplu demonstrează efectul important care se produce în aceste puncte de tranziție, care reprezintă implicit centre

secundare de greutate¹. Un efect similar se produce în punctele de intersecție ale micilor tuburi laterale cu cele longitudinale din interiorul unui copac.

Să luăm și un al treilea exemplu: revenim la imaginea unei conducte de apă, cu care se intersectează zece tuburi de apă, dispuse radial. În punctul de joncțiune al tuburilor, apa se amestecă, generând un vârtej mult mai puternic de această dată, după care își continuă drumul prin cele 10+1 tuburi.

Un copac are numeroase asemenea „conducte” de apă. Cu cât ne apropiem mai mult de scoarță, cu atât mai multe sunt aceste tuburi și cu atât mai radiale sunt punctele de intersecție. Așa se explică de ce scoarța copacilor este mai degrabă un depozit de lichide amestecate. Scoarța prezintă simultan aspectul spongios al inimii, cel fibros al lemnului și o mare varietate de compuși amestecați, care ascensionează separat în interiorul trunchiului, prin tuburi diferite, servind anumitor scopuri particulare în formarea uneia sau alteia din părțile copacului. Ne este revelat astfel rolul foarte important al centrilor secundari de greutate, care constă în amestecarea fluidelor vitale ale corpului pentru a obține efecte cu totul deosebite. Acest lucru poate fi văzut cu ușurință dacă secționăm trunchiul unui copac.

Inelele pe care le putem vedea în secțiunea laterală sunt cunoscute sub numele de inele anulare. Alburnul reprezintă un țesut alb, mai moale, care separă aceste inele. Razele care emană din centru, mergând până la nivelul scoarței, atestă efectul centrelor secundare de greutate. Este vorba de niște efecte secundare ale aceluiași impuls central. De regulă, localizarea aproximativă a acestor centre în interiorul copacului este situată în punctele de intersecție ale nucleelor rădăcinilor și ramurilor cu nucleul trunchiul central. Tot la nivelul trunchiului este situat și sediul principalului centru de greutate: inima copacului. Rănirea inimii va provoca instantaneu moartea copacului.

Același principiu se aplică și Pământului, dar la o scară mult mai mare. La fel ca în cazul unui copac din a cărui inimă pornesc un mare număr de canale, intersectate de nenumărate tuburi laterale mici, tot așa se petrec lucrurile și în cazul trupului Pământului. Cu cât organele sunt mai apropiate de inimă, cu atât mai mari sunt ele. Cu cât sunt mai îndepărtate de inimă, cu atât devin mai mici, fiind din ce în ce mai răsfirate. Această descriere vă va permite să înțelegeți cum sunt conectate între ele cele trei părți ale trupului terestru, felul în care operează principalul centru de greutate al Pământului prin intermediul nenumăratelor canale și a punctelor lor de intersecție, care ajung până la suprafața sa, precum și cât de multiformă este structura centrelor secundare de greutate, pentru a-și putea îndeplini funcțiile multiple.

Să vedem în continuare de unde primește inima Pământului diferitele sale fluide (cele pe care le pune în mișcare prin canalele cele mai

---

¹ N.Tr. În știința esoterică orientală, aceste așa-zise „centre de greutate” sunt cunoscute ca „centri de forță”, puncte în care se intersectează circuitele energetice subtile ale corpului, sau *chakra*-e. Ele joacă într-adevăr un rol foarte important în anatomia subtilă (energetică) a corpului, guvernând inclusiv funcțiile corpului fizic (și starea de sănătate a acestuia).

mare ale corpului). Aceste fluide principale nu se amestecă între ele decât atunci când canalele ajung să se intersecteze, generând fluide amestecate, de ordin secundar, terțiar, și așa mai departe. Cu cât fluidele călătoresc mai aproape de suprafața Pământului, cu atât mai amestecate devin ele.

Pentru a răspunde la întrebarea de mai sus, vom analiza din nou exemplul cu copacul. Un copac nu absoarbe prin rădăcinile sale decât picăturile de ploaie și cele de rouă. Atunci când Eu am creat plantele, am avut însă în vedere desemnarea unor chimiști care lucrează în inima și în stomacul lor, filtrând și procesând lichidele astfel absorbite, pentru ca ele să devină utile. Deși fluidele ajung în inima Pământului sub forma unor substanțe simple, chimiștii din această zonă le prelucrează în laboratoarele lor, având grijă să respecte proporțiile corecte. Lichidele astfel obținute sunt direcționate prin canalele corespunzătoare, astfel încât să ajungă la destinația corectă în cantitatea necesară, nici o picătură în plus sau în minus.

Felul în care se realizează acest proces nu poate fi explicat în termeni fizici, dar poate fi justificat din punct de vedere spiritual, lucru pe care îl vom face ceva mai târziu. De aceea, nu trebuie să vă preocupe materia din care sunt alcătuite aceste fluide și nu trebuie să vă grăbiți să trageți concluzia că este vorba de carbon și de oxigen, căci în cazul substanțelor primare nu se poate vorbi decât de cantități foarte mici de materie². Sufletul unui animal, la fel ca și cel al ființei umane, este și el substanțial, dar nu este alcătuit din carbon sau oxigen.

7

Hrana și rotația Pământului

De vreme ce Pământul este – cum s-ar spune – un corp animal organic, chiar dacă imens, el trebuie să se hrănească pentru a supraviețui. De aceea, el are nevoie de o gură, de o trompă sau de un cioc, la fel ca orice animal. Anumite animale, precum polipii și caracatițele, au mai multe asemenea trompe capabile să sugă hrana. Diferența dintre trompa unui animal mai mare și cea a unei insecte constă în faptul că prima poate absorbi o hrană solidă, în timp ce cea de-a doua nu poate absorbi decât o hrană lichidă.

Rădăcinile plantelor, copacilor și arbuștilor nu sunt altceva decât asemenea trompe alimentare. La fel se petrec lucrurile și cu pistilele florilor, care pot absorbi polenul³, pe care îl pisează, după care îl folosesc pentru a da viață sevei fructelor, el fiind prima hrană de care beneficiază acestea pentru a se putea forma. În plus, orice corp animal și vegetal este înzestrat cu o sumedenie de pori mici, necesari pentru absorbția substanței vitale electrice și eterice din aer.

---

² N.Tr. Expresia „substanțe primare” se referă la în cazul de față la un termen mai degrabă filosofic. Din această perspectivă, și „sufletul” este privit ca fiind substanțial, materia sa fiind însă una subtilă, nu materia fizică pe care o cunoaștem cu toții.

³ Notă: Trebuie menționat că polenul nu reprezintă altceva decât ouăle plantelor, care, pentru a prinde viață, trebuie mai întâi fertilizate, la fel ca și în cazul ouălor de găină.

De vreme ce toate animalele și toate plantele sunt produse de corpul Pământului, este evident că același principiu trebuie să se aplice și corpului terestru care le-a generat, deși la o scară mult mai mare. Astfel, Pământul este înzestrat, la fel ca orice animal, cu o gură mare, prin care primește hrana sa principală. În plus, el dispune de un mare număr de tuburi mai mari sau mai mici, folosite de asemenea pentru absorbția hranei, precum și de un canal eliminativ principal și de o multitudine de canale eliminative mai mici (tuburile și canalele mai mici sunt asemănătoare cu porii organismului animal). În ceea ce ne privește, vom analiza mai întâi gura principală, apoi canalul eliminativ principal, întrucât cele două exercită cea mai importantă influență asupra mișcării de rotație a Pământului. Canalele mai mici pentru hrană și eliminare nu vor fi amintite decât în treacăt.

Polul Nord este locul în care se află gura principală a Pământului, iar Polul Sud este locul în care se află principalul canal de eliminare al acestuia. Măsurând de la limita exterioară, acolo unde gura are o formă de pâlnie, diametrul acesteia este de circa 150-225 kilometri, îngustându-se treptat până la mai puțin de un kilometru. Gura continuă cu gâtul Pământului, care face legătura cu stomacul terestru. Pereții acestui tub nu sunt drepecți, și pe o porțiune destul de mare sunt acoperiți cu țepi, la fel ca pielea unui proces țepos gigantic.

Stomacul Pământului este localizat direct sub inimă, aproximativ la jumătatea corpului terestru. Suprafața sa este de circa 500 de kilometri pătrați, fiind parțial extins și parțial susținut de niște piloni transversali, mai mari sau mai mici; de pildă, unii dintre aceștia au diametrul de 1.312 iarzi (1.200 metri). Acest stomac și susținătorii săi transversali nu sunt alcătuiți dintr-o substanță solidă; el seamănă mai degrabă cu un sac elastic uriaș. Pereții săi interiori sunt susținuți de aceeași substanță elastică, asemănătoare cu cauciucul vostru, astfel încât nu pot fi compriși de forța exterioară a gravitației. Un canal principal iese din stomac și urmează un traseu spiralat prin întregul corp al Pământului, având capătul la Polul Sud. Acest canal principal este alcătuit și el din substanța elastică care stă la baza stomacului, dar la nivelul gurii devine mai ferm. Numeroase alte canale se varsă în canalul alimentar principal al Pământului, la fel ca și în canalul de eliminare.

Se pune acum întrebarea: cu ce anume se hrănește Pământul prin uriașa sa gură? Care este hrana sa, și de unde provine ea?

Cine are posibilitatea să viziteze nordul îndepărtat, în regiunile polare, va experimenta fenomene pe care nu le poate întâlni în nici o altă parte a Pământului. Mai întâi, aici se află o regiune de aer foarte rece. Acest aer rece, care este și foarte greu, se unește cu o masă din ce în ce mai densă de vapori care este atrasă către Polul Nord, în special iarna, de numeroasele lumini asemănătoare stelelor căzătoare care există aici. Mai departe, călătorul va descoperi, în jurul cercului polar exterior, banchize imense de zăpadă întărită, și din când în când ghețari. Iată, aceasta este hrana! Aceste mase imense de zăpadă și de gheață sunt atrase în gura uriașă a Pământului de o forță magnetică foarte mare, fiind transportate apoi în marele stomac,

unde hrana cristalină este depozitată de-a lungul pereților, a bânelor transversale și a pilonilor.

Când stomacul este plin, inima Pământului emite o mare cantitate de căldură, care pune în mișcare pereții stomacului. Bârnelor transversale dilată și contractă alternativ stomacul, iar aceste mișcări zdrobesc și macină hrana, generând un curent electric pozitiv care separă elementele nutritive, împingându-le apoi către canalele colectoare.

În continuare, un curent electric negativ preia elementele rămase nedigerate și le împinge cu o mare forță către canalul spiralat de eliminare. În acest fel, rămășițele alimentare sunt transformate în excremente, nu înainte de a storce din ele și ultimele substanțe nutritive, care urmare a puternicei mișcări de fricțiune.

Așa se explică de ce partea nordică a Pământului dispune de ținuturi mult mai mari decât cea sudică, întrucât aceasta din urmă primește o cantitate mai mică de materie, după ce din ea au fost extrase substanțele nutritive.

Mișcarea de rotație a Pământului este cauzată de expulzarea acestei cantități uriașe de deșeuri, care generează un impuls în spirală. Fenomenul poate fi comparat cu prinderea unei rachete de marginea unei roți. Dacă racheta este aprinsă, roata se pune într-o mișcare circulară, întrucât aerul care scapă din rachetă exercită o presiune atât de mare încât aerul exterior nu-i poate opune o forță egală și de semn contrar. Se creează astfel un punct de presiune continuă, care învâрте roata pe care este montată racheta, din cauza diferenței dintre aerul care iese din rachetă și aerul exterior. Acest exemplu vă permite să înțelegeți cum se realizează mișcarea zilnică de rotație a Pământului și cum este susținută aceasta.

8

Plămânii și respirația Pământului

Așa cum știți, pentru a putea funcționa corect, este absolut necesar ca un organism fizic să fie dotat cu o pereche de plămâni, o inimă și un stomac. Chiar și plantele dispun de anumite facultăți respiratorii, cu ajutorul cărora inspiră și expiră la fiecare 24 de ore.

Respirația corpului Terrei poate fi observată cu ușurință pe malul mării, în special în zonele în care există fluxuri și refluxuri regulate. Acest fenomen nu poate avea decât o cauză internă, nicidecum una externă. Dacă nu sunteți de acord, umpleți o cadă cu apă și atârnați deasupra ei o mică sferă magnetică, la aproximativ 11 iarzi (10 metri) de suprafața apei. Rotiți apoi sfera magnetică deasupra apei și observați ce se întâmplă. Veți constata că apa rămâne perfect liniștită. Acum, intrați în cadă și respirați normal. Vă veți convinge pe loc că odată cu fiecare inspirație, nivelul apei din cadă se ridică, și odată cu fiecare expirație, nivelul apei coboară. Ceea ce se petrece în acest caz la scară mică se repetă la scară mare și în ceea ce privește Pământul.

Atunci când Pământul inspiră aer, zona sa abdominală, care este mai moale, fiind acoperită de regulă de oceane, se dilată, iar apa oceanelor se ridică inundând țărmurile. Când plămâni Pământului expiră, zona abdominală coboară, iar apa oceanelor se retrage din regiunea inundată a malurilor.

De vreme ce Pământul poate respira, este limpede că el trebuie să dispună și de instrumentele necesare pentru acest scop. Plămâni Pământului au o capacitate de aproape 101.242 mile cubice (422.000 de kilometri cubi), fiind localizați direct sub pământul tare de la suprafață. Ei acoperă o suprafață de 108.108 mile pătrate (280.000 de kilometri pătrați). Plămâni sunt alcătuiți dintr-un țesut celular alveolar (ca un fel de rețea), în care există nenumărate compartimente goale, legate între ele prin tuburi mai mari sau mai mici. Aceste tuburi au două funcții: mai întâi, ele conduc aerul în alveolele interioare, după care îl expulzează; în al doilea rând, datorită elasticității lor extrem de sensibile, ei se pot dilata și contracta alternativ, la fel ca și mușchii și tendoanele animalelor. Aceste dilatări și contracții sunt generate de schimbarea continuă a polilor. Schimbul polarității Pământului are drept cauză un impuls primit din partea sufletului Pământului, și trebuie spus că fără el, mișcarea liberă a corpurilor nu ar fi posibilă.

Când tuburile se dilată, compartimentele interioare ale plămânilor sunt comprimate, ceea ce generează o expulzare a aerului. Când tuburile se contractă, alveolele se dilată, generând absorbția aerului.

Atunci când sufletul primește substanța vitală din aerul inspirat se produce schimbarea de polaritate. Ceea ce rămâne în plămâni este un aer viciat⁴. Datorită acestui aer viciat, polul pozitiv devine negativ în urma inspirației, căci aerul viciat nu corespunde principiului pozitiv. În acest fel, contracția tuburilor este declanșată rapid. Când în plămâni intră un aer proaspăt, polaritatea devine din nou pozitivă.

Dar când anume inspiră și când expiră plămâni? Pământul inspiră aerul prin gura sa principală, prin care își primește și hrana. La jumătatea distanței tubului alimentar există un tub lateral care se deschide și se închide alternativ, și care conduce la plămâni.

La fiecare șase ore se produce o inspirație și o expirație. În timpul inspirației, esofagul care dă către stomac se închide. După inspirarea cantității corespunzătoare de aer, tubul care face legătura cu plămâni se închide, la fel ca și laringele în cazul omului, iar esofagul se deschide din nou. Înainte ca aerul să fie expirat pe gură, esofagul se închide din nou.

Respirația este astfel reglată încât Pământul este alimentat cu aer o dată la fiecare șase ore, în timp ce alimentația sa se produce numai o dată la 12 ore. Atunci când Pământul își ingerează hrana, în plămâni se produce o decantare chimică a aerului, în urma căreia se produce substanța vitală. Așa se face că Pământul inspiră și expiră de patru ori la fiecare 24 de ore, în timp ce se hrănește numai de două ori.

---

⁴ Notă: Echivalentul dioxidului de carbon din plămâni noștri.

Este dificil să descriem corect forma plămânilor Pământului. Culoarea lor este albăstrui-cenușie, iar forma lor poate fi comparată cu cea a unei nuci de cocos supradimensionate.

Dacă vă puteți imagina dimensiunile indicate anterior, veți putea înțelege mărimea uriașă a acestor plămâni. Un singur compartiment interior este prea mare pentru a putea fi observat în totalitate de privirea umană.

Este la fel de dificil să descriem substanța elastică din care sunt alcătuiți plămânii. putem menționa doar că ea seamănă într-o oarecare măsură cu plămânii animalii, poate și din cauza faptului că animalele sunt născute din Pământul-mamă, având deci organe asemănătoare.

Elementele pe care Pământul le elimină la suprafață prin nenumăratele sale organe sunt ingerate mai întâi de către plante, iar apoi de animale. Fiind de natură organică, este firesc ca ele să fie sublimate din nou în substanțe organice. La urma urmei, de unde și-ar putea lua animalele sângele lor dacă substanțele din care este alcătuit acesta nu ar fi făcut parte anterior din sângele Pământului? De unde ar putea proveni chiar apa de la suprafață dacă nu ar fi făcut parte integrantă din interiorul Pământului?

Pe scurt, corpul Pământului conține toate elementele din care sunt alcătuite corpurile ființelor care trăiesc la suprafața lui.

9

Splina Pământului

După plămâni, unul dintre cele mai importante organe pentru orice animal este splina sa, cuptorul care încălzește orice trup animal. Splina este la fel de importantă pentru susținerea vieții ca și inima, stomacul și plămânii; fără splină, celelalte organe ar muri. În orice casă, cuptorul servește unui dublu scop: acela de a găti mâncarea și acela de a încălzi camerele. Cuptorul din interiorul corpului reduce substanțele nutritive la elementele lor constitutive, pe care le direcționează apoi prin vase. De aici, ele trec în sânge, ajung la nivelul inimii, unde sunt folosite conform destinației lor.

Splina este alcătuită dintr-o masă de substanță moale. Prin țesuturile ei celulare în rețea, ea are capacitatea de a produce și de a menține focul electromagnetic. Printr-o mișcare de fricțiune internă continuă, splina creează un foc electromagnetic, pe care îl reține în interiorul nenumăratelor sale receptacule în formă de săculeți, ca și cum ar fi vorba de niște sticle mici. Acest organ este întotdeauna saturat de focul electromagnetic, astfel încât poate furniza în orice moment electricitatea negativă de care are nevoie stomacul și electricitatea pozitivă de care are nevoie inima.

Acest organ intern există și la nivelul Pământului, putând fi numit pe bună dreptate splina Pământului. Ea este localizată în apropierea stomacului, la fel ca în orice corp animal, și se află într-un contact strâns cu inima Pământului. În afara stomacului, care beneficiază de pe urma splinei obținând de la aceasta căldura de care are nevoie pentru a efectua digestia,

inima beneficiază și ea, obținând de la splină puterea sa pulsatorie. Nici activitatea plămânilor nu este complet independentă de acest organ atât de important, decât pe jumătate. Mai mult, splina influențează chiar și voința sufletului. Așa se explică de ce omul poate respira mai rapid uneori, și mai lent alteori, în funcție de voința sa.

Care sunt efectele splinei asupra Pământului? Pentru a înțelege răspunsul la această întrebare, este suficient să privim vulcanii care acționează la suprafața Pământului. Ei nu sunt altceva decât niște coșuri secundare prin care iese fumul acestui șemineu, oferindu-ne totuși o imagine de ansamblu asupra fenomenelor care se petrec la nivelul acestui cuptor atât de important pentru buna funcționare a Pământului. Vulcanii nu reprezintă decât unul din efectele secundare ale activității splinei terestre.

La fel, putem observa izvoarele fierbinți, care își extrag căldura tot din splina Pământului, deși într-o manieră indirectă, prin intermediul acelor canale calde care se află în legătură cu această parte a intestinelor Pământului. Acesta este un alt efect secundar al splinei care se manifestă la suprafața Pământului.

Pentru a înțelege și mai bine, putem observa norii, formarea ceții și vânturile care bat la suprafața Pământului. Toate aceste fenomene naturale reprezintă efecte ale activității splinei terestre, al cărei foc central principal penetrează întregul Pământ, încălzindu-i toate părțile componente. Dacă cineva ar intra în interiorul Pământului și ar călători pe o distanță de numai câteva mile, el s-ar convinge pe loc cât de eficient este acest organ intern încălzitor. Când apa pătrunde la asemenea adâncimi, ea ajunge rapid la fierbere și se dizolvă în aburi. La rândul lor, aceștia inflamează pielea Pământului și pătrund treptat prin pori, crevase și alte deschizături ale scoarței Pământului, de unde ies sub formă de gaze sau vapori de apă. În continuare, acești vapori ajung în atmosferă și tulbură echilibrul acesteia. Astfel iau naștere vânturile. Atunci când gazele și aburii din interiorul Pământului generează o presiune foarte mare, ei ies afară în mod violent, dând naștere cutremurelor de pământ, care pot fi mai mari sau mai mici. Alte efecte pot fi uraganele ce devastează ținuturi întregi. Avem de-a face cu fenomene variate care se petrec la suprafața Pământului, toate având drept cauză același organ intern: splina.

Furtunile și marile valuri ale oceanelor (care nu au nimic de-a face cu fluxul și refluxul), precum și curenții interiori, reprezintă un alt efect al activității acestui organ; apa oceanelor nu ar fi sărată dacă anumite substanțe din compoziția fundului mării nu ar fi transmutate de foc, fiind trimise apoi în sus prin intermediul diferitelor organe de profil, dând naștere sărurilor. Toate fenomenele meteorologice care pot fi observate în atmosfera Pământului, precum și puterea vegetației, au aceeași origine.

Am arătat câteva din principalele efecte ale splinei. Pentru a înțelege semnificația ei mai profundă, vom face în continuare o mică excursie în interiorul acestui organ, pentru a explora felul în care este structurată splina Pământului și de unde își extrage ea focul și materialele necesare întreținerii acestui foc.

Structura splinei și prepararea sângelui

Dacă vom examina o secțiune din splina unui animal la un microscop puternic, vom constata că țesutul este alcătuit dintr-un mare număr de compartimente minuscule; acestea alcătuiesc de regulă un cub gol în interior, sau, din când în când, anumite formațiuni piramidale (mai exact, tetraedre – piramide triunghiulare). Există și compartimente în formă de ou, dar acestea sunt mult mai rare. Ele sunt legate unele de altele (punctele comune fiind colțurile) printr-o serie de cilindri de mici dimensiuni. Pereții acestor compartimente sunt deschiși; așa se explică de ce splina pare atât de moale și de spongioasă la atingere. Compartimentele sunt străbătute în linie de numeroase vase de sânge. În plus, ele sunt legate unele de altele printr-o vastă rețea de tubulaturi, o parte dintre acestea fiind foarte înguste, altele fiind mai largi. În fața ochiului fizic, această rețea pare un adevărat păienjeniș, care străbate splina deopotrivă în lung și în lat.

Vasele de sânge distribuite în număr mare în interiorul splinei își au originea într-un vas colector central, aflat în contact cu stomacul; el se varsă în canalul principal care face legătura cu inima. Totodată, întregul țesut al splinei este învelit într-o piele delicată, străpunsă de nenumăratele vase de sânge, care apar ca niște puncte întunecate de culoare roșie. Întrucât țesutul splinei este extrem de delicat, el este învelit într-un strat de grăsime, care îi asigură protecția și îi lubrifierea necesară în timpul activităților sale continue de frecare.

Aceasta este, pe scurt, descrierea anatomică a splinei unui animal; evident, dacă splina a fost prelevată de la un animal mort, ea capătă o cu totul altă înfățișare.

De ce este splina, cu toate vasele sale de sânge, conectată la stomac și la inimă? Contactul direct al splinei cu stomacul și cu inima derivă din faptul că splina primește din stomac acele lichide care sunt necesare pentru prepararea sângelui, le transformă printr-o operațiune alchimică în sânge propriu-zis, după care le trimite către inimă. De multe ori se întâmplă ca în cazul oamenilor care au un excedent de sânge în interiorul splinei, acesta să nu poată fi depozitat în întregime la nivelul inimii, fiind trimis către stomac, de unde este expulzat prin vomă.

Atunci când vomitarea cu sânge se repetă frecvent, explicația trebuie căutată la nivelul splinei, rareori având de-a face cu plămâni. Dacă sângele nu reușește să își găsească o cale de ieșire, el poate produce inflamarea splinei, care conduce în timp la întărirea acestui organ.

Cum produce splina sângele? Atunci când lichidul alb (de culoarea oului) trece din stomac în splină, el rămâne o vreme în interiorul venelor care străbat compartimentele interioare ale acesteia (dând imaginea unui șirag de perle străbătute de o ață), unde avansează cu fiecare bătaie a inimii, din perlă în perlă, suportând simultan o mișcare de fricțiune din partea pereților splinei. Această mișcare de fricțiune este cea care generează focul electric, a cărui polaritate pozitivă este trimisă către zona stomacului și a cărei polaritate negativă este trimisă către zona inimii. Așa se explică de ce

compartimentele mai apropiate de stomac au mai degrabă o formă ascuțită, în timp ce cele orientate către inimă au o formă de ou.

Datorită acestui foc electric, micuțele compartimente se dilată și se contractă succesiv. Fiind într-un contact permanent cu vasele de sânge prin intermediul unor cilindri mici, lichidele care trec prin ele trec printr-un anumit proces de fermentație. În urma acestui proces, carbonul conținut în lichide este eliberat, fiind parțial trimis către vezica biliară și parțial către țesuturile grase. Același proces de fermentație conduce la formarea unor bule care, sub influența electricității negative, se contractă și capătă o formă lenticulară. Fiind încărcate cu electricitatea care le-a generat, ele capătă o culoare galben-șofran, după care pătrund în compartimentele inimii ca sânge propriu-zis.

Sângele nu este un lichid continuu, fiind alcătuit din celule mici, cu o formă lenticulară. Prin intermediul acestor celule mobile și alunecoase, el distribuie electricitatea negativă în întregul organism.

Acest tip de electricitate încălzește organismul. Ori de câte ori micile corpuri lenticulare sunt atrase în vasele înguste de sânge, se adună, teaca lor devine lichidă și se amestecă cu fluidele limfatice, în timp ce substanța electrică eliberată este consumată sub formă de eter feruginos pentru stimularea sistemului nervos.

Am examinat astfel pe scurt structura și funcțiile splinei. Ne putem aventura acum în marele șemineu care este splina Pământului.

Structura acesteia este similară cu cea a splinei omului sau a unui animal. Compartimentele splinei Pământului sunt de mii de miliarde de ori mai mari decât cele ale splinei unui animal, de unde putem trage concluzia că structura splinei Pământului trebuie să fie fenomenală (chiar și așa, trebuie să menționăm că splina soarelui este mult mai mare, iar aceea a unui soare central principal este infinit mai mare. Structura soarelui este considerabil diferită de aceea a Pământului. Mai mult, ea este diferită chiar și de structura celorlalte corpuri cerești. Numai ochiul Creatorului poate vedea asemănările care există între acestea. De aceea, chiar dacă priviți în interiorul Pământului, nu trebuie să vă grăbiți să trageți concluzia că știți cum arată interiorul planetei Jupiter, sau al oricărei alte planete⁵).

Dacă vom privi pereții verziu-maronii ai splinei Pământului, vom constata că aceștia sunt străbătuți în fiecare clipă de nenumărate fulgere luminoase, dublate de tunete puternice și permanente. În aceste compartimente pătrund canale foarte largi, prin care trece un adevărat torent lichid. Flăcările electrice transformă acest lichid în abur, aflat sub o presiune imensă. Aburul își continuă drumul prin canale cu o forță imensă și cu un zgomot asurzitor. Apoi, compartimentele sunt inundate cu noi cantități de lichid, iar procesul de fierbere și transformare în abur continuă, într-o manieră care nu poate fi experimentată nicăieri la suprafață.

Vom părăsi acum compartimentele splinei și vom analiza pe scurt vasele de sânge, care au o structură similară cu cele din splina animalelor, străpungând șiruri întregi de compartimente ale splinei (de unde și imaginea plastică a perlelor înșirate pe o ață). Prin aceste vase trece torentul

---

⁵ Informații referitoare la celelalte planete pot fi găsite în lucrarea *Soarele natural*, scrisă tot de Lorber.

lichid de care vorbeam mai sus. Din când în când, aceste canale uriașe, ca niște șerpi primitiv, se îngustează, dar numai pentru a se lărgi apoi din nou, pentru a putea transporta torențele asurzitoare. Ceea ce se petrece aici la scară mare se petrece într-o manieră aproape identică, dar la o scară mai mică, în splina oricărui animal. Aceste lichide provin din stomacul Pământului și după ce sunt transmutate în sânge de către splină, sunt direcționate mai departe, către inimă.

11

Ficatul Pământului

La fel ca și splina, ficatul trebuie considerat unul din cele mai importante organe interne. În corpul animal, în trupul uman, dar și în cel al Pământului, ficatul este organul responsabil pentru eliminarea substanțelor otrăvitoare, care se găsesc în orice aliment, alături de cele nutritive vitale. Acest fenomen merită explicații ceva mai aprofundate.

Un om sau un animal ar muri imediat după ce a mâncat dacă trupul său nu ar dispune de un organ care să poată decanta toate substanțele toxice (îndeosebi carbonul și cianurile), adunându-le într-un vas specific și eliminându-le parțial prin vezica urinară.

Organul care execută această activitate este ficatul. În ceea ce privește structura sa interioară, aceasta este similară cu cea a splinei, deși forma sa exterioară seamănă mai degrabă cu cea a plămânilor. La fel ca și splina, ficatul este alcătuit dintr-o multitudine de compartimente aliniate unele lângă altele, fiind chiar mai strâns legate între ele. Patru tipuri diferite de tuburi vasculare străbat ficatul de-a lungul acestor compartimente, fiind unite între ele prin alte vase transversale mai mici.

O parte din aceste vase provin din inimă; ele aduc mari cantități de sânge în ficat pentru a-l îmbogăți cu carbonul necesar și cu mici doze de cianuri. Abia în acest fel poate efectua sângele digestia în vasele digestive ale organelor, după care contribuie la formarea pielii exterioare. După ce și-a îndeplinit aceste funcții, sângele respectiv nu mai poate fi folosit intern. Așa se explică de ce bolile de ficat pot fi recunoscute cu ușurință prin examinarea pielii bolnavului, așa cum se petrec de pildă lucrurile în cazul icterului (gălbănării).

O a doua categorie de vase care străbat ficatul provin din stomac. Acestea au rolul de a aduce substanțe lichide în cantități suficiente pentru a dilua în proporțiile corespunzătoare cianurile, din care o cantitate mică trece în sânge, prin vasele de mici dimensiuni ale ficatului. Cea mai mare parte a cianurii, care este foarte toxică pentru organismul viu, este eliminată din ficat către rinichi, apoi către vezica urinară, și apoi este expulzată complet din corp prin intermediul tractului urinar, fiind o substanță complet nefolositoare.

O a treia categorie de vase provin tot din stomac, făcând legătura – prin intermediul membranelor lor mucoase – cu vezica biliară. Prin aceste canale trece carbonul mucos, sau bila, o substanță digestivă cu ajutorul

căreia stomacul digeră alimentele și care este depozitată în vezica biliară. Dacă stomacul primește o cantitate nouă de hrană și nu dispune de proporția corespunzătoare de bilă, el apelează la ficat, căci orice proces digestiv reprezintă o formă de fermentare, iar unele substanțe nutritive fermentează mai rapid, în timp ce altele fermentează mai lent. Când alimentele nu conțin cantitatea necesară de substanțe de fermentare, o parte din cantitatea de bilă din stomac trebuie depozitată în ficat. Invers, atunci când bila devine insuficientă în stomac, acesta apelează la ficat.

Cea de-a patra categorie de vase sunt niște vene mici prin care trece aerul și care provin din plămâni. Aceste vene străbat întregul ficat și îl oxigenează. Vezica biliară este parțial alcătuită din ele, fiind menținută constant sub o tensiune egală. Simultan, aceste vase furnizează vezicii biliare o mare cantitate de aer atmosferic și de oxigen, pentru ca substanțele din bilă să nu fermenteze prea tare. În caz contrar, fermentația poate da naștere unor substanțe toxice pentru corp, din care rezultă boli inflamatorii precum reumatismul, guta, și altele. De aceea, este foarte nesănătos ca cineva să stea mai mult timp într-un loc în care nu există suficient oxigen și în care aerul este viciat.

Ne-am familiarizat astfel cu cele patru tipuri de vase din interiorul ficatului, ale căror acțiuni și reacții depind în întregime de fluidul electric, la fel ca în cazul splinei, fluid produs în compartimentele de care am vorbit mai sus, prin intermediul mișcărilor de frecare și de măcinare. Focul electric din ficat este stimulat inițial de cel al splinei. Altfel spus, ficatul ar fi mort fără splină.

La oameni și la animale, ficatul este localizat în jurul stomacului. În mod evident, nici în cazul Pământului lucrurile nu stau altfel, deși ele se petrec la o scară mult mai mare. Funcția ficatului Pământului este similară cu cea pe care o îndeplinește acest organ în cazul animalelor, deși acțiunea lui este secundară prin comparație cu cea a splinei. Pe de altă parte, ea nu trebuie considerată un organ mai puțin important în ceea ce privește buna funcționare a oricărui organism animal. Tot ce conține crusta Pământului și tot ce există la suprafața acestuia rezultă din funcționarea ficatului său. Astfel, apa oceanelor provine din ficat, nefiind în esență altceva decât urina eliminată de corpul Pământului. Ea se evaporă și dă naștere norilor, unde, sub influența luminii, vaporii își schimbă compoziția, devenind din deșeuri o hrană dulce și bună.

12

Rinichii Pământului

În organismele umane și animale, rinichii au un triplu rol și reprezintă un instrument care merită toată atenția noastră. Ei îndeplinesc trei sarcini extrem de importante. Fără ei, viața animală nu ar putea exista, procreația ar fi imposibilă și nici o ființă vie nu ar putea cunoaște starea de bună dispoziție psihică și fizică. Rinichii dau naștere unei anumite stări de voieșie. Așa se explică de ce acest organ este atât de des menționat în Sfânta Scriptură.

Rinichii au sarcina de a recepta substanțele excretate de ficat, precum și acele fluide care nu sunt potrivite pentru buna funcționare a organismului. Partea toxică a acestor fluide este trimisă mai departe, către vezica urinară, în timp ce partea utilă vieții este resorbită și transformată în acea substanță din care este alcătuită sămânța fertilă. În continuare, sămânța este preluată de sânge și condusă către anumite vase care nu au altă destinație decât aceea de a o depozita, devenind disponibilă pentru procreație ca energie polară pozitivă, prin intermediul energiei polare negative a testiculelor. Aceasta este cea de-a doua funcție a rinichilor.

O a treia funcție, chiar mai importantă, se referă la faptul că rinichii se află într-un contact intim cu inima, plămânii, stomacul, splina și ficatul, prin intermediul unui mare număr de vase mici. Din acest motiv, priviți din perspectiva spirituală, rinichii reprezintă într-o anumită măsură sediul sufletului, fiind câmpul de activitate în care este procreată noua entitate. Așa se explică de ce în viața naturală, rinichii generează o anumită stare de bună dispoziție și bunăstare, care nu poate fi atribuită însă organului propriu-zis, ci mai degrabă sufletului și spiritului activ în interiorul acestuia.

Ce om nu știe că o perioadă lungă de abținere sexuală conduce la o stare permanentă de bunăstare interioară? Acest sentiment de bucurie este susținut fizic de către rinichi, a căror formă specifică asigură un sediu confortabil pentru suflet. Așadar, aceste organe sunt responsabile pentru fericirea fizică, ceea ce explică de ce sufletul, deși își are sediul activității în zona inimii și a capului, preferă să se odihnească la nivelul rinichilor.

Somnambulismul și conștiința specifică lumii de dincolo au o legătură directă cu aceste organe, aflate într-un contact intim cu partea de sus a stomacului, unde se află un mare număr de ganglioni nervoși. Sufletul vede, aude și simte prin intermediul plexului solar, fiind capabil să comunice la acest nivel cu lumea exterioară.

Structura rinichilor are și ea o asemănare semnificativă cu cea a splinei și a ficatului, dar diferă esențial dacă este privită într-o secțiune laterală. De fiecare parte a rinichilor se află niște saci în formă de burtă. Aceștia sunt separați de impresiile observabile, dar și de un țesut celular albicios, fiind conectați numai pe linia mediană, alcătuită și ea din același țesut albicios.

Principalele canale de apă trec prin această zonă, furnizând substanța nobilă a sămânței, pe care rinichii o absorb din apa trimisă de ficat în săculeții în formă de burtă. Aceștia produc o anumită cantitate de electricitate, care maturează lichidul, ce devine astfel mai subtil, fiind preluat de delicatele vase sanguine ale rinichilor. Unită cu sângele, această substanță seminală ajunge în inimă, unde pătrunde în compartimentele special rezervate pentru stocarea ei. Aici, ea primește în permanență hrană de cea mai bună calitate, devenind aptă pentru procreare, și așteaptă să fie folosită în acest scop prin intermediul testiculelor.

Rinichii Pământului sunt localizați puțin mai la nord de Ecuator. Forma lor seamănă izbitor cu cea a rinichilor unui porc, dar chiar și mai mult cu cea a rinichilor unui elefant. Scopul lor este același ca și în cazul

oricăru animal. Ei reprezintă puțul din care își extrag oceanele apa lor și din care apar toate apele de la suprafața Pământului. Evident, Pământul are numeroase vezici urinare, care au forma unor mari bazine aflate sub crusta de la suprafață, din care unele sunt mai mari decât întreaga Europă. Oceanele și apele de pe continente se aprovizionează din aceste mari rezervoare subterane. Aceasta este principala funcție a acestui organ al Pământului.

A doua sa funcție se referă la separarea apelor procreative de urina brută a Pământului. Apele procreative, a căror natură este extrem de nobilă, nu se ridică imediat la suprafața Pământului, așa cum se întâmplă în cazul animalelor, ci trece mai întâi prin inima Terrei, și abia de acolo este adusă la suprafață, unde se manifestă parțial sub forma anumitor izvoare de apă dulce, și parțial sub forma rouăi, care are un rol atât de important în lumea vegetală, unde contribuie la apariția fructelor.

13

Pământul privit ca bărbat și ca femeie

Să spunem că e o zi frumoasă, peisajul este superb, trezind încântarea sufletului. Norii au o culoare atrăgătoare, iar sufletul călătorului pare să se înalțe către cer de fericire.

Acest sentiment de bunăstare în ființa umană nu este altceva decât o punere la unison cu liniștea intermitentă a Pământului!

Asemenea stări sufletești plăcute apar la suprafața Pământului ori de câte ori marele suflet al acestuia se stabilește în zona rinichilor pentru a se relaxa. În asemenea momente, la suprafața Pământului apare un sentiment de pace, iar natura pare liniștită. Aceste momente de pace sunt urmate de regulă de o vreme morocănoasă și de furtuni, natura descătușându-se cu o forță teribilă. Aceste fenomene apar atunci când sufletul iese din starea de odihnă și se întoarce în organele active. Acest lucru nu se petrece în cazul Pământului la fel ca în cel al unei ființe umane, unde sufletul intră într-o stare de somn deplin, căci sufletului Pământului nu i se permite să se odihnească decât parțial, în timp ce o parte a sa trebuie să rămână activă.

Pentru mai buna ilustrare a odihnei parțiale a sufletului Pământului, o putem compara cu o noapte de veghe, în care doi oameni trebuie să facă de planton; când unul doarme, celălalt veghează, și invers. În ceea ce privește Pământul, acesta nu se poate odihni complet; mișcarea sa de rotație în jurul axei și de revoluție în jurul soarelui au grijă de acest lucru. Datorită lor, emisfera nordică, și din când în când și cea sudică, au parte de un somn de iarnă, în timp ce partea opusă este cât se poate de activă.

Pământul este și o ființă procreativă, deși această funcție se realizează diferit de cazul ființelor umane, al animalelor sau al plantelor. Din cauza naturii sale particulare, Pământul trebuie privit ca un fel de hermafrodit, având deopotrivă un sex masculin și unul feminin. În această privință, el seamănă întru totul cu prima ființă umană. La origini, aceasta a

fost în sine deopotrivă bărbat și femeie, la fel ca și spiritele perfecte din cer, care au același atribut bipolar.

De vreme ce Pământul are capacitatea de a procrea, se pune întrebarea: care sunt ființele cărora le dă naștere el și cum se produce acest fenomen? La fel, unde se află organele sale reproducătoare?

Principalul organ reproducător este Polul Sud, extrem de proeminent. Polaritatea Pământului fiind negativă în acest punct, se poate afirma fără dubiu că în esență, el este de sex feminin.

Dacă privim Pământul numai din această perspectivă, ca femeie, rezultă că el nu este capabil decât să fie un receptor al funcției de procreație. Atunci cine procrează alături de el (cine îndeplinește rolul masculin)?

În mod evident, acest rol revine soarelui, care are o polaritate opusă!

Ce anume procrează însă soarele, sau dacă acest lucru s-a petrecut în trecut, ce a procreat el?

Principalul copil al pământului, luna, primul copil al acestei femei telurice, a fost procreat în acest fel!

Pământul are mai mulți copii similari: un număr considerabil de comete, care s-au născut prin expulzarea lor în spațiul cosmic (eteric). Alți copii sunt stelele căzătoare – niște planete minuscule, asemănătoare unor comete, care s-au născut tot din Pământ. Ruta lor eliptică și forma lor rotundă sunt cele mai bune dovezi în acest sens. După o vreme, aceste mici planete cad din nou pe Pământ, fiind reintegrate de acesta.

Pământul are mai multe canale pentru naștere. Cel mai important dintre ele este localizat în mijlocul Oceanului Pacific, nu departe de Ecuator, în vecinătatea Insulelor Society. Acesta este inclusiv locul în care s-a născut luna, iar mai târziu, un mare număr de comete, care continuă să existe și astăzi. Alte canale de naștere sunt lacurile, mlaștinile și anumite peșteri din munți, din care aceste mici planete sunt catapultate până la înălțimi considerabile. Având o masă foarte mică, preponderența energiei polare a Pământului consumă micul depozit de energie polar opusă al acestora, motiv pentru care sunt atrase din nou pe Pământ, unde cad sub formă de cenușă sau de mici pietricele.

14

Procrearea de tip masculin-feminin a Pământului

Toate mineralele, plantele și animalele își au originea materială în acest tip de procreare. Dacă privim Pământul din cealaltă perspectivă, ca bărbat-femeie, constatăm că el dă naștere într-o manieră extrem de fertilă, la fel ca și animalele care fac pui, ca păsările care depun ouă, ca plantele care produc semințe sau ca mineralele care generează flori (de mină).

Există patru forme de procreare a Pământului în ipostaza sa de bărbat-femeie.

Mai întâi de toate, se pune întrebarea: dacă Pământul procrează în acest fel, de ce mai sunt înzestrate plantele și animalele cu o putere de reproducere atât de mare? De ce trebuie o plantă să dea naștere la semințe pentru a se putea multiplica? De ce depune o pasăre ouă, de ce nasc animalele pui și de ce depun peștii icre? Pentru cei înzestrați cu luciditate, răspunsul este oferit chiar de Natură. Am afirmat la început că Pământul a fost creat ca bărbat și femeie în același timp. În calitate de femeie, el nu poate procrea, fiind doar receptorul sămânței și cel care dă naștere. În calitate de bărbat, el poate procrea, dar nu poate da naștere. Elementele produse trebuie mai întâi să se maturizeze și să se nască din aceleași specii care au fost create de Pământ în calitatea sa de bărbat.

Pentru a înțelege mai bine acest fenomen, vă propun să analizăm felul în care interacționează un copac cu trupul Pământului. Să presupunem că la început a existat sămânța, care a dat naștere unui copac, care a produs la rândul lui noi semințe din aceeași specie. Această presupunere este adevărată, fiind oricum mult mai ușor să produci o sămânță în interiorul Pământului decât un copac matur.

În cazul animalelor, situația este inversă. Pasărea trebuie să fi existat înaintea oului, căci oul nu poate fi clocit decât în prezența căldurii animalului. Cu toate acestea, păsările nu au existat ca atare încă de la început, căci în prima perioadă de procreare Pământul a făcut primul ou.

După ce din acest ou s-a născut prima pasăre, aceasta a făcut un nou ou, structurat puțin altfel decât oul născut la început direct de Pământ. Din acest ou s-a născut o nouă pasăre, asemănătoare cu cea care l-a clocit. În cazul păsărilor și al peștilor, primul ou trebuie considerat un fel de sămânță, astfel încât și în cazul lor, sămânța a existat înaintea animalului care s-a născut din ea. Numai dacă privim diferența fundamentală care există între calitatea oului Pământului și cea a oului depus de pasăre ne putem da seama că pasărea a existat înainte de depunerea oului. În cazul plantelor lucrurile nu stau așa: semințele lor s-au născut direct din Pământ, fiind identice cu cele generate ulterior de plante. Toate speciile de mamifere s-au născut mai întâi din Pământ, primind de la acesta capacitatea de a se reproduce și de a se înmulți.

Pentru a explica mai bine puterile de procreație ale Pământului, să luăm din nou exemplul copacului. O sămânță care a crescut în copac cade la sol. Acolo, Pământul se comportă ca o soție care rămâne gravidă, și prin propria ei energie, dă naștere plantei pe care a conceput-o, într-o stare matură. Când noul copac ajunge la maturitate, el se comportă față de Pământ la fel ca o femeie, în timp ce Pământul se comportă la fel ca un bărbat, procreând împreună noile semințe pentru propagarea speciei.

Acest exemplu ilustrează destul de clar activitățile masculine și feminine ale Pământului. El demonstrează faptul că Pământul reunește în sine ambele polarități. În exemplul nostru am examinat interacțiunea exclusivă dintre Pământ și copac. Pentru a înțelege și mai bine, vom analiza în continuare această interacțiune chiar la nivelul Pământului.

După cum se știe, Pământul are doi poli: unul sudic și altul nordic. Polul Sud este de polaritate negativă, iar Polul Nord de polaritate pozitivă;

unul atrage și celălalt respinge. Consecința este că cei doi poli pot exista foarte confortabil unul în vecinătatea celuilalt, căci în timp ce unul este donator, celălalt este receptor.

Datorită acestei relații polare, interacțiunea dintre cei doi poli este preponderent reciprocă. Astfel, la nivel exterior, Polul Nord devine receptiv, întrucât primește întreaga cantitate de hrană necesară Pământului. Pe de altă parte, Polul Sud nu ia nimic în gură, ci doar elimină, manifestând polaritatea inversă. Privind lucrurile din interior, Polul Nord devine un donator, iar cel Sud un receptor. Se poate vedea din acest exemplu cum Pământul manifestă alternativ ambele polarități, fiind parțial de polaritate masculină și parțial de polaritate feminină.

Mult mai spectaculos este efectul polar inversat asupra trecerii de la vară la iarnă, căci în emisfera nordică a Pământului este iarnă timp de jumătate de an, timp în care în emisfera sudică este vară; în următoarea jumătate de an, anotimpurile se inversează. Iată explicația esoterică a acestui fenomen: iarna reprezintă un aspect masculin, și vara unul feminin. Iarna își depozitează sămânța în receptorul feminin al verii, care poartă în pântec ceea ce a procreat iarna. De aceea, în timpul iernii, una din emisfere are o polaritate masculină, iar cealaltă una feminină, ceea ce face ca Polul Sud, care de regulă este feminin, să apară drept masculin față de Polul Nord, care devine feminin în timpul acestei perioade. Există totuși o diferență: fructele din emisfera sudică a Pământului sunt întotdeauna mai dulci, mai moi și mai mari decât cele din emisfera nordică; ele nu sunt la fel de tari ca acestea din urmă deoarece feminitatea predomină în emisfera sudică indiferent de rolul pe care îl joacă aceasta. Folosind legea paradoxului, ne-am putea exprima astfel: nordul Pământului este un bărbat-femeie, în timp ce sudul său este o femeie-bărbat⁶.

Din această descriere rezultă în mod evident că Pământul are o dublă polaritate. Pentru a avea o imagine de ansamblu mai bună, trebuie să știți că Pământul își schimbă polaritatea o dată în timpul zilei și o dată în timpul nopții. Noaptea este întotdeauna feminină, în timp ce ziua este masculină. Orice procrează ziua, noaptea păstrează în pântecul ei întunecat. În mod similar, orice sămânță este procreată și fructificată de Pământ ca ființă de sex masculin, după care este purtată în pântec și născută la momentul oportun de același Pământ, privit de data aceasta ca ființă de sex feminin.

Faptul că Pământul produce semințe pentru animale și pentru plante poate fi observat din analiza atentă a fenomenelor care se petrec la suprafața sa, spre exemplu creșterea pădurilor pe povârnișurile aride ale munților, sau a mușchiului și a ierbii în câmpiile sterpe, în care nimic nu a crescut timp de mii de ani. Mucegaiurile și bureții nu au produs niciodată

---

⁶ N.Tr. Această alternanță între principiul masculin și cel feminin, precum și transformarea unuia în celălalt, sunt binecunoscute în știința spirituală de pe întregul pământ. De pildă, în Orient există simbolul *yin-yang*: un cerc divizat în două de o dungă șerpuitoare. Jumătate din cerc este colorat în negru, având o natură *yin*, iar cealaltă jumătate este colorată în alb (sau roșu), având o natură *yang*. În zona cea mai densă a fiecărei jumătăți există însă un punct de culoare opusă, care atestă faptul că în orice aspect *yin* există o sămânță de *yang*, și invers. Știința spirituală afirmă că ori de câte ori cantitatea de *yin* devine prea mare, ea este transmutată și devine *yang*. Același fenomen se petrece atunci când cantitatea de *yang* devine prea mare.

semințe. Tot în această categorie de fenomene intră în ploile cu broaște, cu pești și cu șerpi, deși acestea se petrec destul de rar. Deși oamenii de știință încearcă să demonstreze că acestea au fost ridicate de la sol de către vârtejuri de aer, nu există nici o dovadă care să ateste acest lucru.

Mai mult, ei ar trebui să demonstreze mai întâi că există un loc pe pământ în care aceste animale există într-un număr atât de mare, pentru a fi aspirate și purtate prin aer, și apoi revărsate din nou pe pământ. Chiar dacă ar reuși să demonstreze acest lucru, ei nu ar face decât să ateste potențialul procreator al Pământului, singurul capabil să aducă pe lume, din sine însuși, aceste ființe.

15

Sucesiunea generală a ființelor vii

Aceste fenomene se petrec într-o asemenea manieră încât să vă dea impresia că animalele ar fi aspirate de un vârtej atmosferic, care formează un fel de nor viu, după care, când puterea vântului se reduce, animalele cad din nou la sol. Trebuie să menționăm totuși că ar fi necesar un uragan foarte puternic pentru a ridica în aer atâtea broaște, șerpi și pești. De altfel, dacă ar fi aspirate de un asemenea uragan, animalele ar muri în aer, cu mult timp înainte să cadă din nou pe pământ. În al doilea rând, pentru a putea ridica animalele dintr-un lac sau dintr-o mlaștină, vârtejul ar trebui să aibă un diametru uriaș și o energie atât de mare încât nici un munte să nu reziste în calea lui. În sfârșit, în al treilea rând, este limpede că un uragan atât de puternic ar trebui să ridice în aer și apa lacului respectiv, până la ultima picătură. Ploile cu aceste animale ar trebui să aducă cu sine și apă, noroi, nisip, și alte plante și animale, lucru care nu se întâmplă niciodată în cazul acestor așa-numite ploi cu amfibii.

Iată cum se petrec în realitate aceste fenomene. Pământul procrează în interiorul său ouăle acestor animale, într-un mare număr. Aceste ouă sunt foarte mici și pot ieși cu ușurință la suprafață prin porii și canalele terestre. Cu cât ascensionează mai sus, cu atât mai mari devin ele, datorită fermenților pe care îi conțin, astfel încât în final ajung să fie mai ușoare decât aerul. Ele se ridică astfel în atmosfera terestră la fel ca niște baloane cu aer cald, formând acolo niște nori întunecați. Când au ajuns la o anumită înălțime, ouăle pătrund într-un curent electric extrem de puternic. Sub influența acestuia, ele ajung rapid la maturitate, animalele născându-se de regulă într-un număr foarte mare.

Întrucât greutatea lor crește treptat, datorită procesului de maturizare generat de curentul electric, norul viu începe să coboare lent spre pământ. Așa se explică de ce animalele cad la sol vii și mai trăiesc încă câteva ore. Acest gen de procreație devansează însă anumite etape ale evoluției naturale, nefiind la unison cu progresia firească a inteligențelor născute de corpul Pământului. Din acest motiv, animalele nu supraviețuiesc, fiind reabsorbite de Pământ, pe care îl îngrașă, intrând apoi în lumea plantelor. Trebuie să menționăm totuși că din anumite motive speciale, aceste nașteri

în lumea animală se produc evitând încarnarea anterioară succesivă a entităților respective sub formă de plante, așa cum este ciclul firesc.

Evident, lucrurile se petrec cu totul altfel cu plantele primordiale, care pătrund pentru prima oară în existență. Acestea trebuie să treacă mai întâi prin toate etapele lumii vegetale, înainte ca entitățile lor vii să fie acceptate în regatul animal. Există totuși mari diferențe între plante. Unele sunt plante nobile, în timp ce altele sunt mai puțin nobile. Unele au efecte benefice, altele mai puțin benefice. Plantele nobile sunt foarte apropiate de etapa lumii animale, iar cele mai nobile dintre ele sunt apropiate chiar de etapa umană, în sensul că vor fi primite foarte curând în lumea oamenilor, în timp ce celelalte vor fi primite foarte curând în lumea animalelor. aceste plante au o tranziție foarte rapidă, în timp ce cele mai puțin nobile, sau inferioare, au nevoie de foarte mult timp pentru a fi acceptate în etapa plantelor nobile; același principiu li se aplică și animalelor. maniera descrisă mai sus în care unele animale sunt procreate direct de Pământ se aplică și semințelor anumitor plante, în special în deșerturile Arabiei și în anumite zone din Africa și din America. Marile deșerte și stepe au anumite puncte în care semințele acestor plante ies la suprafață, iar în zonele respective poate fi găsită o mare abundență de vegetație. În zonele în care nu există asemenea puncte fertile ale Pământului, solul rămâne sterp și mort.

Noile insule care ies la suprafața mării sunt înzestrate curând cu vegetație, grație aceluiași proces. După ce plantele trec prin anumite etape evolutive, pe insulele respective încep să apară și animalele, dar numai cele mai imperfecte dintre acestea, de genul animalelor târâtoare și al insectelor, căci tranziția naturală nu permite acestui proces să se extindă prea departe.

Pentru a fi creat un animal perfect este necesară o forță superioară, astfel încât nivelele anterioare să poată fi transcuse. Și lucrurile continuă astfel până la nivelul ființei umane, care nu reprezintă o creație nouă, ci rezultatul unei progresii evolutive. Aceste explicații sunt suficiente pentru ca un intelectual să înțeleagă cum stau lucrurile cu capacitatea de procreație și cu puterile de propagare ale Pământului. Toate aceste manifestări își au originea în rinichii Pământului, întrucât substanța din care este alcătuită sămânța este produsă aici, fiind germinată apoi în maniera descrisă mai sus.

Aceasta este, pe scurt, descrierea naturii interne active a Pământului, revelată astfel încât să poată fi înțeleasă de intelectul uman. În ansamblul lui, Pământul nu poate fi înțeles însă numai prin cunoașterea interiorului său; de aceea, este necesar să examinăm și suprafața sa. Aceasta va fi mai ușor de înțeles, deși există numeroase fenomene care nu pot fi înțelese încă de știința actuală.

Formarea crustei solide a Pământului a fost un proces extrem de complicat, ea ajungând să acopere astăzi cea mai mare parte a Terrei. Crusta poate fi comparată cu lemnul solid al unui copac, care acoperă cea mai mare parte a masei acestuia. La fel cum în interiorul unui copac se petrec fenomene absolut minunate, la fel stau lucrurile și în ceea ce privește Pământul. Această parte solidă a Pământului trebuie considerată o școală, prin intermediul căreia ființele – care au inițial o formă și o existență

ciudată, în interiorul Pământului – evoluează către forme și stadii mai perfecte, cele pe care le cunoașteți cu toții.

16

Materialele și modalitatea în care este construit Pământul solid

Pământul solid este alcătuit dintr-o substanță particulară, care seamănă mult cu lemnul copacilor și care este uniformă peste tot. Totuși, ea devine mai puțin densă către interiorul scoarței terestre; în mod corespunzător, densitatea ei crește cu cât ne apropiem mai mult de zona exterioară. Atunci când avem de-a face cu greutatea atât de imense, stabilitatea trebuie să fie pe măsură. Pe măsură ce avansăm către interior, densitatea descrește deoarece forțele polare sunt active prin intermediul organelor interne ale Pământului, care au o anumită elasticitate, pentru ca aceste forțe imense să nu se acumuleze, apărând tendința de a exploda. Pe de altă parte, organele interne sunt foarte sensibile și nu trebuie să fie afectate din cauza contactului cu pereții rigizi în timpul contracțiilor și dilatărilor lor.

Structura Pământului devine din ce în ce mai solidă către suprafață. Această parte solidă are o grosime de aproximativ 932 de mile (1.500 de kilometri) și este suficient de puternică pentru a putea purta crusta exterioară a Pământului, cu toate oceanele, continentele și munții ei.

Din ce fel de material este alcătuită zona dură a Pământului? Este dificil de explicat, căci substanțele pe care le cunoașteți voi de la suprafața Pământului nu seamănă în nici un fel cu materialul din care este confecționată aceasta. Nu este vorba de piatră, nici de metal, de diamant, aur sau platină. Dacă ar semăna cu aceste materiale, substanța Pământului ar fi rapid transformată în cenușă de focul care emană uneori din organele interne. Substanța din care este alcătuit Pământul trebuie să suporte fără a se dezintegra presiunile unui număr uriaș de surse de foc și ale altor forțe distructive.

Materialul cel mai apropiat de această substanță este azbestul în formă solidă. Acest cărbune de piatră este aproape indestructibil prin foc și rezistă foarte bine la acizi, deși poate fi dizolvat chimic. Există totuși o diferență între substanța practic indestructibilă chimic din care este alcătuită scoarța dură a Pământului și cărbunele de piatră. Există o asemănare chiar mai izbitoare între această substanță și piatra ponce care poate fi găsită în apropierea Polului Sud. Dacă oamenii s-ar putea apropia de această zonă extrem de periculoasă și ar putea săpa adânc sub stratul de gheață, ei ar putea descoperi aceste pietre ponce. Din cauza culorii sale strălucitoare și a indestructibilității ei, un singur gram din această piatră ar valora mai mult decât 50 de kilograme de perle.

Culoarea acestui material extrem de dur este alb-cenușie în partea superioară, iar în lumina soarelui ar străluci la fel ca o perlă. Mai în adâncuri, ea devine din ce în ce mai întunecată la culoare și are cele mai frumoase irizații pe care vi le-ați putea imagina vreodată, aproape la fel ca

în cazul scoicilor perlifere aurii. Materialul este extrem de greu, lucru firesc, întrucât este localizat în apropierea punctului în care Pământul își primește impulsul care îl pune în mișcarea de rotație. Pentru a înțelege mai bine structura sa fină, puteți contempla o bucată de gresie spartă. Indentațiile fine care par niște simpli pori reprezintă în această parte a Pământului canale cu un diametru de câțiva metri, în interiorul cărora există valve care se pot închide în anumite puncte. Uneori, aceste canale se intersectează unele cu altele. Prin fiecare dintre ele trece un anumit lichid, care se amestecă cu celelalte în punctele de intersecție, după care își continuă mai departe drumul. Toate canalele sunt echipate cu valve care se deschid către exterior, dar se închid către interior.

Aceste valve au rolul să împiedice revenirea fluidelor eliminate de organe în urma procesului de digestie, din cauza greutateii lor. Când fluidele pătrund în organe, odată cu o nouă bătaie a mării inimi a Pământului, valvele se deschid din cauza presiunii de jos în sus. Când presiunea încetează, lichidele care au pătruns în organe închid valvele și împiedică revenirea lichidelor eliminate. Evident, venele mari ale Pământului trebuie să fie înzestrate cu mai multe asemenea valve, traseul lor fiind de mii de mile. Marile canale sau vene mai dispun și de pompe de presiune și alte mecanisme necesare pentru a putea suporta imensa presiune a pulsului inimii terestre. Valve similare există și în cazul venelor animalelor.

17

Propulsarea fluidelor Pământului

Am arătat anterior maniera în care fluidele Pământului sunt eliminate către suprafață, trecând prin Pământul de mijloc, sau ferm. În această călătorie pe parcursul a mii de mile, ele își pierd treptat puterea inițială. Pentru a nu-și încetini viteza, este nevoie ca ele să fie ajutate, lucru care se realizează printr-un mecanism exterior ingenios. Există în interiorul Pământului un mare număr de filamente feruginoase, extrem de fine, orientate dinspre nord spre sud, și altele, din platină sau minerale cuprifere, orientate invers, dinspre sud spre nord. Aceste filamente sunt atât de fine încât un fir de păiajen pare de zece mii de ori mai gros decât oricare dintre ele. Fibrele nu sunt orientate în linie dreaptă, ci au un traseu sinuos, ondulatoriu și spiralat, îndeosebi în zonele unde intersectează venele și canalele ascendente.

Aceste filamente sunt alcătuite din cristale eterogene cu o formă piramidală, fiind conectate unele cu altele la fel ca verigile unui lanț, astfel încât vârful unei asemenea piramide triunghiulare atinge cu precizie centrul bazei următoarei piramide. Vârful piramidelor feruginoase este orientat către nord, în timp ce vârful piramidelor din platină sau cupru este orientat către sud. Circuitul este aranjat într-o asemenea manieră încât fluidul electromagnetic activ să nu își diminueze viteza pe distanțe care depășesc frecvent 12.427 mile (20.000 kilometri).

Lanțul de piramide nu ar fi însă suficientă pentru a conduce curentul de-a lungul atâtor mii de mile dacă nu ar fi învelită într-un tub alcătuit

dintr-o substanță perfect izolatoare (care nu permite trecerea nici măcar a unei singure scântei electrice). Chiar și așa, acest dispozitiv nu ar fi de nici un folos dacă ar permite curgerea fluidului electromagnetic în ambele sensuri. De aceea, pe parcursul circuitului există camere de stocare situate în anumite puncte, îndeosebi în zona canalelor ascendente. Când un asemenea depozit s-a umplut la capacitate, el influențează fluidul din canal și îl încarcă cu o energie nouă. Acesta este doar unul din scopurile acestor camere de stocare, care pot fi mai mari sau mai mici, încărcate cu energie pozitivă sau negativă, astfel încât substanța (din interiorul lichidului aflat în ascensiune) care a devenit prea fierbinte din cauza electricității pozitive să poată fi răcită cu ajutorul electricității negative.

Celălalt scop al acestor filamente conductive constă în a pune în mișcare pompele de propulsie din canalele care susțin mișcarea generată de pulsul inimii Pământului. Fără acest sprijin, forța pulsului s-ar pierde, căci el trebuie să pună în mișcare miliarde de miliarde de tone de fluide. Pompele de presiune contribuie la propagarea acestei forțe, astfel încât inima propriu-zisă nu trebuie să împingă decât o cantitate rezonabilă de fluid.

Există de asemenea vase care reabsorb aceste fluide prin intermediul venelor, atunci când sunt pregătite pentru a hrăni corpul; dacă fluidele nu sunt suficient de pregătite în acest scop, ele sunt trimise din nou către inimă, pentru a fi din nou încărcate cu energie. Aceste canale de retur sunt echipate și cu anumite valve, care nu se deschid decât atunci când inima Pământului se contractă. Când inima se dilată, ele se închid și nu mai permit fluidelor să avanseze. Aceste canale de retur sunt mai înguste decât cele ascendente, motiv pentru care cantitatea de fluide care trece prin ele este mai mică. În plus, fluidul din aceste canale este mai inert decât cel din canalele ascendente. Valvele au și rolul de a asigura continuitatea curgerii fluidelor, care nu poate fi decât încetinită, dar nu complet oprită. Toate aceste mecanisme pot fi găsite și în corpurile animalelor, și chiar în trunchiurile lemnoase, în care vasele de retur sunt localizate între scoarța exterioară și lemn.

18

Crusta pământului

Suprafața Pământului reprezintă pielea sau crusta corpului terestru. Acest organ exterior este cel mai empiric, având o complexitate mai mică a mecanismelor sale. În schimb, varietatea formațiunilor de la suprafața Pământului este foarte mare.

Părțile din interiorul Pământului nu sunt deloc complicate. Activitățile interne pot fi comparate cu o simplă roată care se învârtă cu o viteză suficient de mare încât să nu poți vedea altceva decât diametrul în mișcare în jurul axului central. Acesta este axul motor. Aparent, nu există nimic mai simplu, dar dacă intri într-un atelier, poți constata ce mecanisme complicate sunt puse în mișcare de acest ax motor și câte activități sunt realizate cu ajutorul lui. Activitatea internă a Pământului poate fi comparată

cu un asemenea ax motor extrem de simplu, care generează însă nenumărate efecte la suprafața planetei.

Interiorul și crusta Pământului sunt foarte intim legate între ele, la fel ca și scoarța și lemnul unui copac. Mai întâi, trebuie să precizăm că pe porțiunea de Pământ solid se află pielea Pământului, cu o grosime de câteva mile. Aceasta este înzestrată cu sensibilitate. Peste ea este situată crusta insensibilă, pe care efectele vieții organice din interiorul Pământului cresc de o mie de ori. Aici se formează semințele noi și se stabilește forma care va crește din ele pe măsură ce vor ajunge la maturitate. Altfel spus, aici este sediul în care sălășluiește energia care dă „viață” semințelor deja create ale plantelor și animalelor.

Această energie⁷ este preluată de către semințe și utilizată apoi drept de întregul regat vegetal, de apă și de numeroasele animale mici. Pentru ca acest lucru să fie posibil este necesar un dispozitiv organic de o mare complexitate mecanică. El nu este însă de ajuns. Pentru separarea și distribuirea fluidelor și forțelor care ascensionează din interiorul Pământului trebuie să existe un al doilea dispozitiv, încă și mai complicat, care să recepteze influențele subtile din spațiul infinit⁸, dirijându-le către scopul pentru care au fost predestinate.

Este inutil să mai spunem că un simplu dispozitiv nu ar fi suficient pentru acest scop. Observarea atentă a unei simple plante ne arată cât de mare este diversitatea părților și a formelor pe care le posedă acestea: ghimpți, peri, noduli, fibre, frunze, flori, uleiuri, lichide, etc. Toate acestea creează o simbioză, un tot unitar, un mecanism superb, care reprezintă planta în ansamblul ei. Dacă o simplă plantă are nevoie de atâtea facultăți diferite, vă puteți imagina cât de complicate trebuie să fie mecanismele și articulațiile necesare pentru crearea unei lumi minerale atât de complexe, pentru imensa varietate a lumii vegetale, și nu în ultimul rând, pentru nenumăratele specii animale.

Unul dintre cele mai simple minerale este grăuntele de nisip. Acesta nu este însă atât de simplu pe cât pare, fiind alcătuit dintr-o multitudine de cristale unite, ale căror unghiuri nu ar putea fi calculate nici chiar de cel mai genial matematician de pe pământ. Dacă examinăm cu atenție aceste cristale, vom descoperi că ele reprezintă de fapt o colecție de cadavre ale unor animale. Deși sunt o categorie de infuzoare, acestea sunt mult mai mici decât cele pe care le cunoașteți voi prin studierea la microscop a unei picături de apă. Dacă examinăm și mai în amănunt aceste cadavre de infuzoare, vom descoperi în interiorul lor un număr uriaș de animale de dimensiuni atomice, care – după moarte – formează prin asociere cristalele respective, deși în timpul vieții reprezentau hrana infuzoarelor descrise mai sus. Dacă ar fi posibil să observăm în amănunt chiar și aceste animale minuscule (lucru care poate fi realizat numai cu ochii spirituali), am constata că ele reprezintă niște sfere în miniatură, un fel de replici exacte ale universului la cea mai mică scară imaginabilă.

⁷ N.Tr. Este vorba de energia telurică, binecunoscută în literatura spirituală din întreaga lume, fără de care se consideră că viața pe pământ nu ar putea exista.

⁸ N.Tr. Este vorba de energiile cosmice, un al doilea tip de energii fără de care viața pe pământ nu ar putea exista. Științele esoterice cunosc foarte bine energia telurică și cea cosmică, pe care le amplifică în ființă prin intermediul anumitor mecanisme bine puse la punct (de pildă, *asana*-ele din hatha-yoga).

Un singur cristal este alcătuit din milioane de astfel de animale atomice minuscule și dintr-o mie de infuzoare, iar un fir de nisip conține câteva sute de astfel de cristale. Vă puteți face acum o idee despre complexitatea structurii unui simplu fir de nisip.

Vă puteți imagina cât de complicat trebuie să fie un asemenea mecanism care creează exclusiv fire de nisip, de vreme ce el are nevoie de două generații de animale, fiecare dintre acestea posedând deja un organism dezvoltat. Căci trebuie să menționăm că și aceste animale, deși atât de mici, au nevoie de ochi, urechi și alte organe de simț, precum și alte organe necesare mișcării.

Pentru a crea un singur fir de nisip din aceste animale, la suprafața Pământului trebuie să existe un mecanism matur de reproducere. Nu este greu de înțeles cât de complexe trebuie să fie alte mecanisme, necesare pentru crearea unor forme de minerale mai complicate, pentru a le da acestora forma și atributele definiției! Ce să mai vorbim de mecanismele prin care sunt create plantele și animalele, care au o sumedenie de funcții în plus, care le lipsesc mineralelor! Vorbim aici de milioane de operațiuni, nu de câteva zeci, ca în atelierile voastre mecanice!

Din această descriere încâlcită, vă puteți da seama cât de absurdă ar fi încercarea de a explica pe larg acest organism complex de creare a ființelor vii de pe pământ. De aceea, în timp ce vom studia scoarța exterioară a Pământului, ne vom limita să subliniem doar acele aspecte care să ne permită să înțelegem principalele fenomene care se petrec la acest nivel.

19

Pielea sensibilă a Pământului

Pielea sensibilă a Pământului este străbătută de nenumărate canale, încrucișate în fel și chip. Ea include de asemenea un mare număr de puncte de colectare, mai mari sau mai mici, un fel de depozite pentru lichidele care ascensionează din interiorul Pământului, precum și alte depozite pentru lichidele care se întorc în interiorul Pământului prin așa-numitele canale de retur.

Aceste depozite au diferite forme, la fel ca și lacurile de la suprafața Pământului, dar cele mai multe au o formă de ou. Principalul lor scop este să permită fermentarea lichidelor pe care le depozitează, proces necesar pentru decantarea lor chimică, astfel încât diferitele componente să poată fi trimise mai departe, pentru a fi folosite în scopuri specifice. Depozitele de care vorbim aici nu trebuie confundate cu bazinele acvatice subterane⁹ din care apa bună de băut ajunge la suprafața Pământului, prin fântâni, izvoare naturale și puțuri. Toate marile bazine cu apă sunt situate în zona de la suprafață, în așa-numita crustă insensibilă a Pământului, în timp ce depozitele de care vorbim aici, în care sunt adunate fluidele Pământului, sunt situate mai în adâncuri, mai exact în partea sensibilă a crustei.

---

⁹ Pânzele freatice.

Întreaga crustă insensibilă a Pământului, cu toate oceanele, lacurile și continentele sale, se sprijină pe anumiți stâlpi uriași. Temelia acestora este situată în zona solidă a Pământului, de unde se ridică în sus, ca un fel de schelet uriaș. Acești stâlpi nu sunt totuși la fel de fermi ca și pietrele de la suprafață, ci au mai degrabă un aspect cartilaginos, fiind înzestrați cu un anumit grad de elasticitate – structură absolut necesară, întrucât între pielea sensibilă și cea insensibilă a Pământului se formează punți uriașe cu gaze, care provoacă adevărate crevase (punți goale) în interiorul scoarței. Acestea exercită o presiune imensă asupra părții superioare a scoarței, pe care reușesc uneori să o străpungă, generând fenomene precum cutremurele de pământ sau mari uragane. Dacă stâlpii de susținere ar fi foarte fermi, ei s-ar putea rupe din cauza acestor mișcări telurice, iar locuitorii de la suprafața Pământului ar muri cu toții. Flexibilitatea lor le permite însă o diminuare considerabilă a stricăciunilor. Evident, pe măsură ce avansează către partea insensibilă a pielii, cea de la suprafață, stâlpii de susținere devin din ce în ce mai fermi, la fel cum se petrec lucrurile cu cartilagiile animalelor, care se unesc treptat cu oasele.

Oasele cele mai tari ale Pământului străpung din când în când suprafața acestuia, apărând sub forma unor minerale precum calcarul primitiv sau granitul, iar uneori sub forma cuarțului. Cu cât aceste tipuri de pietre sunt mai apropiate de suprafață, cu atât mai amestecate devin ele, și implicit mai dure, mai aspre și mai sfărâncioase. Ele abundă îndeosebi în munții primitivi ai Pământului, care se diferențiază de munții care s-au format ulterior prin masa, înălțimea și structura lor. Sub aceste formațiuni muntoase ulterioare (dar și în alte părți ale pământului) există bazinele subterane de apă. Tavanele acestor bazine sunt susținute de stâlpi, pentru a nu se prăbuși, transformând astfel ținuturile fertile de la suprafață în lacuri (lucru care s-a întâmplat totuși de câteva ori).

Mai trebuie să menționăm aici sursa din care își obțin apa oceanele: mai întâi de toate, acestea primesc apă din numeroasele depozite de fluide care există la nivelul pielii sensibile, și care nu reprezintă altceva decât vezica urinară a Pământului. O a doua sursă de apă a oceanelor, destul de semnificativă, se referă la bazinele de apă de care am discutat mai sus, la care se adaugă marile râuri care se varsă în ele. Aceste surse suplimentare (care conțin apă dulce) sunt absolut necesare, deoarece lichidele care ascensionează din adâncurile Pământului (respectiv din vezica urinară a acestuia) sunt foarte sărate, iar viața nu s-ar putea dezvolta în ele. Dacă nu ar fi diluate de apa dulce din marile bazine, ar exista riscul ca oceanele să se transforme curând într-o masă solidă, dând naștere unor adevărați munți de sare. În timp, acești munți ar vicia și aerul, astfel încât ființele vii nu ar mai putea trăi nici măcar pe suprafața solidă a Pământului. Mai mult decât atât, Pământul însuși s-ar îmbolnăvi de o boală periculoasă: anuria (retenția urinei), care i-ar provoca arsuri interioare, care l-ar împiedica să-și mai exercite corect funcțiile.

20

Natura și compoziția aerului

Apele oceanelor și lacurilor continentale permit crearea unei atmosfere condensate, care a permis apariția și dezvoltarea animalelor (a vieții pe pământ). Această atmosferă îi aparține de fapt corpului terestru, respectiv crustei sale exterioare. De aceea, gazele degajate de oceane nu sunt acceptate cu ușurință de aerul atmosferic, care nu preia decât acei vapori care dau naștere ceței și norilor, precum și hidrogenul eliberat.

Aerul atmosferic este alcătuit dintr-o multitudine de gaze. Oamenii de știință au stabilit că acesta conține oxigen, hidrogen, carbon și nitrogen, în anumite proporții bine determinate. Dacă aerul ar fi însă alcătuit numai din aceste patru gaze (cunoscute de oamenii voștri de știință), cu greu ar putea fi folosit el de către viața de pe pământ. Creșterea plantelor, crearea mineralelor și viața animalelor ar deveni un dezastru.

Fiecare plantă absoarbe din aerul atmosferic numai acele gaze care îi sunt prielnice speciei sale, eliminându-le pe celelalte. Dacă lucrurile nu s-ar petrece astfel, nici o plantă nu ar avea forma sa specifică, pentru a nu mai vorbi de gustul și mirosul său.

De vreme ce fiecare plantă trebuie să absoarbă numai un anumit tip de gaze, care corespunde speciei sale, rezultă că aerul trebuie să conțină tot atâtea tipuri de gaze câți consumatori există. exact așa se petrec lucrurile, fapt demonstrat de efectul mirosului particular al diferitelor specii de plante asupra simțurilor și organelor ființei umane, ca să nu mai vorbim de substanțele chimice din care sunt alcătuite ele. Astfel, parfumul unui trandafir întărește simțul mirosului, dar ascute și vederea. În schimb, garoafa are un efect astringent asupra simțului mirosului și slăbește vederea. Liliacul reduce și el simțul mirosului, care își pierde acuitatea, iar în timp provoacă o senzație de greață la stomac. Violetele au un efect de regenerare asupra sufletului, care capătă o stare de voioșie dacă le miroase parfumul; în plus, fortifică creierul, spre deosebire de florile galben-murdare de măselariță, care provoacă greață, iar dacă sunt mirosite o perioadă mai lungă de timp, conduc chiar la amețeli și la dilatarea pupilelor ochilor.

Pot fi oare toate aceste efecte atribuite exclusiv combinației a patru gaze? Este imposibil! Este limpede că în aer trebuie să existe mult mai multe combinații de gaze.

Există pe pământ plante care expiră un aer extraordinar de toxic, în prezența căruia alte plante sau animale ar muri pe loc. există și plante miraculoase, care au capacitatea de a-i chema înapoi pe cei recent plecați dintre noi (pe cei care au murit recent). Este evident că cele două tipuri de plante absorb substanțe diferite din aer, de vreme ce efectele pe care le generează sunt atât de opuse.

Din câte ingrediente trebuie să fie alcătuit aerul atmosferic pentru a servi drept hrană unei multitudini atât de diverse de ființe vii, dând fiecăreia elementele de care are nevoie! Dacă plantele au nevoie de substanțe atât de diferite extrase din atmosfera terestră, cât de deosebite trebuie să fie acestea pentru a hrăni animalele, astfel încât fiecare dintre acestea să își găsească elementele de care are nevoie pentru a supraviețui...

Deși fiecare animal inspiră aerul atmosferic în totalitatea sa, el nu reține din el decât acele substanțe care îi sunt de folos în dezvoltarea sa, eliminându-le pe celelalte.

Cândva, existau pe pământ plante și animale care astăzi nu mai există, și care nu vor mai exista niciodată. Între timp s-au născut noi specii, care seamănă întrucâtva cu cele care au trăit în trecut. Mamutul seamănă într-o oarecare măsură cu elefantul de astăzi, iar bourii giganti din epoca preistorică seamănă cu cei mai mici, care trăiesc astăzi. Este evident că animalele din prezent aparțin acelorași specii cu cele din trecut, dar nu mai seamănă întru totul cu acestea, îndeosebi în ceea ce privește dimensiunile. La tropice există astăzi o anumită specie de copaci care seamănă cu cei preistorici, care erau uriași și care au dispărut între timp.

Aceste schimbări s-au produs deoarece speciile uriașe din trecut nu au mai găsit hrana corespunzătoare în atmosfera terestră. În cele din urmă, ele au dispărut complet. Cauza a fost una singură: una din substanțele din aer (esențială pentru ele) nu a mai existat, fiind înlocuită cu o alta, care nu existase anterior. Acesta este și motivul noilor boli care apar astăzi pe pământ și care seamănă într-o oarecare măsură cu cele de altădată, fără să fie însă identice cu ele, dovadă că remediile care le vindeau pe acelea nu mai sunt bune împotriva celor prezente. Apariția unei boli noi este consecința directă a lipsei unei substanțe fundamentale din aer, care a dispărut în mod natural și nu s-a mai reprodus. De aceea, un vindecător va trebui să caute remediul care conține elementul lipsă în altă parte. Având în vedere acest proces, a cărui înțelegere ar aduce foloase imense umanității, vom insista mai mult asupra cauzelor pentru care anumite substanțe din aer dispar complet sau parțial, fără a fi înlocuite de altele, comparabile.

21

Efectul luminii asupra aerului

Originea acestor elemente¹⁰, nașterea, existența și încetarea lor din viață își au rațiunile lor, la fel ca în cazul tuturor lucrurilor.

Priviți cerul și observați cât de numeroase sunt stelele care strălucesc în spațiul îndepărtat al eterului infinit. Oamenii au fost dintotdeauna fascinați de strălucirea miriadelor de stele. Această fascinație nu este altceva decât un efect al luminii care provine din acele regiuni îndepărtate. Lumina este cea care provoacă formarea atmosferei în jurul tuturor marilor corpuri celeste, ca un fel de ochi care le înconjoară. Tot ea este cea care creează ochiul uman, astfel încât ochiul și lumina nu pot fi practic dissociate, căci dacă ochiul nu ar fi alcătuit din lumină, el nu ar putea vedea lumina.

Atunci când ochiul uman – acest mic soare din ființa umană – privește stelele de pe cer, devine el însuși un mic glob celest, în interiorul căruia se rotesc milioane de sori și de sori centrali, care emană lumina lor

---

¹⁰ N.Ed. Este vorba de sursele invizibile ale tuturor elementelor materiale. Fiecare element subtil corespunde elementului material respectiv.

primordială în spațiul infinit. O întreagă creație este purtată astfel de ochiul ființei umane. Soarele, ale cărui raze se reflectă în micul soare (ochiul) uman, dă naștere unei senzații de fericire sufletului care contemplă acest miracol, întrucât el înțelege faptul că ceea ce este mare se reflectă în ceea ce este mic, recunoscându-se astfel pe sine în el însuși.

Iar Domnul vă spune: dacă lumina stelelor reflectată în ochiul ființei umane dă naștere unor asemenea efecte beatifice, chiar dacă la o scară mult redusă, cât de mari trebuie să fie aceste efecte asupra Pământului însuși, atunci când lumina stelelor se reflectă în marele ochi planetar? Căci aerul atmosferic nu este altceva decât o oglindă strălucitoare, pe suprafața căreia se odihnește eterul și în care se reflectă lumina tuturor stelelor. De la acest nivel, imaginea este proiectată la suprafața Pământului, cu o intensitate luminoasă mult mai concentrată, conform legilor optice bine cunoscute și de voi. Această lumină concentrată are o putere creatoare asupra aerului atmosferic, afectând diferite părți componente ale Pământului, inclusiv suprafața acestuia, în sensul dizolvării sau condensării diferitelor sale elemente.

Dacă veți încerca să numărați stelele, veți constata că numărul lor este imens. Puteți înțelege așadar cât de mare este numărul acestor puteri creatoare care influențează aerul vostru atmosferic. Tot ceea ce se petrece în interiorul Pământului, dar și la suprafața acestuia sau în atmosfera sa, este rezultatul direct al acțiunii stelelor.

Astronomii voștri au făcut două observații cu adevărat importante. Prima afirmă că au existat cândva stele care între timp au dispărut. Este normal ca influența lor asupra Pământului să fi dispărut odată cu ele, inclusiv acele ființe care depindeau de această influență pentru a exista pe pământ.

O altă descoperire a astronomilor afirmă că lumina provenită de la sistemele stelare foarte îndepărtate ajunge pentru prima oară pe pământ abia acum, sau va ajunge peste un anumit număr de ani. Odată cu aceste lumini, pe pământ vor apărea noi influențe creatoare, care vor genera apariția unor ființe noi. Acestea pot avea influențe benefice sau distructive asupra ființelor deja existente, în funcție de atributele stelei a cărei lumină ajunge pe pământ pentru prima oară, căci la fel ca în cazul tuturor ființelor, există stele bune și stele rele, la fel cum există plante sau animale bune și rele.

În plus, există stele duble, care, la anumite intervale de timp, se acoperă reciproc și generează tipuri diferite de efecte. Sunt cazuri în care una din cele două stele este bună, iar cealaltă este rea. În funcție de steaua care o acoperă pe cealaltă, efectele rezultate pe pământ vor fi complet diferite. Dacă steaua cea bună se află în fața celei rele, efectele ei benefice le vor neutraliza pe cele malefice. Dacă ambele stele se află față în față cu Pământul, influența pozitivă a stelei benefice va minimiza influența negativă a stelei malefice. Dacă steaua malefică se află însă în fața celei benefice, ea va anihila complet influențele pozitive ale acesteia. Atunci când o asemenea stea se oglindește în atmosfera terestră, deasupra unei anumite regiuni, oamenii din acea regiune simt imediat efectele ei negative, care se pot manifesta fie printr-o vreme foarte urâtă, fie prin apariția unor

specii diforme de plante sau prin diferite molime și boli la animale și oameni.

Atunci când planetele acoperă stelele, ele pot avea alte influențe asupra Pământului, la fel, bune sau rele, în funcție de natura planetelor respective. Înțelepți din vechime cunoșteau aceste legi, care în zilele noastre par simple basme de adormit copiii. Ideea nu este însă deloc atât de prostească pe cât ar considera savanții voștri. Prezicerea vremii își are sorginea tocmai în acest tip de observații, deși mulți au tendința să le minimizeze. Oricum ar fi, înțelepciunea din vechime rămâne la fel de autentică și astăzi cum era altădată.

Cometele și alți meteori care emană lumină exercită și ele o influență considerabilă asupra Pământului, chiar dacă pentru perioade scurte de timp. La fel de mare este și influența luminii variabile a lunii, și cu atât mai mult cea a luminii variabile a soarelui, de care depinde – între altele – succesiunea anotimpurilor.

22

Cele douăsprezece constelații și efectele lor

Există anumite calendare în care se afirmă că cele 12 semne ale zodiacului au o anumită influență asupra lumii vegetale de pe Pământ. Țăranii din ziua de astăzi nu prea țin cont de aceste informații, preferând să respecte perioadele cunoscute de însămânțare și de recoltare.

Calendarele pentru țărani indică semnele zodiacului prin care trece zilnic luna și în care este localizat soarele. Aceste informații conțin anumite adevăruri, deși nu pentru cauzele pe care le precizează ele, ci mai degrabă pentru cele asupra cărora am insistat anterior.

Luna trece ciclic prin cele 12 constelații la aproximativ fiecare 29 de zile. Soarele trece printr-o constelație o lună pe an, datorită mișcării de revoluție a Pământului. Această mișcare de trecere dintr-o constelație în alta, pe care o execută deopotrivă luna și soarele, face ca una sau alta din stelele acestor constelații să fie acoperită. De aceea, influența pe care o exercită respectiva constelație asupra Pământului este întreruptă pentru scurte perioade de timp. În aceste perioade se produc pe Pământ anumite schimbări, în special la nivelul acelor minerale, plante sau animale care primesc de la respectiva stea un impuls de care depinde existența lor.

Aceste efecte nu sunt de lungă durată, căci stelele nu sunt acoperite pentru mult timp. Există însă și alte circumstanțe care intră în joc și care generează influențe distincte asupra Pământului: oscilația periodică a orbitei Pământului în jurul soarelui, la fel ca și oscilația lunii. De-a lungul sutelor de ani, cele două corpuri cerești nu execută practic trasee identice. De aceea, poziția la zenit a stelelor din cele 12 constelații se schimbă, provocând schimbări perceptibile pe Pământ.

Pe lângă toate aceste influențe mai există și schimbările continue ale pozițiilor planetelor, care, în o mie de ani, nu intră decât rareori într-o

constelație similară cu aceea în care și-au exercitat inițial influența pe Pământ.

O atenție specială merită să acordăm și erupțiilor care se produc pe trupul soarelui. Lumina soarelui este slăbită de aceste erupții, nemaiputând influența Pământul cu forța sa obișnuită.

Efectele acestor evenimente cosmice sunt resimțite mai profund în atmosfera mediană decât în cea inferioară (de la nivelul solului). Regiunea mediană începe la 1,24 de mile (doi kilometri) deasupra nivelului mării.

Unii ar adăuga aici că regiunea mediană a atmosferei resimte și efectele multiple care se petrec în regiunea inferioară (deci cele care se propagă de jos în sus). Această afirmație nu este însă adevărată, căci razele stelelor aflate la foarte mare distanță nu mai sunt suficient de condensate la această înălțime. De aceea, deasupra nivelului amintit ele nu mai au puterea efectelor pe care le declanșează la nivelul solului. Acest lucru este demonstrat inclusiv de faptul că la această înălțime nu mai pot fi observate stelele de magnitudine patru, cinci și șase, fără ajutorul unui telescop, în timp ce la nivelul mării, într-o noapte senină, orice om cu vederea bună poate observa stele de magnitudinea șapte și opt fără nici un fel de probleme. De ce nu este acest lucru posibil pe un munte, la o înălțime de 1,24 mile? Deoarece razele care provin de la aceste stele foarte îndepărtate nu sunt suficient de condensate. Unghiul vizual este prea restrâns pentru ca ochiul liber să poată observa stelele. Cu cât înălțimea este mai mare, cu atât mai mult va fi confirmată această observație. Așa se explică de ce vegetația se reduce din ce în ce mai mult la aceste înălțimi, sfârșind prin a dispărea complet. Fenomenul nu se datorează exclusiv razelor solare, care, la înălțimi mai mari, sunt mai puțin condensate. Soarele nu are decât un efect indirect; el nu face decât să susțină lumina care provine de la stele, reflectând chiar lumina lor.

23

Atmosfera Pământului și precipitațiile

Soarele Pământului nostru captează pe suprafața sa lumina nenumăratelor stele, pe care o reflectă apoi, în ansamblul ei, în vastitatea spațiului eteric. Lumina reunită a stelelor întâlnește apoi din nou lumina acelorași stele, care cade direct pe Pământ, amplificând-o. Aceasta este susținerea de care vorbeam mai sus, căci lumina soarelui ar fi foarte slabă în sine dacă la ea nu ar participa și lumina celorlalte stele. La fel, lumina lunii ar fi foarte palidă dacă ea nu ar fi susținută de lumina soarelui.

Pe vârfurile munților, această susținere nu este la fel de eficientă ca și în regiunile de mai joasă altitudine, din cauza faptului că razele nu au o densitate suficient de mare. Motivul este că sfera de aer care înconjoară Pământul are forma unui corp lenticular, rotund și transparent. Ea seamănă cu o sticlă arzătoare de mari dimensiuni¹¹, care focalizează mănunchiul de

¹¹ Expresia „sticlă arzătoare” este termenul alchimic tradițional englezesc referitor la acea lentilă sau lupă folosită pentru a concentra razele soarelui asupra unui obiect pentru a-l aprinde. Termenul are

raze; astfel, puterea maximă a acestuia nu se produce chiar sub lentilă, ci mai jos, la o distanță egală cu jumătate din diametrul lentilei.

Evident, punctul maxim de focalizare al lentilei atmosferice este în centrul Pământului, dar razele de lumină care cad la suprafața acestuia devin oricum din ce în ce mai dense și mai puternice cu cât sunt mai apropiate de acest punct (deci la nivelul solului). Prin comparație cu văile joase, și îndeosebi cu regiunile situate la nivelul mării, munții primesc cele mai puțin concentrate raze de lumină. Așa se explică de ce razele stelelor îndepărtate nu ating aici o densitate suficient de mare, motiv pentru care nu își mai pot exercita influența benefică asupra vegetației. Altfel spus, la aceste înălțimi, razele de lumină nu mai au putere creatoare. Acesta este motivul pentru care acele specii de plante care au nevoie de anumite elemente din atmosferă nu cresc la mari înălțimi, dar și explicația pentru care aerul este întotdeauna foarte curat aici, nefiind încărcat cu nici un fel de aditivi.

Datorită faptului că razele stelelor, la fel ca și cele ale soarelui, nu au același efect în regiunile înalte ca și în cele joase, regiunile mai înalte de pe Pământ reprezintă o etapă de tranziție către regiunile mai joase, în care efectele sunt mai puternice. Cu cât coborâm mai jos, cu atât mai condensate devin razele luminoase, efect cu atât mai intens cu cât este amplificat de razele reflectate de suprafața Pământului. Interferența dintre aceste raze și contra-raze declanșează anumite efecte particulare, în special un anumit tip de val sau de undă. Dacă această undă durează un interval suficient de mare de timp, ea poate genera anumite efecte creatoare, care se manifestă mai întâi sub forma unei cețe în regiunile muntoase înalte. Dacă acest proces chimic nu este întrerupt, din ceața respectivă apar treptat anumite formațiuni noroase, care se condensează treptat, căzând pe pământ sub formă de ploaie sau de zăpadă (în funcție de anotimp).

Legătura dintre aceste precipitații și lumină este dovedită de diferite fenomene care se petrec la suprafața Pământului, îndeosebi în regiunile tropicale, unde ploaia acoperă totul într-o strălucire luminoasă, fosforescentă. Chiar și suprafața oceanelor în aceste zone strălucește foarte puternic, ca și cum ar fi incandescentă. La fel, obiectele scăldate în apa oceanului capătă aceeași strălucire roșiatică. Nu în ultimul rând, zăpada demonstrează – prin strălucirea ei – că reprezintă un produs al luminii.

Ceața din regiunea mediană a atmosferei se formează în maniera următoare. Nu trebuie să uităm că forța polară a Polului Nord și a Polului Sud este extrem de puternică în aceste regiuni. Prin intermediul acestei forțe, noile formațiuni noroase sunt saturate cu electricitate telurică, condensându-se astfel încât să poată fi folosite ca hrană pentru trupul Pământului și pentru lumea plantelor și animalelor. Norii astfel saturați au de regulă o culoare închisă, în timp ce norii nesaturați sunt mai degrabă transparenți. Cele două tipuri de nori au polarități opuse: cei saturați și întunecați la culoare au o polaritate negativă, în timp ce cei nesaturați sunt încărcăți pozitiv. Este evident faptul că norii încărcăți negativ devin din ce în ce mai grei, coborând astfel tot mai jos în stratosferă.

---

aceeași conotație și în limba germană, așa că a fost păstrat aici. N.Tr.: în limba română nu este o asemenea conotație; de aceea, am păstrat formula originală, și am adăugat aceste explicații.

Oamenii care fac efortul să urce până la aceste înălțimi trăiesc de regulă o stare psihică de fericire, care se amplifică pe măsură ce ei ajung din ce în ce mai aproape de vârf. Explicația are legătură cu marea puritate a aerului din a doua regiune, care se înalță până la 65.618 picioare (20.000 de metri) deasupra nivelului mării.

24

Ochiul Pământului

Cea de-a treia regiune atmosferică plutește deasupra celei de-a doua, la fel ca un ulei eteric foarte pur deasupra apei curate. Acest ulei nu se va amesteca niciodată cu apa, ci va pluti deasupra ei, dând suprafeței sale o strălucire minunată. Cam așa arată și a treia regiune a atmosferei. Această regiune este „uleiul” care plutește deasupra celor două regiuni inferioare, dar și „sarea” sa eterică, extrem de gustoasă pentru plante și pentru animale.

Toate miresmele plăcute coboară, împreună cu lumina și cu sarea eterică, din această a treia regiune, hrănind plantele prin intermediul electricității acumulate în apropierea acestora. Tot ele revarsă asupra plantelor, prin intermediul „uleiului eteric”, mirosurile lor specifice, atât de complexe și de plăcute. În cazul anumitor plante, acești purtători ai miresmelor pot fi văzuți cu ochiul liber, sub forma unor globule ca niște rășini, foarte mici și de o mare transparență. Încă și mai bine pot fi observate ele cu ajutorul unui microscop.

Gustul, mirosul, dar mai presus de toate splendidele culori ale florilor și fructelor nu sunt altceva decât substanțe eterice pure. De aceea, aceste calități nu își pot avea originea decât într-un loc în care eterul predomină. Toate aceste substanțe se reunesc în cea de-a treia regiune, unde alcătuiesc un fluid care interacționează cu diferitele raze ale stelelor, suferind reacții chimice specifice. Fluidul se unește cu razele cu care rezonază și coboară împreună cu acestea pe pământ, unde hrănește acele plante și animale cu care are o relație de corespondență.

Există de asemenea anumite corespondențe între această a treia regiune atmosferică și anumite părți ale plantelor, respectiv bobocii, florile și fructele, dar și frunzele, din cauza vârfurilor lor, care au capacitatea de a absorbi electricitatea. Toate aceste părți ale plantelor au o înfățișare pură, eterată, explicată tocmai prin corespondența lor cu cea de-a treia regiune a atmosferei. Mirosul acestor plante este de obicei foarte delicat. Cât privește mirosul respingător al altor plante, acesta se datorează preponderenței fluidelor interne telurice, care nu pot fi acoperite de substanțele celeste pure.

Găsim asemenea substanțe eterice provenite din a treia regiune și în cazul animalelor, deși în ansamblul lor, acestea nu mai sunt la fel de pure din punct de vedere eteric ca și plantele. De regulă, *medulla* (bulbul cerebral) este cea care absoarbe elementele subtile din aer, prin intermediul firelor de păr. Lichidele foarte pure din interiorul ochilor, în special cele de

sub primul strat al corneei, precum și întreaga cornee, absorb elementele subtile din aer prin intermediul sprâncenelor și al genelor, aprovizionând astfel întregul ochi. Așa se explică de ce cea de-a treia regiune a atmosferei seamănă cu un ochi. Nu întâmplător, această regiune chiar joacă rolul de ochi planetar, îndeplinind la nivel terestru aceleași funcții pe care le îndeplinesc ochii în cazul animalelor și al oamenilor.

Așadar, această a treia regiune a atmosferei este ochiul planetei Pământ. Dacă Pământul nu ar fi înzestrat cu facultatea vederii, nici o ființă de la suprafața lui nu ar putea vedea.

Dar nu numai Pământul are o vedere panoramică în această regiune atmosferică; plantele au și ele un fel de ochi prin care percep lumina din această regiune. Acest lucru poate fi demonstrat prin faptul că aproape toate plantele își întorc calicele către soare, pentru a absorbi mai bine lumina provenită de la acesta. Chiar și în cea mai întunecată pivniță, o plantă crește întotdeauna în direcția din care provine chiar și cea mai mică rază de lumină.

Pământul privește în permanență spațiul care îl înconjoară. Percepțiile sale influențează toate spiritele naturale care locuiesc pe Pământ, obligându-le să devină active în lumea exterioară, pentru a-și amplifica astfel inteligența. Acest fenomen al evoluției ar fi imposibil dacă nu ar exista marea facultate vizuală a Pământului. Privit ca simplu corp, Pământul nu percepe nimic din ceea ce vede. Creatorul nu a considerat necesar ca Pământul să fie înzestrat cu propria sa capacitate de cunoaștere conștientă, întrucât el nu este o ființă autonomă, deși ființa sa este alcătuită dintr-un mare număr de inteligențe independente. În realitate, acestea sunt cele care beneficiază de percepțiile marelui ochi planetar.

Omul nu ar putea vedea soarele, luna și stelele dacă nu ar exista acest ochi planetar. Ar fi imposibil ca ochii minuscule ai omului să poată vedea uriașul soare, dacă ochiul planetar nu ar face mai întâi o fotografie în miniatură a acestuia, proiectând-o apoi în interiorul ochilor umani. De aceea, oamenii nu văd soarele și stelele așa cum sunt ele în realitate și la distanța lor adevărată, ci doar imaginea lor reflectată de marele ochi planetar, a cărei suprafață este mai strălucitoare decât suprafața apei pure, fiind astfel cât se poate de potrivită pentru receptarea imaginilor provenite de la imensele corpuri cerești din spațiul cosmic.

25

Natura focului

A treia regiune a atmosferei terestre, care plutește senină și transparentă deasupra celei de-a doua regiuni, mai are o particularitate cu totul ieșită din comun: ea se autoaprinde cu ușurință, la cea mai mică turbulență. Autoaprinderea se produce îndeosebi atunci când prin ea trece un obiect, spre exemplu un meteorit, care parcurge o distanță suficient de mare. Această autoaprindere este de un tip cu totul special, întrucât nu implică o ardere reală, ci doar o iluminare. Înainte de a explica acest

fenomen ciudat, este necesar să dăm mai multe explicații referitoare la natura aprinderii.

Ce este de fapt fenomenul aprinderii? Și ce anume este focul, rezultatul acestui fenomen? Acest fenomen nu poate fi explicat exclusiv din punct de vedere fizic, întrucât conceptul de foc se află deja la limita sferei spirituale.

În interiorul oricărui tip de materie există anumite spirite. Dacă acestea sunt trezite, ele generează fenomenul aprinderii, ceea ce înseamnă că intră într-o stare de excitație amplificată, care conduce la creșterea continuă a activității și a consumului lor de energie, și deci la o vibrație din ce în ce mai rapidă a materiei. În acest fel, materia solidă este distrusă, căci vibrația sa interioară duce la divizarea ei în bucăți din ce în ce mai mici. Spiritele interioare sunt astfel eliberate, iar resturile materiei rămân sub formă de cenușă.

De aceea, putem spune că aprinderea este o excitație a spiritualului în materie, iar dacă această stare continuă o perioadă suficient de lungă de timp, ea conduce la ardere. Lumina produsă de foc este provocată de mișcările foarte puternice și rapide ale spiritelor. Transmisia luminii acestui foc este rezultatul propagării stării de excitație, care se transmite tuturor celorlalte spirite aflate în preajmă, mai exact în aer, în jurul obiectului. Pe pământ, actul de aprindere și de ardere se petrece de regulă prin excitarea unor spirite încă impure și necurate. Din această cauză, focul are o culoare urâtă și roșiatică, având de multe ori efecte devastatoare.

Mai există un tip de aprindere, de o cu totul altă factură, și anume înflăcărarea produsă de iubire. Așa cum bănuți, aceasta nu este deloc distructivă și corupătoare. De pildă, reflectarea luminii solare pe suprafața apei este un asemenea tip de aprindere. Ea nu este deloc distructivă, dar conduce la o mare stare de tulburare (excitație) a spiritelor liniștite ale apei, care nu fac însă nici un fel de pagube. Chiar dacă întreaga suprafață a apei ar fi „incendiată” și lumina s-ar propaga până departe, nimic nu va arde.

La fel se petrec lucrurile atunci când o rază de lumină cade pe o oglindă. Lumina se reflectă, dar nu se produce fenomenul de ardere, căci excitația pe care o provoacă el este a unor spirite bune. Pe de altă parte, dacă o rază de lumină benefică, provocată de iubire, este direcționată asupra unui corp încă impur din punct de vedere spiritual, ea va declanșa fenomenul de ardere.

Întrucât am explicat fenomenul aprinderii într-o manieră pe înțelesul tuturor, putem trece acum la explicarea aprinderii eterului conținut în aerul din cea de-a treia regiune atmosferică, atunci când acesta este deranjat din odihna sa firească de frecarea unui obiect care trece prin el.

Dacă un meteor pătrunde în atmosfera terestră, el intră într-o asemenea fricțiune cu aerul. Din cauza mișcării sale rapide, în urma lui rămâne un gol de aer, a cărui suprafață are efectul unei oglinzi în care razele luminoase provenite de la numeroasele stele se vor reflecta, concentrându-se instantaneu, la fel ca într-o oglindă concavă. Privită dinspre Pământ, această reflectare a razelor capătă aparența focului.

Acest fenomen nu se poate produce în regiunile inferioare ale atmosferei, căci aerul de aici este prea greu, iar golul nu se mai formează în urma obiectului. În cea de-a treia regiune, aerul foarte ușor închide treptat golul din spatele obiectului, dar nu imediat, ci treptat. De aceea, de multe ori poate fi văzută un fel de coadă strălucitoare în urma acestuia.

26

Aparițiile din cea de-a treia regiune

Evident, există meteori care se autoaprind într-o asemenea măsură încât se produce inclusiv procesul de ardere. Fenomenul de autoaprindere se produce inițial în a treia regiune atmosferică, dar arderea propriu-zisă nu are loc decât atunci când acești meteori – de dimensiuni destul de mari – ajung în a doua regiune, sau chiar în prima. În plus, ei trebuie să aibă o viteză foarte mare. Pentru ca să ardă, viteza meteorului trebuie să nu fie mai mică de 23 de mile (37 de kilometri) pe secundă. Dacă mișcarea sa este ezitantă, el arde rapid și cade pe pământ deja stins.

Un fenomen particular legate de autoaprinderea din a treia regiune constă în faptul că partea cea mai luminoasă a meteorului este capul acestuia. Fenomenul este similar cu iluminarea cozii: reprezintă reflexia unei raze concentrate, generată de despicarea aerului de către corpul solid, care formează în jurul lui un fel de sferă goală, a cărei suprafață devine lucioasă.

Această sferă are suprafața ca o oglindă concavă, care captează lumina corpurilor cerești iluminate și o trimite mai departe, către Pământ. La o scară mai mică, acest fenomen se petrece și dacă aruncați o piatră rotundă și neagră în apă. Pe măsură ce avansează sub apă, capul ei poate fi văzut, întrucât strălucește. În jurul pietrei se formează aceeași oglindă concavă, datorită bulele de apă, care concentrează și reflectă razele de lumină. Așa se explică și de ce spuma mării pare albă, căci bulele de apă nu sunt altceva decât un mare număr de oglinzi concave. Fenomenul produs în acest caz de apă se repetă identic atunci când cerul este luminat de un meteor, nefiind altceva decât o reflexie concentrată a luminii.

Există și alte fenomene care își au originea în această zonă a atmosferei. Ați văzut probabil destul de des niște nori mici, albi și pufoși, extrem de delicați și atât de transparenți încât permit chiar vederea luminii stelelor. Acești nori pufoși sunt norii care se formează la cea mai mare altitudine deasupra Pământului. Ei apar ca urmare a contactului eterului pur cu suprafața celei de-a treia regiuni atmosferice. În realitate nici nu sunt nori, ci doar niște ondulații care se produc la suprafața celei de-a treia regiuni, generate de eter atunci când ființele de lumină emane de corpurile cerești se apropie de Pământ.

Deși aceste ființe alcătuite dintr-o substanță extrem de delicată au o anumită greutate, deși infinitezimală, la pătrunderea în suprafața atât de delicată a celei de-a treia regiuni ele produc anumite ondulații ale acesteia. aceste valuri nu permit căderea în linie dreaptă a razelor de soare,

refractându-le. Refracția variată a razelor deasupra valurilor celei de-a treia regiuni generează apariția acestor fenomene luminoase asemănătoare unor nori pufoși.

De regulă, după aceste apariții vremea se strică. Explicația este următoarea: spiritele din această regiune, care se ocupă cu păstrarea ordinii, intră într-un fel de confruntare cu noii veniți, care trebuie să se acomodeze cu Pământul, confruntare care nu are însă efecte real negative asupra Pământului. De altfel, dacă noii veniți cedează fără luptă, lucru care nu prea se petrece des, condițiile atmosferice nu se deteriorează deloc. Dacă nu se supun, spiritele din a treia regiune sunt nevoite să aplice forța, iar vremea se strică. În sfârșit, mai există și un alt fenomen, care este însă pur spiritual, deși poate fi văzut cu ochiul liber. El poate fi observat în zilele caniculare, manifestându-se sub forma unor dungii alb-albastrii. Aceste fâșii sunt generate de „spiritele beatifice”, pline de pace, care se reunesc pentru a discuta. În asemenea zile, viața pe Pământ devine foarte liniștită; nici chiar frunzele par să nu se miște deloc. Cerul este absolut senin, iar vremea este excesiv de fierbinte. Asemenea stări nu durează însă foarte mult timp. Când conferințele spiritelor iau sfârșit, mișcarea reîncepe pe Pământ, îndeosebi atunci când noi spirite primesc misiunea de a controla aerul, munții, oceanele și celelalte formațiuni terestre. Vântul crește atunci în intensitate, iar barometrele indică „schimbare”.

Dungile alb-albastrii de pe cer nu sunt altceva decât grupuri de spirite adunate în pace deasupra celei de-a treia regiuni, cea mai pură între toate, și ele pot fi văzute chiar de ochii fizici ai oamenilor.

Evident, ființele umane care au capacitatea de a vedea inclusiv cu ochii spirituali vor vedea mult mai multe lucruri, nu doar niște simple dungii alb-albastrii.

Partea a doua

Pământul spiritual

27

Formarea și scopul materiei

Nu vom studia aspectele spirituale ale Pământului de jos în sus, ci de sus în jos, căci pentru a înțelege aceste aspecte, care sunt cele mai profunde și mai intime realități ale obiectului studiat, trebuie să pornim întotdeauna de la partea exterioară către cea interioară. Am afirmat deja în mai multe ocazii că materia ascunde întotdeauna în interiorul ei un principiu spiritual. Altfel spus, materia vizibilă nu este în esență decât o spiritualitate înghețată.

Unul din atributele principale ale materiei este divizibilitatea ei. Materia este întotdeauna alcătuită din părți, între care există mici spații egale, numite pori. Nimeni nu poate ști cât de mici sunt particulele materiale care nu mai sunt divizibile. De pildă, dacă luăm un grăunte de

mosc și îl introducem într-o cameră mare, în scurt timp întregul spațiu se va umple cu parfumul moscului. Cu toate acestea, chiar dacă lăsăm moscul timp de mai mulți ani în cameră, el nu își va reduce greutatea sau volumul. Și totuși, este evident faptul că în fiecare secundă, milioane de particule părăsesc grăunțele de mosc, umplând camera cu parfumul acestuia. De vreme ce materia este divizibilă aproape la infinit, în particule din ce în ce mai mici, este limpede că ea este alcătuită din toate aceste particule.

Dar ce anume unește atât de ferm aceste particule, astfel încât să dea aparența unei materii solide? Fenomenul se produce pe primul nivel al manifestării, acolo unde își are originea inclusiv lumea spirituală.

Aceste particule infinit de mici nu reprezintă inițial altceva decât puterea ideilor care emană din Mine, Creatorul tuturor lucrurilor. Aceste idei își asumă o formă, care primește viață direct de la Creator. El este cel care dăruiește noilor forme vii libertatea față de El, inclusiv independența luminii personale de lumina Lui primordială. Odată cu această lumină, ele primesc și o inteligență individuală, pentru a se putea recunoaște pe sine și pentru a deveni conștiente de sine ca ființe independente.

După ce forma se recunoaște pe sine, ea intră sub incidența ordinii, legea întregii creații. Odată cu această ordine, asupra formei se revarsă focul interior al divinității, scânteia eternei iubiri, din care se naște apoi voința. Abia acum, când creatura are o formă, lumină, recunoaștere de sine, conștiință de sine și voință, aflându-se sub incidența ordinii, ea își poate manifesta voința în funcție de ordinea divină, sau invers, poate decide să acționeze împotriva acesteia.

Dacă noua creatură acționează în conformitate cu ordinea divină, ea apare ca o ființă perfectă și liberă în marele regat al creației, putând duce o existență eternă, căci întreaga ei ființă este creată din Mine, Cel Etern. De aceea, inclusiv oamenii sunt „creaturi”, căci întreaga lor ființă este creată de Mine, iar destinul lor nu poate fi altul decât propriul Meu destin. Dacă cineva scoate apă dintr-o fântână, apa din căldare nu este diferită de cea din fântână, având aceeași natură și același scop.

În schimb, dacă noua creatură nu respectă din propria sa voință ordinea divină, ea își semnează propria cădere și disoluție. Spre exemplu, dacă ar exista o plantă înzestrată cu o conștiință liberă, capabilă să decidă dacă dorește să primească apă, lumină și căldură, ce s-ar întâmpla dacă ea s-ar decide să nu o facă? În mod evident, s-ar usca și ar pieri.

În calitatea de Creator, Mie nu-Mi este indiferent dacă o ființă creată din plenitudinea ființei Mele există doar pentru o perioadă de timp sau în eternitate. Dacă existența ei ar fi doar temporară, este evident că o parte din Mine ar fi distrusă, lucru imposibil. De aceea, dacă o ființă există, ea există pentru eternitate.

O asemenea creatură poate însă să se îndepărteze în mod voluntar de ordinea Mea, iar pentru Mine asta este ca și cum nu ar exista deloc. În acest fel, în timp se poate forma o forță contrară Mie, care s-ar opune activităților Mele. Ar rezulta astfel că Eu, Perfecțiunea Supremă, aș fi de fapt imperfect, de vreme ce aș permite unei asemenea imperfecțiuni să existe în preajma Mea. Întrucât acest lucru este imposibil, această creatură trebuie – prin

însăși natura lucrurilor – să fie înlănțuită pe loc și încarcerată. Ei bine, această imobilizare este exact ceea ce noi numim și ceea ce voi percepeți ca fiind materie!

În numărul aproape infinit de mare de particule ale materiei zace înlănțuită inteligența ființei încarcerate. Fiind născută din Mine, această inteligență nu poate pieri, dar ea rămâne întemnițată până când va atinge maturitatea spirituală și când va accepta divinitatea în toate părțile ei componente (particulele ei). Numai atunci va fi considerată ea suficient de matură pentru a se întoarce în lumea pură din care a provenit.

Din acest motiv, materia trebuie dizolvată până la cele mai mici părți ale ei, astfel încât să nu existe nici măcar o singură particulă care să nu aibă posibilitatea să reflecte imaginea soarelui etern. Capacitatea de receptare a acestei imagini eterne și primordiale va exista în noua creație, în care inteligențele care au devenit libere vor reveni din proprie voință la forma lor inițială, redevenind ceea ce ar fi trebuit să fie încă de la începuturi, dacă nu ar fi încălcat ordinea divină.

28

Spiritele din cea mai înaltă regiune a atmosferei

Să ne îndreptăm acum atenția asupra celei mai înalte regiuni atmosferice, pentru a vedea ce fel de ființe spirituale sălășluiesc aici, și cu ce se ocupă ele.

În mod evident, în această regiune locuiesc spiritele cele mai înalte (cele mai apropiate de perfecțiune), deși au fost și ele, cândva, oameni încarnați pe Pământ. Aici, ele se bucură de o lumină eternă, căci la aceste înălțimi noaptea nu există. În sfera spirituală, ziua este neîntreruptă.

Cea de-a treia regiune a atmosferei a atins nivelul purității spirituale perfecte, în timp ce regiunea mediană este încă frecvent supusă unor influențe inferioare. Așa cum îi spune și numele, aici răul și binele se întrepătrund.

Oricât de desăvârșit ar fi, nici un spirit care părăsește forma exterioară a Pământului nu se va putea ridica direct în cea de-a treia regiune, cea spirituală, pe care Eu am numit-o Împărăția lui Dumnezeu, fără a trece mai întâi prin celelalte două regiuni, căci tranziția de la corpul fizic la spațiul spiritual pur nu poate fi făcută decât gradual. El nu poate părăsi regiunea de jos și nu poate intra în Împărăția propriu-zisă a lui Dumnezeu decât după ce își va purifica și își va spiritualiza pe deplin rămășițele trupești, pe care le-a primit tocmai cu scopul de a atinge perfecțiunea.

Pentru acest scop (de a atinge perfecțiunea), spiritul – care este principiul fundamental al vieții, născut direct din Mine Însumi – nu are practic nevoie de nimic din trupul primit din partea Pământului. Totuși, este absolut necesar ca forma sa exterioară, care l-a purtat prin lume și care s-a născut din sufletul său, să se reunească cu el însuși, până la ultimul atom

care i-a fost dăruit din plenitudinea Ideii Divine care l-a construit. Acest trup există sub forma unui mare număr de particule de inteligență, care nu pot fi eliberate pe loc odată cu plecarea spiritului uman. Este vorba aici de toate părțile componente ale corpului fizic și de toate acele elemente pe care acesta le-a asimilat în timpul vieții, prin intermediul respirației sale, inclusiv toate deșeurile pe care le-a eliminat, lacrimile, chiar și hainele și locuința în care a stat. Pe scurt, tot ce a făcut și tot ce i-a trecut „prin mână” trebuie mai întâi purificat și eliberat de sufletul său, pentru ca el însuși să poată obține eliberarea finală. Numai în acest fel poate efectua spiritul său o introspecție completă și numai astfel poate să-și amintească el de tot ce s-a întâmplat de-a lungul lungii căi pe care a parcurs-o către redobândirea perfecțiunii celei dintâi.

Spiritul nu și-ar putea reaminti de toate aceste aspecte ale sinelui său fizic dacă nu ar primi înapoi (în sine) tot ce i-a aparținut vreodată de-a lungul căii sale evolutive (care reprezintă de fapt o buclă circulară, o întoarcere în punctul de plecare). Aceasta este explicație frazei biblice: „Fiecare fir de păr vă va fi numărat”. Cine trăiește în acord cu învățăturile Mele, adună. Cine le încalcă, risipește.

De aceea, înainte de a trece în Împărăția perfectă a lui Dumnezeu, spiritul trebuie să rămână mai întâi o perioadă de timp în cea de-a treia regiune, pentru a redobândi tot ce i-a aparținut vreodată. Dar de unde știe el ce i-a aparținut? Secretul constă în legea rezonanței, care aparține ordinii divine. Orice fir de iarbă își găsește exact principiul subtil care îi corespunde în imensul ocean de principii. Spiritul este cu atât mai eficient în descoperirea elementelor care i-au aparținut vreodată.

Se pune atunci o nouă întrebare: ce face spiritul în timpul acestei perioade de așteptare? El îndeplinește aceleași sarcini ca și spiritele ce trăiesc în această regiune. Pavează drumul pentru noii sosiți, îi ajută pe aceștia să se familiarizeze cu noile împrejurimi și le explică ce trebuie să facă.

Ajută spiritele ceva mai pure din regiunile inferioare să evolueze, dându-le instrucțiuni. Dacă apar certuri, coboară – împreună cu alte spirite similare – în regiunile inferioare, încercând să restabilească pacea și ordinea.

Când pe Pământ apar spirite străine de pe alte corpuri cerești, le examinează cu atenție. Dacă acestea sunt suficient de mature, el le ghidează, ajutându-le să coboare pe Pământ și le asistă prin influența lui pentru a-și îndeplini misiunea. Totodată, are grijă ca aceste spirite să fie supuse unor încercări severe, pe care ele le-au acceptat încă de la plecarea lor de pe corpul ceresc pe care l-au părăsit cu scopul de a evolua și de a deveni copii ai lui Dumnezeu.

Îngerii păzitori ai ființelor umane trăiesc în această a treia regiune. Aceste spirite pure nu sunt singurii voștri guvernatori, căci în multe privințe le lipsește o cunoaștere completă. De aceea, există spirite angelice perfecte care le instruiesc în permanență, învățându-le ce trebuie să facă și cum trebuie să rezolve disputele. Reședința spiritelor din a treia regiune este un

paradis minunat. Ele dispun aici de tot ce le dorește inima, direct proporțional cu iubirea lor față de Dumnezeu.

În acest plan, orice spirit devine creatorul propriei sale lumi, în funcție de natura pe care o are, simțindu-se astfel acasă din punct de vedere spiritual. Primește tot ceea ce își dorește din abundență. Ideea de foamete nici măcar nu există aici. Această stare de fericire îi permite să obțină treptat tot ceea ce i-a aparținut pe Pământ. El nu atinge însă maturitatea spirituală perfectă decât atunci când Pământul nu-i mai datorează nimic. Abia acum poate fi acceptat el în Împărăția lui Dumnezeu, pentru a-și desăvârși aici perfecțiunea și pentru a atinge un nivel de conștiință superior.

Mai există și spirite care și-au lăsat numeroase „bagaje” în alte lumi. Pentru a-și recupera aceste bagaje, ele se înalță și pătrund în sferile acelor corpuri cerești care le-au influențat evoluția prin rezonanțele lor, sau în care chiar au trăit cândva fizic. Aceasta este calea iubirii, singurul principiu al atracției universale. Toate aceste acțiuni trebuie să se petreacă în mod voluntar, pentru ca spiritul să poată reintegra în sine ceea ce i-a aparținut cândva, întorcându-se astfel la Mine complet și cu o iubire desăvârșită.

29

Domiciliul spiritelor pure

Atingerea următorului nivel de beatitudine (preafericire) depinde de reintegrarea în ființă a tuturor aspectelor care i-au aparținut vreodată acesteia.

Tot ceea ce îi aparține corpului fizic îi va fi dat acestuia în ordine cronologică, fără ca spiritul să fie nevoit să facă ceva în această direcție. În ceea ce privește însă calitățile spirituale, acestea cad direct în sarcina spiritului. Explicația este simplă: fiecare spirit poate dobândi singur aceste calități dacă respectă instrucțiunile din religiile pure ale lumii. Cine nu este interesat de aceste chestiuni spirituale, fiind preocupat numai de problemele trupului, nu poate arunca vina pe altcineva atunci când este judecat de Cuvânt. Scripturile sfinte le-au fost trimise oamenilor ca un ghid din Cer, pentru a le arăta cum trebuie să-și ducă viața pentru a se putea întoarce în lumea din care au provenit.

Chiar și spiritele purificate sunt nevoite să rămână perioade lungi de timp în a treia regiune a atmosferei terestre, pentru a integra aici elementele psihice ale sufletului lor, desăvârșindu-le. Ele trebuie să rămână aici până când trupurile lor fizice se descompun și se transformă în materie astrală (materia astrală este materia din care este alcătuit sufletul).

Această stare nu trebuie considerată o pedeapsă, fiind la fel de necesară pentru evoluția sufletului ca și șederea lui pe Pământ, într-un trup fizic. Procesul trebuie să continue o vreme – în cazul anumitor spirite, pentru un interval scurt de timp, în timp ce în cazul altora, pentru intervale mai lungi. Important este ca spiritul să aibă timpul necesar pentru a-și stabili și dezvolta ființa. Fiind o necesitate spirituală, ea nu depinde de voința spiritului, fiind mai presus de aceasta. Tribunalul nu judecă decât

atitudinea voinței. Nimic nu mai contează atâta vreme cât voința se reintegrează în ordinea divină, la unison cu cunoașterea perfectă a voinței Mele divine.

Chiar dacă rămân uneori timp de sute de ani în a treia regiune, aceste spirite pure nu pierd nimic; de fapt, ele nu pot decât să câștige. În plus, starea care le caracterizează este o stare de fericire pură. Câștigul lor se măsoară într-o creștere continuă a inteligenței lor. Dacă își îndeplinesc corect și prudent micile îndatoriri, ele devin capabile să îndeplinească sarcini mai importante în viitor. Pentru a-și demonstra îndemânarea spirituală, ele pot primi sarcini majore, cum ar fi guvernarea unor corpuri cerești sau chiar a unor întregi sisteme solare și universuri, în calitate de spirite angelice.

Spiritele pure din cea de-a treia regiune a atmosferei terestre coboară frecvent în regiunea a doua, și uneori chiar în prima. Există chiar pe Pământ locuri vizibile în care aceste spirite își manifestă direct influența. De regulă, ele sunt situate la mari înălțimi, în locuri acoperite cu zăpadă permanentă și cu gheață. Așa se explică de ce aceste regiuni au o influență atât de magică și de beatifică asupra ființelor umane, asupra cărora revarsă o stare de calm și de bunăstare interioară.

De aceea, orice om care se simte trist, agitat sau melancolic, ar trebui să urce în numele Meu pe aceste înălțimi, sau cel puțin să se apropie cât mai mult de ele, iar inima lui va fi inundată de un veritabil balsam întăritor. Vă recomand tuturor să urcați cât mai des pe munți.

În regiunile mai joase, cum sunt văile sau peșterile, inima își pierde cu ușurință buna dispoziție, devenind morocănoasă și tristă. Starea ei se va schimba însă imediat dacă omul va urca pe marile înălțimi, devenind voioasă și fericită. Mulți dintre cei care fac asemenea ascensiuni se grăbesc să afirme: „Doamne, aici îmi doresc să rămân!”, dar Eu le răspund: „Nu a sosit încă timpul pentru ca tu să rămâi aici!”

Pe de altă parte, nu voi obosi să vă repet: „Urcați cât mai des în munți! Eu Însumi, cât timp am stat în trup pe acest Pământ, am urcat deseori pe munți. Pe unul din aceștia s-a produs schimbarea Mea la față; pe altul m-am confruntat cu Marele Ispititor. Principala Mea predică despre Împărăția lui Dumnezeu am ținut-o pe un munte (de altfel, ea este cunoscută astăzi ca „Predica de pe munte”). Pe un munte M-am rugat, și tot pe un munte am fost crucificat!”

Și voi ar trebui să urcați pe munți, căci nu numai spiritul vostru va avea de câștigat, ci și trupul vostru, care va beneficia de pe urma acestor excursii mai mult decât dacă ar intra în o sută de farmacii!

Mai trebuie menționat că spiritele pure rămân inițial în acele zone în care au trăit pe vremea se aflau în trupul fizic. Pe măsură ce nivelul lor de conștiință se rafinează, sfera lor de activitate se dilată, ajungând în cele din urmă să cuprindă întregul Pământ. Spiritele cele mai puternice supraveghează regiunile polare, în timp ce cele mai slabe și mai gingașe veghează asupra regiunilor tropicale ale Pământului. Spiritele cele mai active guvernează oceanele, lacurile și râurile. Cele începătoare primesc ca sarcină supravegherea munților. Majoritatea spiritelor feminine se ocupă cu

supravegherea plantelor, exercitându-și influența asupra întregii lumi vegetale de pe Pământ.

30

Spiritele din cea de-a doua regiune a atmosferei terestre

Trecerea de la regiunea cea mai înaltă la cea mediană are nevoie de o tranziție, la fel cum ființa umană nu poate coborî din lumea spirituală pură în cea astrală fără să treacă printr-o asemenea perioadă de tranziție. Pe de altă parte, cele două regiuni interacționează una cu cealaltă, la fel cum sufletul interacționează cu spiritul său. De pildă, spiritul poate penetra sufletul, dacă dorește acest lucru, în timp ce sufletul este limitat la propriile sale hotare. Spiritul poate accepta fuziunea cu sufletul, care devine în acest caz complet spiritualizat.

În acest fel, spiritele din regiunea a doua pot trece în a treia regiune, pe măsură ce sufletele lor – adică trupul lor substanțial – devine din ce în ce mai spiritualizat, devenind în final una cu spiritul. Sufletul este alcătuit din nenumărate particule de inteligență, ceea ce explică de ce este posedat de atâtea dorințe, pe care le conține în sine, sub formă de impulsuri.

Când aceste impulsuri nu mai trag în toate direcțiile, focalizându-se într-una singură, această înclinație provoacă ceea ce se numește o pasiune sufletească. Uneori, o altă parte a sufletului preia frâiele conducerii, trăgându-l pe acesta într-o altă direcție, ceea ce face ca pasiunea anterioară să fie înlocuită cu o alta.

Înțelegeți acum de ce, atunci când sufletul nu este trezit, diferitele sale pasiuni și dorințe îl pot trage într-o direcție sau alta, fără ca el să le poată controla.

Cam acestea sunt condițiile din cea de-a doua regiune, în care există suflete ale căror spirite nu sunt trezite pe deplin. Aici se află milioane de suflete, fiecare cu pasiunile și înclinațiile sale. Vă puteți imagina ce amestec de suflete alcătuiesc această regiune!

În mod firesc, aici se petrec o sumedenie de evenimente diferite, fiecare în funcție de înclinația unui suflet sau altul. Atunci când aceste evenimente devin condensate, ele devin vizibile pentru lumea naturală. Diferitele formațiuni noroase, dar și alte evenimente meteorologice își au originea aici. Nu va exista niciodată o zi sau o noapte care să aducă cu sine exact aceleași forme ca și cele care au existat anterior.

Mai există și alte fenomene care se repetă în esență, dar nu în aceeași formă. Nu există nici un fulg de zăpadă care să fie identic cu un altul și nici o picătură de ploaie care să semene cu suratele ei (în pofida expresiei „ca două picături de ploaie!"). Același lucru este valabil și în ceea ce privește grindina: nu există două pietricele de grindină care să aibă o greutate identică. Gheața este tot gheață, dar acest lucru este valabil numai în ceea ce privește natura ei. Formele pietricelilor de gheață sunt la fel de diferite ca și sufletele care le-au construit.

Marea varietate a activităților umane își are originea în diferitele tendințe ale sufletelor creatorilor lor. Spre exemplu, dacă mai multor pictori li s-ar încredința o comandă pe aceeași temă, fiecare pictură va prezenta această temă într-o manieră complet distinctă de celelalte. La fel, dacă dăm o temă de gândire mai multor poeți, muzicieni sau alți artiști, aceștia o vor reflecta în opera lor într-o manieră absolut unică.

Toate aceste diferențe își au sorginea în particulele de inteligență din interiorul sufletelor, care generează – așa cum am descris mai sus – anumite forțe (impulsuri, pasiuni și dorințe) care trag sufletul într-o direcție sau alta. Combinațiile acestor impulsuri sunt infinite, ceea ce explică de ce există întotdeauna manifestări noi, fără ca vreuna să se repete vreodată de două ori, mai ales dacă inteligențele astrale nu sunt supuse vreunei coerciții. Exact acesta este cazul acelor suflete ale ființelor umane care trebuie să-și redobândească libertatea interioară, desfășurând o activitate spirituală.

Există însă o diferență între sufletul unei ființe plecate din lumea fizică (decedată) și cel al unui om încarnat pe Pământ: sufletul aflat încă într-un corp fizic poate fi cuprins de oricâte pasiuni diferite. Din această cauză, un om poate fi complet diferit în fiecare zi. astăzi el simte și gândește ceva, acționând în consecință, pentru ca a doua zi să simtă și să gândească cu totul altceva, în funcție de alte priorități ale sufletului său.

Sufletele aflate în Lumea de dincolo acționează diferit, căci în ele se trezește de regulă o singură pasiune, care preia din ce în ce mai mult controlul asupra celorlalte, atrăgând treptat inteligența sufletului ca într-un fel de vrajă. Asta nu înseamnă că un suflet aflat în planul astral este absolut incorigibil, ci doar că el rămâne prins în capcana principalei sale pasiuni până la consumarea tuturor celorlalte particule de inteligență (cu impulsurile și rezonanțele lor interioare particulare). Acest proces conduce la o mare sărăcie sufletească, echivalentă cu o stare de dezolare în care sufletul se simte complet gol, rătăcind prin ceață, într-o noapte întunecată. Abia atunci când sufletul ajunge în această stare de dezolare poate începe spiritul să pătrundă în el. altfel spus, aceasta este perioada de tranziție de la regiunea a doua la cea de-a treia. Spiritul nu se poate revărsa asupra sufletului până când acesta din urmă atinge starea de goliciune (vid), deoarece impulsurile interioare ale sufletului nu sunt potrivite din punct de vedere intelectual sau spiritual pentru a susține strălucirea spiritului, fiind mult prea limitate și variate în funcție de înclinațiile și pasiunile diferitelor suflete. Este evident așadar că fenomenele care rezultă din această imensă diversitate de forme astrale vor fi și ele foarte diferite. Așa se explică de pildă de ce fiecare fulger are un zigzag diferit, de ce fiecare nor are o formă și o mișcare diferită, de ce vânturile au mișcări atât de haotice, încrucișându-se uneori din direcții diferite, fiind urmate de furtuni sau de ploi, de tunete și trăznete, de grindină, iar la scurt timp de fulguieli, mai întâi rare, apoi dense... Și există mii de alte asemenea fenomene.

Până acum am descris doar un preambul. În continuare vom examina subiectul în amănunțime.

Activitățile spiritelor din cea de-a doua regiune a atmosferei terestre

Vom începe cu o întrebare: cum este caracterul ființelor din cea de-a doua regiune, bun sau rău?

Această regiune seamănă foarte mult cu viața ființe umane pe Pământ. Există aici un du-te-vino constant, în care cei care gândesc la fel se adună. Puteți găsi aici cam toate activitățile pe care le cunoașteți de pe Pământ: războaie, crime, întemnițări, apărări, evadări spectaculoase, furturi și hoții, fapte rele amestecate cu altele bune. Această regiune este un veritabil câmp de luptă pentru spirite; de aceea, munții care străbat această altitudine au de multe ori o vreme capricioasă și dificilă.

Simpla contemplare a acestor înălțimi este suficientă pentru a vă face o idee referitoare la luptele care se dau aici. În nici o altă regiune nu mai există o libertate atât de mare ca aici, căci acesta este locul în care se duce lupta pentru rai sau pentru iad. Sufletul și spiritul fiecărui om intră în această regiune imediat după moartea corpului fizic, continuând să trăiască exact ca pe Pământ. Sufletele se bucură de o libertate deplină, și în mod firesc, încep să-și caute tovarăși care gândesc la fel ca ele. Așa se nasc adunările zgomotoase de spirite. Când se adună un asemenea grup, membrii săi încep să își facă planuri cum să obține cutare sau cutare lucru, de regulă prin folosirea forței sau prin înșelătorie.

Unele suflete își trădează clanul și se alătură unui alt grup. Când membrii primului clan află de trădare, ei încep să se pregătească de război, lucru care poate fi observat din lumea naturală sub forma acumulărilor de nori care prevestesc furtuna care va veni. Într-adevăr, nu trece mult până când aceste armate înverșunate încep să mărșăluiească una împotriva celeilalte. Trebuie să menționăm totuși că ele sunt supravegheate de marile spirite ale păcii, care monitorizează această regiune.

Spiritele păcii coboară, iau în captivitate aceste armate pline de înverșunare și le aruncă pe Pământ, de unde va trece o vreme până când ele vor dobândi suficientă energie și curaj pentru a se întoarce înapoi. Închisoarea în care sunt aruncate este materia, și nu este prima oară în care ele sunt închise aici. Paznicii închisorii sunt marile spirite ale păcii, provenite din a treia regiune. Când sentința devine insuportabilă, spiritele războinice se smeresc, căutând eliberarea și mântuirea în numele Meu. Ele sunt întâmpinate atunci de spiritele păcii într-o manieră prietenoasă, fiind conduse în cea de-a treia regiune, mai întâi în zonele inferioare ale acesteia. Aici, ele trăiesc alături de alte spirite pure, amplificându-și treptat iubirea față de Mine și de ordinea Mea, și înălțându-se astfel din ce în ce mai sus.

Desfătarea pe care o trăiesc ele acum poate fi văzută chiar și de lumea naturală, când norii dispar și cerul se înseninează și devine strălucitor. Invers, când spiritele malefice se adună și formează găști puse pe rele, nori amenințatori se adună imediat pe cer, în special în jurul creștelor muntoase. Acest lucru se datorează faptului că aceste spirite pasionale se materializează din ce în ce mai tare, pe măsură ce atributele lor negative devin mai puternice, în virtutea fenomenului de rezonanță.

Când un spirit este întemnițat din cauza pasiunilor sale, el se îndepărtează de Mine. Cu cât își întoarce mai mult fața de la Mine, cu atât mai materializat devine el, până când devine vizibil chiar și de lumea naturală, unde ia forma materială corespundență a uneia din pasiunile sale. Aflat în această stare, el devine în curând prea greu pentru cea de-a doua regiune atmosferică, de unde este alungat din cauza propriei sale greutate. Acest proces corespunde voinței marilor spirite ale păcii, inclusiv voinței Mele. Cauza greutății oricărui corp este întotdeauna voința Mea. În loc să se smerească, aceste spirite rămân de multe ori întemnițate în materie, din cauza voinței lor rele, preferând să trăiască în noroi, în animalele cele mai murdare sau în plantele cele mai urâte. Aveți la dispoziție nenumărate exemple care demonstrează acest lucru. Aceste spirite trebuie supravegheate în permanență, pentru ca să nu atace fructele și animalele mai nobile, lucru pe care, în răutatea lor, abia ar aștepta să-l facă. Dacă li s-ar permite să acționeze astfel, fructele și animalele respective ar fi iremediabil afectate. Uneori se întâmplă ca ele să reușească să atace un grup de animale, care sunt lovite de boli molipsitoare, și nici chiar peștii nu sunt scutiți de atacurile lor. Majoritatea epidemiilor care lovesc chiar oamenii sunt consecințe ale activităților malefice ale acestor spirite diabolice. Ele pătrund în trupul oamenilor și provoacă imediat apariția bolii. Dacă acestor bolnavi nu li se aplică anumite remedii speciale, în numele Meu, consecința firească este de regulă moartea naturală.

32

Posedarea materiei de către spirite

Știu că pare greu de crezut că unul sau mai multe spirite pot fi înghesuite împreună într-o picătură de ploaie, într-un fulg de zăpadă, într-o pietricică de grindină sau într-un norișor, atingând într-un volum atât de mic o greutate suficientă pentru a fi atrase în jos. Nu trebuie să credeți însă că spiritul și sufletul lui sunt motolite ca o foaie de hârtie, până când arată ca un ghemotoc. Lucrurile nu stau deloc în acest fel.

Forma umană a spiritului rămâne exact aceeași. Numai esența lui este condensată, în regiunea inimii, manifestându-se în lumea fizică sub forma acestor fenomene meteorologice. La fel, nu trebuie să credeți că întregul spirit cade pe Pământ, înghesuit împreună cu spiritul lui într-o mică pietricică de grindină. Singurele care cad pe Pământ sunt dorințele lui negative. Acestea sunt condensate de spiritele păcii până când capătă o anumită greutate materială. Întrucât sufletul se identifică atât de puternic cu aceste poftă ale sale, el se grăbește apoi să coboare în jos, având ca centru de greutate această formă materială (dorința sa negativă, condensată sub forma unei picături de ploaie, etc.).

Ființele extrem de malefice sunt supuse unor căderi subite, pe munții înalți sau în regiunile polare, fiind încarcerate acolo pentru perioade lungi de timp, din cauza orgoliului și egoismului lor excesiv. Vom explica mai departe în detaliu ce se întâmplă cu ele după expirarea acestei pedepse. Mai întâi trebuie să vă faceți însă o idee cât mai clară referitoare la anumite

aparitii fizice, vizibile pentru ochiul fizic, dar care ascund întotdeauna anumite aspecte spirituale.

33

Spiritele naturii și sufletele umane

Ploaia cade pe Pământ sub formă de picături, mai mari sau mai mici. La fel, zăpada cade sub formă de fulgi de nea de dimensiuni diferite. La rândul ei, grindina poate cădea sub forma unor pietricele foarte mici, aproape insesizabile, sau dimpotrivă, sub forma unor pietre mari, cu o greutate de peste o jumătate de kilogram. Toate aceste fenomene ridică o serie de întrebări:

Dacă fiecare picătură de ploaie, fiecare fulg de zăpadă și fiecare pietricică de grindină poartă în sine un spirit, de unde provine acest număr uriaș de spirite?

Mai mult, din ce lume au apărut toate aceste spirite, dat fiind că aceste fenomene meteorologice au existat continuu, încă din timpul lui Adam, ținând cont și de faptul că aceste spirite nu au trăit pe Pământ?

Trebuie să precizăm că atunci când ninge (sau când plouă, etc.), pe Pământ coboară legiuni întregi de spirite noi (sub forma fulgilor de zăpadă, a picăturilor de ploaie, etc.), care se alătură sufletelor eliberate de pe Pământ, începându-și împreună cu acestea călătoria prin regatul oamenilor. Ele nu sunt așadar spirite ale unor ființe umane decedate, ci nou-veniți, sau, ca să fim mai bine înțeleși, creaturi noi care s-au trezit după un lung somn trăit în materia Pământului. Ce-i drept, spiritele ființelor umane care nu acceptă să urmeze calea progresului pot fi trase înapoi de încăpățânarea lor, fiind nevoite să o apuce pe același drum pe care l-au mai parcurs cândva, dar, după o scurtă perioadă necesară smeririi lor, ele se întorc în regiunea care le este specifică, generând fenomene observabile în lumea fizică.

Atunci când plouă, picăturile de apă pătrund în pământ și sunt absorbite de plante, de animale și chiar de minerale. Uneori, după ploaie poate fi observată o ceață alburie care se ridică de la sol, îndeosebi în regiunile mai înalte. Evident, numai o cantitate mică din picăturile căzute la sol au șansa acestei ascensiuni. Este vorba de sufletele ființelor umane decedate care au fost silite să coboare din nou pe pământ, ca pedeapsă pentru comportamentul lor, și cărora li se permite acum să urce din nou în regiunea lor de drept.

Cețurile nu par diferite între ele, dar există totuși o mare diferență, legată de maniera lor de formare și de felul în care se asociază cu ele spiritele. În ceea ce privește spiritele nou-sosite și noile apariții astrale, în cazul lor aspectele astrale și spirituale sunt complet ascunse în interiorul materiei. În aceste situații, materia nu reprezintă centrul de greutate intern care trage în jos spiritul, căci esența astrală și spirituală este încă foarte dispersată, astfel încât nu se poate spune că spiritul și sufletul unei ființe se scufundă cu adevărat în materie, chiar dacă ar cădea pe pământ milioane de picături de ploaie, de fulgi de zăpadă sau de pietricele de grindină. Nu la fel

stau lucrurile în ceea ce privește spiritele plenar dezvoltate și a sufletelor lor corespondente; în cazul lor, în interiorul formei materiale a picăturilor de ploaie, etc., sunt închise numai dorințele și înclinațiile lor materiale. Acestea sunt coborâte pe pământ pentru a împărtăși aici, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp, soarta grea a entităților spirituale care abia își încep lunga călătorie către eliberarea spirituală, sub forma fenomenelor naturale amintite mai sus.

Ar fi foarte greu să stabilim în care picătură de ploaie sau în ce fulg de nea se ascunde un spirit natural și în care este închis un spirit eliberat de Natură, dar căzut, căci forma exterioară a picăturilor și a fulgilor este aceeași. În schimb, forma și greutatea lor ne poate ajuta să le deosebim. Mai ales pietrele mari de grindină ascund spirite căzute, care sunt umilite astfel să suporte din nou căderea în planul terestru. Formele mai mici aparțin întotdeauna așa-numitelor spirite ale naturii. Numărul lor este imens, deoarece ele nu sosesc pe Pământ ca un tot unitar, ci sunt divizate într-o infinitate de particule spirituale, fiecare cu specificul ei. Acest lucru explică de ce sufletele nu ascensionează niciodată în lumile superioare cu toate elementele sale, fiind divizate în cel mai înalt grad.

Există două motive pentru această divizare: primul se referă la însăși ființa spirituală primordială, căci toate spiritele au acceptat la începuturi să fie divizate într-o infinitate de particule, cu scopul de a putea atinge astfel maturitatea. Cel de-al doilea motiv este legat de faptul că prin această diviziune, spiritele primordiale sunt văduvite chiar și de ultima lor picătură de energie. Fiind atât de slăbite, ele nu își mai pot duce la îndeplinire planurile arogante. Gândurile lor sunt risipite în toate direcțiile, astfel încât ele nu mai pot înțelege practic nimic, și cu atât mai puțin să urmărească un plan.

Așa se explică de ce nici până în ziua de astăzi, Satan, spiritul căzut, face eforturi atât de mari pentru a-și uni ființa sa primordială cu sufletul uman, pentru a-și redobândi astfel puterea pe care a avut-o la începuturi. El a fost însă divizat și împrăștiat în cele patru vânturi ale creației, tocmai pentru a nu-și mai putea redobândi vreodată acea putere. Ființa lui spirituală s-a transformat în materie, iar din această materie s-a născut substanța astrală (sau sufletească) a omului. Asupra acestei esențe astrale, divinitatea a suflat un suflu spiritual nou, astfel încât din fiecare părticică să se nască o ființă unitară, la fel ca ființa creată inițial (ființa primordială) care a dorit să se înalțe mai presus de Dumnezeu din cauza orgoliului și a ideilor sale nebunești. Tot ce a reușit ea a fost însă divizarea și risipirea ei în toate direcțiile, astfel încât din ea nu a mai rămas altceva decât „eul”, înzestrat, evident, cu voința sa malefică fundamentală. Toate puterile și ideile sale i-au fost însă răpite. Particulele acestei ființe primordiale divizate sunt așadar cele care ajung pe marile corpuri cerești, sau care sunt încarcerate în interiorul acestora. Prin acest proces, ele sunt din nou divizate între planul astral și cel spiritual, astfel încât în timp ce „eul” și conștiința de sine a materiei se nasc în planul astral, în cel spiritual să le poată fi implantată din nou cunoașterea lui Dumnezeu, care coboară apoi asupra sufletului (cel situat în planul astral). Dacă nu ar primi acest impuls divin, sufletul respectiv ar muri foarte curând. În cazul plantelor, mai întâi

devine manifestă viața astrală. Aceasta nu ar putea exista însă dacă plantele nu și-ar primi hrana spirituală, pe care o extrag din aer.

Așa se explică de ce coboară pe Pământ atâtea spirite odată cu fenomenele meteorologice amintite și cum se face că multitudinea acestor fenomene nu depinde de numărul de ființe umane care au trăit pe Pământ. Deocamdată, există destui oameni care continuă să trăiască pe Pământ. Va veni însă timpul când toate ființele spirituale și astrale vor fi eliberate de captivitatea lor terestră (fizică) și când în locul Pământului natural va apărea un Pământ spiritual perfect, locuit de spirite și de suflete libere. Faptul că la ora actuală pe Pământ trăiesc numai spirite captive este atestat nu numai de fenomenele meteorologice zilnice, ci și de ființele umane clarvăzătoare. Oamenii obișnuiți nu văd decât niște fenomene meteorologice simple, dar clarvăzători, aceste fenomene apar sub forma unor invazii de spirite ale apei, pământului, munților și aerului, iar această percepție a existat dintotdeauna.

34

Spiritele aerului, spiritele munților și spiritele rătăcitoare

Chiar dacă nu plouă și nu ninge, ceața care învăluie vârfurile munților înalți și formațiunile lor stâncoase este alcătuită din spirite ale naturii care vor deveni cândva spirite umane, dar numai după o lungă perioadă de evoluție.

Aceste spirite, cărora le place să se ridice în aer și să acopere cerul, sunt cunoscute ca spirite ale aerului. Ele se bucură de o libertate mai mare decât spiritele pământului, a căror formă este mai solidă (și deci, mai rigidă). Din acest motiv, ele trebuie supravegheate foarte atent de spiritele păcii, căci având un mare grad de libertate, ar putea provoca cu ușurință foarte multe daune.

Aceste spirite sunt rareori văzute de ființele umane; ele însele împiedică acest lucru, căci se tem foarte tare de toți cei care au o mare capacitate de percepție. Această teamă le face să urască materia, în care au fost ținute captive o perioadă foarte lungă de timp. De aceea, supravegherea lor atentă este absolut necesară.

Acest proces se întâmplă cu toate spiritele care au reușit să scape de materie. Chiar și sufletele umane ale celor decedați au o adevărată oroare față de ea, cu toată inteligența lor vie. Cât despre spiritele care au obținut abia recent mult-dorita libertate printr-o permisiune specială, scăpând astfel de temnița lor grea, acestea se tem de materie mai rău ca de moarte. Groaza și oroarea pe care o au față de materie atrage vibrații similare, negative, care le fac să fie malițioase și răzbunătoare; ele se adună cu milioanele, încercând să scape împreună în imensitatea spațiului cosmic. Spiritele păcii au însă grijă să le prindă și să le arunce din nou în captivitate, sub forma fenomenelor meteorologice amintite. Reajunse pe Pământ, lor li se poruncește să lucreze în regatul vegetal. Dacă nu dovedesc nici un pic de entuziasm, sunt aruncate sub formă de apă în iazuri, lacuri, râuri și oceane,

unde continuă să își practice renghiurile răutăcioase. Dacă devin excesiv de malițioase și se unesc cu spiritele malefice ale oceanelor, ele sunt silite să coboare în adâncurile Pământului, într-o stare cu adevărat demnă de milă.

În schimb, dacă lucrează cu spor la administrarea lumii vegetale, lor li se permite să își continue calea dezvoltării superioare într-un trup de carne. Uneori, după îndeplinirea stagiului necesar, li se permite să se întoarcă în starea lor anterioară, mai liberă, fiind lăsate așa timp de 200 de ani sau mai bine. În această stare, ele pot locui în aer, pe munți, prin păduri, iar uneori în lacuri și râuri.

Aceste spirite sunt înzestrate cu o inteligență completă, fiind foarte eficiente în toate problemele care țin de administrarea Naturii. Ele pot vedea și auzi tot ce se petrece și tot ce se spune pe Pământ. În plus, au capacitatea de a interacționa cu oamenii, cărora le aduc uneori anumite servicii benefice. Dacă vă întâlniți cu ele trebuie să fiți însă extrem de precauți, căci se enervează ușor și vă pot face foarte mult rău.

Aceste spirite preferă să locuiască în regiuni sălbatice și pline de pace. Dacă ajungeți în asemenea regiuni minunate, nu este deloc recomandabil să țipați, să fluierați, să înjurați sau să vă certați, căci spiritele din zonă sunt încă ținute în captivitatea materiei și se pot răzbuna pe dumneavoastră. Ele pot face mult rău unor spirite ceva mai libere. De pildă, ele încearcă uneori să-i sperie pe călători sub forma unor apariții fantomatice.

Sunt cu deosebire active în munți, pe versanții înclinați și în trunchiurile copacilor, fiind de multe ori responsabile de accidentele care li se întâmplă lucrătorilor forestieri (sau drumeților). Alunecările de teren, incendiile, inundațiile torentelor, despicare pământului în peșteri, avalanșele de pe munții înalți, și alte fenomene asemănătoare, toate sunt opera acestor spirite. Dacă se află într-o stare mai binevoitoare față de oameni, sau cel puțin nu intenționează să le facă vreun rău, ele le apar acestora sub forma unor pitici, având o culoare cenușie, albastră sau verde. Înălțimea lor redusă arată că s-au coborât la nivelul ființei umane pentru a-i face un bine, căci deplâng spiritul ținut captiv în această formă umană. Dacă omul nu se comportă corespunzător față de ele, se poate întâmpla ca înălțimea lor să crească până la dimensiunile unui uriaș. În asemenea cazuri nu se recomandă să rămâneți lângă ele, mai ales dacă nu invocați de urgență numele Meu.

Se pune acum întrebarea dacă aceste spirite vor avansa vreodată pe calea evoluției în trup sau nu. Dacă se dovedesc utile și active, ele pot fi scutite de încarnarea pe Pământ, ducându-se fie pe Lună, fie pe o altă planetă. Spiritele acceptă cu mult mai mult entuziasm aceste încarnări, căci este mult mai ușor să trăiești pe alte corpuri cerești decât pe Pământ.

Aceste spirite sunt numite de regulă spirite rătăcitoare, căci rătăcesc de pe o planetă pe alta, fără intenția de a se încarna. În aceste călătorii, ele însoțesc de multe ori spiritele oamenilor decedați, care nu dețin facultatea de a vedea pe alte planete fără ajutorul spiritelor naturii. Acestea din urmă ajută sufletele respective să intre în trupul ființelor umane care trăiesc pe

planetele respective. Numai astfel pot vedea ele, prin ochii celorlalte ființe, lucrurile care există pe planeta cu care nu sunt familiarizate.

Când aceste spirite ale naturii oboresc de rătăcirile lor, ele se întorc din nou pe Pământ și acceptă în sfârșit dificultățile unei încarnări terestre. Nu este posibil să devii un copil al lui Dumnezeu fără o asemenea încarnare, căci oricine dorește să atingă acest ideal suprem trebuie să meargă pe calea stabilită de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care nenumărate spirite de pe alte corpuri cerești se grăbesc către Pământ, pentru a suporta aici greutățile prin care a trecut Fiul lui Dumnezeu, încarnat în trup.

Nu există decât un singur Dumnezeu, un singur Adevăr și o singură Viață; de aceea, nu poate exista decât o singură Cale. Asta nu înseamnă că toți locuitorii celorlalte corpuri cerești trebuie să meargă pe această cale, pentru a atinge beatitudinea supremă, la fel cum în corpul uman există nenumărați nervi, nu toți fiind necesari nervilor care susțin și hrănesc inima.

35

Câteva cuvinte despre procesele de altădată ale vrăjitoarelor

Nu există oameni care să nu fi auzit ceva despre vrăjitoare. Nu cu mult timp în urmă, pe Pământ existau tribunale care judecau aceste vrăjitoare, și multe femei inocente au fost trimise – într-o manieră extrem de dureroasă – din lumea aceasta în Lumea de dincolo. Cum a ajuns însă umanitatea la conceptul de vrăjitor (sau vrăjitoare)? Vom răspunde la această întrebare făcând o retrospectivă a evenimentelor.

Cu secole în urmă, când oamenii trăiau mult mai simplu decât astăzi, numărul celor care puteau vedea și care se simțeau acasă în ambele lumi (fizică și astrală) era mult mai mare. Chiar și în epoca modernă acest lucru ar fi cât se poate de ușor dacă oamenii ar mânca o hrană mai simplă. Mâncărurile moderne, complicate, rafinate și de multe ori de-a dreptul toxice le fac foarte mult rău oamenilor. Această hrană le corupe natura și induce o asemenea stare de confuzie sufletului lor încât acesta cade mult mai ușor în capcana iluziei, la fel ca o pasăre prinsă în noroi. Sufletul nu mai reușește la fel de ușor ca înainte să se elibereze și să zboare în lumile din care a provenit.

Ce fel de hrană mâncau oamenii simpli de altădată? Aceasta este alcătuită în principal din legume, care erau pur și simplu fierte în apă cu puțin sare, și nu erau niciodată mâncate fierbinți. În plus, ei mâncau pâine din făină integrală, lapte și miere, adică alimente simple și consistente, care le permiteau să atingă o vârstă înaintată și să vadă inclusiv în dimensiunile Lumii de dincolo.

Din când în când, ei beau puțin vin, dar niciodată atât de mult încât să se îmbete.

Carnea nu se recomandă decât în anumite momente, și niciodată mai mult de șapte zile la rând. Ea trebuie mâncată în cantități foarte moderate și trebuie să provină numai de la animale proaspăt tăiate. Carnea de pește este mai sănătoasă decât cea de porumbel; carnea de porumbel este mai sănătoasă decât cea de pui; carnea de pui este mai sănătoasă decât cea de miel; carnea de miel este mai sănătoasă decât cea de capră; carnea de capră este mai sănătoasă decât cea de vită; carnea de vită este mai sănătoasă decât cea de porc. Între diferitele tipuri de pâine, cea mai sănătoasă este cea din făină de grâu¹². Dacă gătiți carne, nu se recomandă să mâncați mai mult de un singur tip din cele indicate mai sus, la care se adaugă puțină pâine. La fel, fructele trebuie mâncate cu moderație, și numai dacă sunt bine coapte. Același principiu se aplică și rădăcinoaselor, care trebuie să fie bine coapte și să nu fie mâncate decât cât un singur tip la o masă (nu trebuie amestecate între ele).

Astfel hrănit, corpul nu va deveni niciodată supraponderal, iar omul nu se va simți greoi, adormit sau morocănos. Greutatea în plus conduce la asemenea efecte nefaste, sufletului fiindu-i din ce în ce mai greu să mențină în funcțiune o asemenea mașinărie greoaie, nemaivorbind de faptul că el mai are și alte lucruri de făcut.

În vremurile de altădată oamenii trăiau simplu, îndeosebi cei care trăiau pe munții înalți. De aceea, ei erau înzestrați cu vedere astrală, putând comunica oricând doreau cu spiritele naturii, de la care învățau foarte multe lucruri. Spiritele îi învățau efectele plantelor și le indicau unde erau ascunse zăcămintele de metale prețioase sau obișnuite din munți. Tot ele i-au învățat pe oameni cum să extragă metalele din minereurile lor, cum să le topească și cum să le prelucreze pentru diferite destinații utile.

Aproape că nu existau case care să nu aibă propriile lor spirite, și existau chiar familii care aveau spirite-slujitori. Mai ales în munți se aflau oameni înțelepți care cunoșteau chiar și cele mai secrete forțe ale Naturii; ei se asociau cu unele dintre acestea, cu care se aflau în rezonanță, iar spiritele le stăteau la dispoziție în orice moment.

Când oamenii din regiunile de jos i-au vizitat pe cei din munți, ei trebuie să fi simțit că se petrece ceva misterios și supranatural; acest efect era evident mai ales dacă cineva îndrăznește să se certe cu oamenii munților. Certăreții primeau întotdeauna lecția cuvenită, iar lucrul acesta le depășea înțelegerea. Singura explicație pe care au putut-o găsi ei a fost aceea că numai diavolul (încarnat în cei cu care s-au certat), sau complicii acestuia puteau face așa ceva.

Unde s-a ajuns? Orășeanul sau săteanul care trecea printr-o asemenea experiență îl contacta imediat pe preotul local, care ținea slujbe, făcea procesiuni și ritualuri de exorcizare, pentru care primea întotdeauna o sumă considerabilă de bani. Mai departe, el preda cazul autorităților civile sau tribunalelor. Autoritățile civile nu ezitau să-i închidă imediat pe cei acuzați de practici vrăjitorești, care, de multe ori, erau arși pe rug fără nici o judecată.

---

¹² N.Ed. Făina de grâu recomandată de Domnul nu se referea la făina din epoca noastră, foarte rafinată și obținută prin procedee care o sărăcesc de toate substanțele sale nutritive valoroase.

Mai târziu, situația s-a înrăutățit. Nici nu mai era necesar să se petreacă vreun eveniment supranatural; era suficient ca un vecin invidios să te denunțe autorităților. Persoana suspectată era imediat supusă judecății unui tribunal special și de multe ori era condamnată la moarte. Abia recent a înțeles umanitatea ignorantă că toată această vânătoare de vrăjitoare nu era altceva decât barbarie curată. Ca de obicei, oamenii au trecut dintr-o extremă în cealaltă: o ființă umană nu ar trebui să se asocieze cu spiritele, dar este chiar mai rău să susții că lumea spiritelor nu există deloc.

Nimeni nu poate nega faptul că – în secolele trecute – au existat și oameni care contactau spiritele demoniace, făcând anumite acte de magie neagră cu ajutorul lor. Din păcate, nu aceștia au fost cei condamnați. De multe ori, ei se aflau chiar la putere, căci știau cum să îi controleze pe oameni și să le citească gândurile. Din păcate, clerul religios nu și-a dat niciodată osteneala să afle cine este bun și cine este rău, preferând să îi ardă pe toți pe rug, la grămadă.

36 & 37

Nume celebre de munți vrăjiți

Există suficiente argumente pentru a dovedi că în timpurile de altădată, oamenii clarvăzători care trăiau în munți se asociau cu spiritele naturii. Unul din aceste argumente se referă la numele anumitor munți, care s-au păstrat până astăzi.

În Styria (o provincie din Austria) există foarte mulți asemenea munți, ale căror nume arată cu ce se ocupau locuitorii lor. Același lucru este valabil și în Carinthia sau în Tirol (alte provincii din Austria), în Elveția și în Savoya (localizate în Alpii francezi), sau în munții din Germania. Spre exemplu, există în Styria un munte numit Schöckl. În dialectul local, acest cuvânt înseamnă „a face (influența) vremea”. Cu secole în urmă, oamenii din văi credeau că dacă vârful muntelui este înconjurat de nori, iar pe munte se adunau mai mulți oameni, aceștia se ocupă cu influențarea vremii prin vrăjitorie. De altfel, pe vremuri chiar așa se întâmplau lucrurile pe muntele Schöckl.

Oricum, puteți fi siguri că vremea proastă nu era niciodată generată de acei locuitori ai munților, și că pe Schöckl nu a locuit niciodată vreun „vrăjitor” adevărat. Cert este că muntele a fost într-adevăr locuit cândva de numeroase spirite ale munților, cu care cei din zonă aveau o relație absolut naturală. De altfel, muntele era un vulcan, iar vârful lui este de fapt un crater rămas deschis și din care ieșea uneori fum.

Există numeroși munți de acest tip în Styria, cu nume la fel de misterioase ca și Schöckl, dar nu ne propunem să-i menționăm aici pe toți. De pildă, numele Raxalpe are o origine similară. Cuvântul „Rax” derivă de la „Raca”, ce înseamnă „pe jumătate diavol”. *Hohe Schwab* (Șvabul de sus) este un alt munte celebru pentru practicile sale „vrăjitorești”. Numele provine de la un șvab care a emigrat în această regiune, continuându-și aici activitățile sinistre de magie neagră.

În Carinthia, nu departe de râul Drau, există muntele Hochstaff. Potrivit tradiției, acest munte era cândva celebru ca loc de întâlnire al vrăjitoarelor și măștrilor lor. Pe munte există locuri cu denumiri precum Hexensprung (Saltul Vrăjitoarei), Teufelsritt (Călărirea Diavolului) sau Wehrwolfsnest (Bârlogul Vâcolacului), care vorbesc de la sine despre reputația pe care o avea muntele. Cuvântul *staff* era folosit de muntenii de altădată pentru a desemna un eveniment ieșit din comun.

Evident, toate aceste legende țin de folclorul local, perpetuat în mare măsură de oamenii din vale. Înțelepți din munți nu știau nimic despre vreo practică vrăjitoarească, deși au fost nevoiți să suporte multe persecuții criminale, nedemne de neamul oamenilor, din cauza prostiei și prejudecăților celor din vale. Pe de altă parte, deși nu se ocupau cu magia neagră, ei cunoșteau într-adevăr spiritele muntelui, care locuiau pretutindeni în zonă.

De ce au ales însă spiritele tocmai acești munți?

Există diverse motive pentru care aceste ființe preferă un munte în defavoarea altuia. Pe de o parte, preferințele lor depind de localizarea și de înălțimea muntelui, iar pe de altă parte de aspectul interior al muntelui. Dar principalul motiv pentru care spiritele pun stăpânire pe un munte este acela că muntele le permite să aibă o vedere de ansamblu bună, în toate direcțiile.

Aceste spirite au capacitatea de a vedea lumea Naturii. Din cauza fenomenelor meteorologice, ele trebuie să vegheze în permanență asupra altor spirite ale munților din vecinătate. Tocmai de aceea preferă ele munții cu o vedere de ansamblu cât mai bună. Deasupra lor veghează alte spirite, mai înalte în ierarhia celestă, care le învață ce trebuie să facă și le ghidează, fără a interfera însă cu liberul lor arbitru și cu fericirea derivată din acesta.

Numele pe care le-am amintit mai sus vorbesc de la sine despre notorietatea pe care au atins-o anumiți munți, dar în afara legendelor populare, ei nu ascund alte adevăruri decât cele pe care vi le-am descris Eu.

Întrucât am discutat suficient despre prezența spiritelor munților, inclusiv despre ceea ce se întâmplă în a doua regiune a atmosferei terestre, ne vom îndrepta în continuare atenția asupra primei regiuni și a mediului spiritual pe care îl asigură aceasta.

38

Prima și cea mai inferioară regiune atmosferei terestre

Așa cum este firesc, prima regiune atmosferică este și cea mai de jos. Este vorba de acea zonă de la suprafața pământului, în care trăiesc plantele, animalele și oamenii. În acest plan, lumea spirituală se amestecă cu cea naturală. Formele corespund naturii, dar în realitate nu există nimic care să nu aibă o corespondență spirituală.

De ce folosim cuvântul „spiritual” și nu expresia „lume a spiritelor”? Deoarece aceasta este regiunea în care principiile spirituale și inteligențele astrale (corespondente) se regăsesc și se identifică una cu

cealaltă, devenind forme spirituale perfecte și ființe complete, conștiente de sine. Vom explica mai bine acest lucru.

Indiferent despre ce entitate ar fi vorba, există un centru necesar pentru unificarea desăvârșită a tuturor elementelor sale spirituale. Acest centru este spiritul primordial al entității, esența adevărului din ea, o scânteie născută din Mine. Spiritul atrage cu putere către el tot ceea ce ține de esența sa (tot ceea ce rezonază cu el). Oricât de dispersate ar fi aceste scânteii ale iubirii divine, ea va fi atrasă întotdeauna de centrul de care aparțin. Ele își asumă atribute diferite în funcție de centrul de care sunt atrase, fără a-și pierde însă vreodată natura esențială. Pentru a clarifica mai bine acest lucru, să dăm un exemplu: să analizăm situația școlară a mai multor elevi. Să spunem că o sută de elevi au același profesor, învață din aceleași cărți și scriu potrivit aceluiași reguli. Și totuși, ei ajung adulți complet diferiți. Nici unul nu va semăna cu celălalt în ceea ce privește modul de gândire, nici măcar propriul scris. Iar diferențele pot continua la nesfârșit, chiar dacă hrana spirituală pe care au primit-o (educația) a fost aceeași. Spiritul individual al fiecărui elev a preluat din hrana spirituală primită numai acele elemente care l-au atras în mod particular, nelăsându-se influențat de profesor.

Acest exemplu ne arată cum fiecare centru spiritual preia din multitudinea infinită de elemente și principii spirituale numai ceea ce îi este strict necesar, la fel cum esența unei sămânțe nu prea din pământ, din aer, din apă și din lumină, decât acele elemente minerale și subtile de care are nevoie pentru a germina și pentru a se dezvolta ca o plantă matură. Exact la fel, inteligențele astrale se adună în preajma centrului spiritual corespondent și se aranjează în ordinea precisă impusă de acesta, dând naștere unei forme inteligente, respectând cu strictețe ordinea fundamentală impusă de centrul respectiv. În cazul omului, esența sau centrul spiritual al acestuia se reflectă în forma sa umană.

Un alt exemplu foarte elocvent se referă la cuvinte. După ce este rostit, cuvântul atrage către sine tot ceea ce este necesar pentru înțelegerea ideii respective. Să luăm de pildă cuvântul „comandament”. Acesta este centrul. În mod firesc, el va atrage către sine tot ceea ce este necesar pentru existența unui comandament. Mai întâi, este nevoie de o calitate de comandă, de o înțelegere superioară a lucrurilor, care să-i fie atribuită unui comandant. Așadar, este nevoie de o ființă liberă, înzestrată de Creator cu înțelegere și cu o mare putere de voință, care să înțeleagă, să accepte și să preia funcția de comandant (și deci comandamentul). În al treilea rând, comandantul trebuie să dețină puterea legii, să fie înțelept, corect și eficient, pentru a putea aplica această lege. Și implicațiile pot continua la nesfârșit, definind ideile fundamentale și puterile necesare pentru existența comandamentului.

Orice cuvânt reprezintă un centru spiritual în sine. El atrage un număr imens de idei, pe care le integrează în sine, astfel încât aceleași idei integrate într-un cuvânt capătă calități diferite de cele necesare pentru a defini un alt cuvânt. Astfel, cuvinte precum „iubire”, „virtute”, „smerenie” sau „Dumnezeu” includ idei care le definesc, dar care au conotații diferite

de aceleași idei integrate în alte cuvinte. Ideile renunță la existența lor individuală și fuzionează cu ideea centrală în care s-au integrat.

Dacă ați înțeles acest proces (altminteri destul de subtil), veți realiza cu ușurință că prima regiune atmosferică este de fapt un atelier necesar pentru forjarea și reunificarea elementelor astrale și spirituale, astfel încât să alcătuiască împreună un spirit perfect. Acesta este terenul în care este sădită sămânța spirituală, care atrage către sine toate elementele de care are nevoie pentru a căpăta o formă completă. Integrarea elementelor dispersate ale sufletului se produce în jurul unui centru spiritual individual.

39

Spiritele guvernatoare ale regiunii inferioare a atmosferei terestre

Pentru ca o mare corporație să poată funcționa, ea are nevoie de directori executivi pentru a organiza lucrurile și pentru a menține ordinea. Acest principiu se aplică inclusiv regiunii spirituale inferioare a atmosferei terestre, căci inteligențele astrale dispersate nu reușesc decât rareori să își recunoască instinctiv centrul spiritual și să se adune în jurul lui. Chiar dacă ar reuși acest lucru, adunarea lor nu ar fi suficientă, căci integrarea trebuie să se producă într-o anumită ordine dată. Este ca și cum am arunca toate materialele de construcție ale unei case într-o grămadă informă. Deși conțin aceleași elemente, ce diferență există totuși între casa construită conform planului arhitectural și grămada respectivă! Elementele sufletului și centrele spirituale se găsesc pretutindeni în sfera spirituală inferioară, dar trebuie să existe un constructor care să le pună în ordine.

Fiecare particulă este înzestrată cu propria sa inteligență vie, dar acest lucru nu este suficient pentru ca elementele să se unească într-o ființă umană completă, căci aceste inteligențe nu pot recunoaște celelalte elemente necesare ansamblului (ele nu pot recunoaște decât alte elemente asemănătoare lor). Pentru ca ființa să se poată naște, este nevoie ca un constructor (un maestru) spiritual să le coordoneze și să le așeze în ordinea cuvenită. Numai în acest fel va putea noua formă să înceapă să înțeleagă gradat ordinea în care trăiește.

Ce se înțelege prin acest proces de „învățare”? Nimic altceva decât trezirea inteligențelor din care este alcătuit sufletul, urmată de unificarea lor într-un tot unitar, cu scopul de a îndeplini anumite activități comune. Cu cât sunt trezite mai multe asemenea inteligențe și cu cât acestea se integrează mai bine unele cu altele, prin efort personal, cu atât mai învățată devine ființa. Această erudiție nu este însă sinonimă cu înțelepciunea. Aceasta nu poate fi obținută decât prin trezirea plenară a sufletului, când toate inteligențele elementelor sale individuale sunt penetrate simultan de spiritul ființei. Numai prin acest proces pot fi trezite și integrate toate elementele, unindu-se într-o inteligență unitară și perfectă, de natură divină, în interiorul trupului uman. Pentru comparație, să spunem că cineva pătrunde noaptea, pe un întuneric deplin, într-un muzeu de artă. Chiar dacă ar atinge pe rând diferitele exponate și chiar dacă ghidul i-ar explica detaliat

semnificația lor, el nu și-ar putea face decât o părere generală foarte îndepărtată de realitate, referitoare la doar câteva obiecte din muzeu, fără să aibă imaginea de ansamblu asupra tuturor exponatelor. Fără doar și poate, omul s-ar gândi: „Dacă în muzeu ar fi lumină, aș putea vedea dintr-o privire mai mult decât reușesc acum să înțeleg, cu prețul atâtor eforturi, folosindu-mă de simțul pipăitului în întuneric”. Exact așa judecă spiritul omului. De aceea, cu toată cunoașterea de care sunt atât de mândri, savanții voștri nu sunt altceva decât ființe instruite în întunericul unui muzeu.

În schimb, când soarele răsare și iluminează toate camerele, tot ce există în muzeu poate fi văzut dintr-o privire, iar dacă obiectele sunt aranjate într-o manieră ordonată, scopul în care sunt grupate ele, dar și scopul individual al fiecăruia dintre ele, poate fi înțeles pe loc.

Acesta este așadar primul nivel de educație, asemănător cu învățarea mecanică (pe de rost), care permite un anumit nivel de înțelegere, dar numai al faptelor luate izolat. De regulă, acesta este nivelul de înțelegere al savanților voștri. Înțelepciunea reprezintă al doilea nivel de înțelegere, și singura educație adevărată. Ea privește simultan multiplicitatea infinită, în lumina cea mai clară, în timp ce erudiția nu poate să identifice decât parțial lucrurile, ca și cum ați pipăi obiectele dintr-un muzeu, noaptea.

Cred că ați înțeles acum că particulele inteligente din care este alcătuit sufletul nu se vor integra niciodată de la sine în ordinea corectă. Ele trebuie ajutate de ghizi care cunosc această ordine. Cine sunt însă acești constructori maeștri? În regiunea inferioară a atmosferei există foarte mulți îngeri. Dar Maestrul lor, mai presus decât toți la un loc, sunt Eu. iar acolo unde sunt Eu, multe spirite se strâng, dornice să se afle în prezența Mea. Pe de altă parte, oriunde Cerul dezvoltă activități intense, iadul nu este cu nimic mai puțin activ. La fel stau lucrurile și în această regiune, căci în caz contrar nu ar exista un echilibru, și nici liberul arbitru atât de necesar pentru orientarea sufletului într-una sau alta din cele două direcții posibile.

40

Activitatea spiritelor în interiorul Pământului

Descrierea pe care am făcut-o Pământului natural a arătat că în calitatea sa de ființă organică vie, Pământul se hrănește cu lichide nutritive pe care le distribuie prin diferitele sale organe către suprafață, eliminând deșeurile nedigerabile prin Polul său Sud, sub formă de excremente. Hrana Pământului pare materială în ochii oamenilor, dar, la fel cum este ființa Pământului și întreaga materie, ea este în realitate pur spirituală, fiind alcătuită din nenumărate spirite și elemente spirituale. Cele benefice pătrund singure în interiorul Pământului, în timp ce cele malefice sunt întemnițate acolo.

Această pătrundere a spiritelor în adâncurile Pământului are mai multe scopuri. Mai întâi, trebuie precizat că sufletele și spiritele oamenilor răi sunt condamnate la detenție și întemnițate aici, sau, după cum spune vorba populară: „sunt aruncate în iad”. Cei care se revoltă împotriva ordinii

divine trebuie ținute „la răcoare”. Oricum, acest lucru nu se petrece înainte de a fi fost făcute mii de eforturi pentru îndreptarea lor; dacă aceste tentative eșuează, ele trebuie închise, pentru a nu tulbura prin acțiunile lor ordinea divină.

Un al doilea motiv pentru care spiritele și elementele spirituale penetrează în interiorul Pământului se referă la acele spirite inferioare care au evoluat și care acum ard de nerăbdare să își recâștige libertatea. Ele sunt eliberate din temnița lor de către spiritele bune, într-o manieră ordonată, și sunt conduse către un plan nou, care corespunde noului lor nivel de conștiință și unde trebuie să desfășoare alte activități.

Ele trebuie să înceapă prin a pune ordine în elementele psihice primordiale ale plantelor și animalelor otrăvitoare, astfel încât și acestea să poată crește spiritual, renunțând la răul din ele. Plantele și animalele otrăvitoare primesc o formă și o natură nouă, în conformitate cu ordinea divină. Dacă reușesc în această misiune a lor, spiritele de care vorbim primesc o nouă sarcină, de supraveghere a noilor plante și animale, mai benefice. Dacă eșuează însă în prima lor misiune, infestând cu elementele toxice diferite animale și oameni – proces care dă naștere epidemiilor – lor li se ia sarcina acordată și spiritele sunt conduse din nou în interiorul Pământului, sub o supraveghere ceva mai strictă. Acolo se vor ocupa cu formarea metalelor și a pietrelor. Evident, această muncă este mult mai dificilă și mai neplăcută.

Spiritele nu se vor bucura de un nou nivel de libertate decât după mulți ani, și numai dacă și-au îndeplinit cu rigurozitate sarcinile care le-au fost acordate, în scopul eliberării sufletelor aflate captive încă în materie.

Mai există și un alt motiv pentru care sufletele primordiale ținute captive sunt aduse la suprafața Pământului, evident, deocamdată numai sub forma unor elemente divizate, mai exact a diferitelor tipuri de lichide. Ele pot evolua aici, trecând prin toate etapele regnului vegetal, apoi animal, sub supravegherea spiritelor-ghizi, pentru a avansa astfel către mântuire. În interiorul Pământului există pretutindeni spirite captive care au parcurs deja calea trupului, sau care au căpătat un statut de independență fără a parcurge această cale. Este vorba de spiritele pământului, apei, focului, aerului și munților. În afara acestor două categorii de spirite mai există nenumărate elemente sufletești, care trebuie mai întâi adunate și aranjate în ordine, pentru a alcătui ființe complete, aflate pe nivelul care corespunde evoluției lor.

Cu cât aceste suflete și spirite se află mai adânc în interiorul Pământului, cu atât mai rele sunt ele. De aceea, ele trebuie supravegheate îndeaproape de către ființe înțelepte, mai ales în cazul acelor particule sufletești care au avut deja șansa să ajungă la suprafața Pământului. Pentru închegarea unui suflet nu sunt folosite decât elementele cele mai pure, în timp ce pentru construirea corpului fizic este permisă folosirea elementelor mai grosiere și cu un grad de negativitate mai mare.

Inclusiv corpul uman este alcătuit din elemente ale sufletului, dar acestea sunt grosiere, viciate și impure. Așa se explică de ce după descompunerea corpului fizic, aceste elemente trebuie să se reintegreze în

pământ, reîncepându-și de acolo ascensiunea către sufletul ființei al cărei corp l-au alcătuit cândva. Ele sunt acceptate în final în cea de-a treia și cea mai înaltă regiune a atmosferei Pământului, căci nici un spirit pur nu poate redeveni complet decât după ce a reintegrat în sine toate elementele care i-au aparținut cândva. Această reintegrare este așa-numita „înviere a trupului”.

După cum v-ați dat seama, spiritele din prima regiune au foarte multe lucruri de făcut. De aceea, ele beneficiază de pauze pentru odihnă, în care spiritele lor obosite trebuie să-și recupereze energia. O asemenea perioadă de odihnă este iarna, a cărei durată diferă totuși, fiind mult mai scurtă la Ecuator decât la Poli.

41

Substanță și materie, energie și material

Dacă, după moarte, trupul fizic ar trebui să se dizolve în țărână, problema trupului și a sufletului nu ar putea fi rezolvată. În lumea Naturii, chiar și țărâna cea mai fină este tot materie, și ea nu se va putea uni niciodată cu sufletul și cu spiritul atâta vreme cât va rămâne în această stare grosieră. De aceea, țărâna în care „se întoarce trupul” ar trebui înlocuită cu un alt termen, mai potrivit, de „atom specific al sufletului”, căci există o mare diferență între materie și substanță astrală sau psihică. Nu se poate spune despre atomii sufletului că sunt materiali, ci mai degrabă substanțiali.

Să luăm spre exemplu un magnet: partea sa vizibilă este materie, dar forța care atrage și respinge nu poate fi văzută de ochii fizici. Ființa umană are însă și alte simțuri, care sunt mai apropiate de suflet decât văzul fizic, acesta nefiind decât un simț exterior. Simțul auzului este ceva mai apropiat de percepțiile sufletului, dar cele mai apropiate, aproape unite cu sufletul, sunt simțul mirosului și cel al atingerii.

Dacă luăm doi magneți și îi apropiem unul de celălalt, aceștia încep să se respingă reciproc. Este limpede că ei conțin o energie particulară, deși invizibilă.

Același lucru este valabil și în cazul unei scântei electrice. Deși aceasta este vizibilă în lumea materială, ea nu reprezintă materie, ci o substanță sufletească sau o energie, care sălășluiește în materie. Dacă este stimulată, ea se manifestă pentru câteva clipe sub forma unei energii penetrante.

Să analizăm acum praful de pușcă. Un fir din acest praf este liniștit și nu pare să se deosebească de restul firelor de nisip materiale. În interiorul său se ascunde însă o mare energie. Dacă aceasta este stimulată de un impuls similar, ea se manifestă pentru un scurt interval de timp sub forma unui fulger, fiind eliberată.

Una din substanțele similare acestei energii este focul, care este un excitant. Apa conține și ea o energie¹³ care poate fi stimulată printr-o

---

¹³ Este vorba de forța aburului.

anumită cantitate de căldură. Dacă cineva încearcă să pună zăgaz acestei energii, ea poate arunca în aer chiar și cel mai puternic cazan, devenind astfel liberă. În aproape orice formă de materie există energie. Nu trebuie decât să știi cum poate fi stimulată ea, dacă dorești să o vezi manifestându-se.

Naturaliștii au descoperit diferite energii fundamentale în toate tipurile de materie. Dacă acești savanți ar fi mers un singur pas mai departe, ei ar fi recunoscut că această energie vitală omniprezentă și atotputernică este însăși sursa din care s-au născut ei, făcând astfel un pas uriaș înainte pe drumul cunoașterii. Nu ar mai fi necesar atunci să cântărească și să disece învelișurile moarte, ci ar putea trece imediat la studiul stării fundamentale a întregii existențe.

La ora actuală ei nu fac altceva decât să scormonească printre „carapace moarte”, încercând să demonstreze că energia vitală este alcătuită din elementele acestora. Ce fel de logică te poate conduce să crezi că energia, care are atâtea manifestări, este moartă? Vă puteți imagina o prostie mai mare decât să pui la îndoială faptul că orice efect vizibil trebuie să aibă o cauză vie? Căci dintr-o anumită perspectivă, se poate spune că moartea înseamnă chiar mai puțin decât nimicul.

Un lucru poate fi considerat „mort” numai atâta vreme cât nu manifestă nici o activitate. Sufletul și spiritul unui om pot „muri” dacă, ca urmare a folosirii greșite a libertății lor, ele sunt întemnițate din nou în închisoarea din care au provenit și în care nu li se permite să execute nici un fel de activitate.

Energiile care lucrează însă în interiorul și asupra materiei nu pot fi considerate sub nici o formă moarte; dimpotrivă, ele sunt vii și inteligente, căci nici un efect nu ar putea fi obținut fără o cauză inteligentă. La fel stau lucrurile și cu energia. De vreme ce aceasta poate fi recunoscută după efectele pe care le produce, inteligența ei trebuie căutată în ordinea pe care o respectă ea. De pildă, creșterea unei plante nu are loc întâmplător, ci conform planului pus la cale de un principiu intern, care poate fi recunoscut cu ușurință. La fel se petrec lucrurile în cazul descompunerii, sau al altor fenomene naturale: cauza lor trebuie să fie un anumit tip de energie, care are la bază un anumit tip de inteligență.

Concluzia este următoarea: ori de câte ori sunt detectate anumite efecte, la baza lor trebuie să stea un număr egal de cauze, și implicit de forțe. Și cum aceste efecte respectă întotdeauna o anumită ordine și un anumit plan, este evident că la baza acestor forțe trebuie să stea anumite inteligențe. Altfel spus, în univers există tot atâtea inteligențe câte energii.

Sper că am lămurit în această demonstrație că materia este alcătuită din suflete, și deci din inteligențe, care sunt ținute captive de anumite energii (și inteligențe corespondente) superioare, conform ordinii și necesității divine. Când termenul de captivitate expiră, inteligențele individuale se trezesc din nou la natura lor, de substanțe primare ale ființei create de Mine, Creatorul, la începutul tuturor timpurilor. Această reunificare reprezintă în parte munca inteligenței înseși, iar în parte munca spiritelor superioare, despre care am mai vorbit.

Activitatea lui Dumnezeu se realizează prin intermediul spiritelor

În sine, materia nu poate exista, căci ea nu reprezintă decât o simplă aparență, ca efect al energiei sale¹⁴. Maniera în care se produce acest efect (faptul că obiectul are o formă și atribute precise) nu lasă nici o îndoială asupra faptului că energia care îl produce este dublată de inteligență.

Oamenii au învățat să își confecționeze unelte și instrumente de lucru, dar materia din care sunt alcătuite aceștia nu poate fi produsă de ei. În schimb, spiritele și îngerii pot face acest lucru, întrucât au fost înzestrați de Mine cu puterea necesară în acest scop.

Vom da câteva exemple pentru a arăta cum anumite inteligențe individuale lucrează într-o anumită manieră, în timp ce alte inteligențe lucrează într-o cu totul altă manieră, totul fiind realizat sub ghidarea spiritelor superioare. Să analizăm un păianjen. Vom descoperi în acest animal două inteligențe combinate. Prima îi permite păianjenului să recunoască hrana de care are nevoie, pe care o folosește în două scopuri: pentru susținerea naturii sale cu ajutorul substanțelor nutritive și pentru prepararea substanței adezive cu ajutorul căreia își construiește plasa. Cea de-a doua inteligență se referă la arta de a țese pânza din firele pe care le produce el însuși, artă specifică exclusiv păianjenului, de care el are nevoie pentru a putea prinde insectele cu care se hrănește. Comportamentul lui arată dincolo de orice îndoială că păianjenul dispune de o anumită inteligență, pe care oamenii de știință o numesc în mod greșit „instinct”. În realitate, instinctul este ceva cu totul diferit: un impuls interior de a face o anumită acțiune într-o manieră particulară.

Ceea ce oamenii de știință numesc instinct nu este de fapt inteligența inerentă animalului, ci mai degrabă forma în care acesta este ghidat de spiritele superioare. Este vorba de două chestiuni diferite: una se referă la posesiunea unei anumite abilități, iar cealaltă la îndeplinirea unei anumite sarcini cu ajutorul abilității respective. Posedarea unei abilități nu are nimic de-a face cu capacitatea de a duce o sarcină la îndeplinire, căci aceasta din urmă presupune o inteligență suplimentară.

Ghidarea de care păianjenul are nevoie provine de la spiritele superioare, care îl învață, de pildă, când și unde trebuie să înceapă să țese pânza, adică să își pună în aplicare talentul cu care a fost înzestrat. Dacă nu ar exista această ghidare, păianjenul fie nu ar putea țese deloc, fie ar țese încontinuu, fără să se poată opri (ca un mecanism).

La fel își produce viermele de mătase firele sale. El beneficiază de două inteligențe, una derivată din elementele pe care le preia din hrană, și cealaltă derivată din elementele pe care le preia din aer, care îl ajută să atingă măiestria sa în respectiva activitate. La fel ca și în cazul

---

¹⁴ N.Tr. Fizica modernă a demonstrat deja acest lucru. Reamintim că textul de față a fost scris cu un secol și jumătate în urmă.

păianjenului, talentul inerent de a „țese” fire de mătase, pe de o parte, și impulsul de a face acest lucru la locul și momentul potrivit, pe de altă parte, reprezintă două lucruri cu totul diferite.

43

Impresiile pe care le lasă materia asupra sufletului și spiritului

Dacă vom examina lumea plantelor și animalelor, ba chiar și pe cea a mineralelor, vom descoperi pretutindeni o inteligență independentă, dar și o constrângere. Inteligența poate fi recunoscută nu numai caracterului pe care îl imprimă ea ființei – chestiune care îi interesează îndeosebi pe psihologi –, ci și după impresia pe care o lasă diferitele obiecte și ființe asupra minții umane. Pentru ca aceste impresii să se poată imprima asupra sufletului și spiritului său, omul trebuie să fie însă suficient de trezit și de inteligent, lucru care nu se poate petrece decât atunci când toate inteligențele elementelor sale au fost trezite și s-au reunificat.

O vibrație care lasă o anumită impresie asupra sufletului uman nu poate fi moartă. Mai mult, ea trebuie să fie dublată de inteligență, pentru a putea face o impresie asupra contrapărții sale corespondente, creând în ea o reprezentare care să poată fi contemplată de suflet. Această afirmație dovedește că în realitate, în lumea fizică nu există nimic care să fie cu adevărat mort. Ceea ce oamenii numesc „moarte” (din cauza orbirii lor) nu este altceva decât o tranziție de la o formă mai puțin inteligentă la una înzestrată cu o inteligență superioară, sau de la un nivel de conștiință la altul superior, în care inteligențele sunt reunificate într-un număr mai mare.

Formațiunile stâncoase și minerale trezesc în sufletul uman anumite sentimente. Uneori, ele îl farmecă și îi trezesc entuziasmul și admirația. Cum ar putea niște pietre moarte să trezească asemenea sentimente vii în sufletul omului? Aceste formațiuni minerale s-au născut din atotputerea lui Dumnezeu, la fel ca și cel mai înalt dintre heruvimi. Cum ar fi posibil ca Energia eternă și primordială a întregii Vieți să creeze niște pietre „moarte”? De vreme ce Creatorul și-a încredințat ideile și gândurile fenomenului materiei, este limpede că interiorul acestora trebuie să fie viu. Altfel spus, pietrele sunt înzestrate cu o inteligență care își găsește echivalentul în sufletul uman. Orice obiect și orice ființă care emană energia sa inteligentă și vie, făcând o impresie asupra sufletului uman, trezește un ecou în inteligența acestuia, care are aceleași caracteristici; invers, obiectul sau ființa respectivă primesc și ele o anumită impresie a atributelor umane și a inteligenței libere a omului.

44

Spiritele păzitoare din regatul naturii

Orice om știe cum crește o plantă. Creșterea începe imediat după plantarea seminței în pământ și se încheie odată cu coacerea fructelor.

Sămânța nu și-ar putea căuta hrana potrivită dacă anumite spirite nu ar da instrucțiunile necesare inteligențelor astrale din care este alcătuit sufletul ei.

O sămânță de grâu conține următoarele elemente de inteligență: mai întâi de toate, ea este alcătuită din particule de iubire, adevărata substanță nutritivă din interiorul seminței. Un al doilea element este de natură spirituală, și el este cel care permite extragerea alcoolului din grâu (la fel se întâmplă și în cazul fructelor).

Un alt element este carbonul, care devine vizibil prin ardere. Dacă planta atrage o cantitate prea mare din acest element, semințele pe care le generează ea devin negre și arse. Un alt element pe care îl conține grâul este oxigenul, care permite obținerea berii din grâu.

Un alt element este sulful eteric, care permite combustia seminței. Mai există și uleiul care poate fi extras din sămânța de grâu, apoi zahărul, aflat în cantități destul de mari, la care se adaugă o substanță mucilaginoasă, asemănătoare cu cauciucul, care permite obținerea aluatului.

În plus, grâul mai conține și o mare cantitate de hidrogen pur. Această substanță umple canalul gol din interiorul tulpinei, pentru ca aceasta să nu se curbeze. Fără hidrogenul interior, tulpina nu ar crește dreaptă. De aceea, ea este alimentată de rădăcini cu o cantitate de hidrogen, umplându-se ca un balon, până când capătă fermitatea necesară pentru a se susține singură. După ce tulpina atinge această fermitate, hidrogenul este direcționat din ce în ce mai mult către noile semințe, aflate pe punctul de a se coace, și este înmagazinat aici, pentru ca noile plante să poată dispune de el într-o cantitate suficientă.

Enumerarea de mai sus arată cu claritate cât de numeroase sunt elementele fundamentale din care este alcătuită sămânța de grâu. Cine stimulează adunarea și ordonarea acestor elemente? Spiritele care monitorizează acest proces de creștere a plantei. Spiritele inferioare au în grijă un singur câmp de activitate. Ele ghidează elementul pe care îl monitorizează prin voința lor, care devine lege pentru acesta. Spiritele știu exact unde se găsește în pământ elementul respectiv, ce cantitate trebuie extrasă de plantă din sol și ce cantitate de la stele, în ce proporție și cum.

După ce sămânța a fost sădită, spiritul suflă asupra câmpului voința sa, activând elementul corespondent și silindu-l să intre în mișcare și să-și ocupe locul convenit, în conformitate cu inteligența sa captivă. După ce și-au ocupat locul convenit în interiorul plantei, elementele încep să-și execute sarcinile pe care le-au primit, pentru care posedă inteligența și energia necesară, sub forma unor ființe asemănătoare unor infuzoare. Unele dintre acestea creează rădăcinile și canalele interioare ale plantei, altele pătrund în rădăcini, le hrănesc și le dezvoltă. În continuare, altele pătrund prin rădăcini și creează tulpina, altele lucrează la canalele interioare ale acesteia, pompele și valvele. Alte ființe, mai pure, urcă prin aceste canale și dau naștere frunzelor. Forma acestora depinde de inteligența pe care o au imprimată constructorii lor. Altele, încă și mai pure, creează florile. În sfârșit, cele mai pure dintre ele dau naștere fructelor, iar inteligențele centrale spirituale se unesc cu fructul pentru a crea semințele. Ele se

înfășoară într-un țesut protector suficient de dens pentru ca alte inteligențe, mai puțin pure, să nu-l poată penetra.

Când planta s-a copt, ca urmare a tuturor acestor activități concertate, spiritul care a lucrat pe acest câmp își încheie munca, lăsând restul pe seama oamenilor. Mai există totuși anumite spirite ale naturii care continuă să lucreze, permițând disoluția viitoare a acelor părți ale plantei care nu aparțin fructului, pentru ca elementele lor să poată fi folosite pentru recolta următoare.

Acestea sunt spiritele care controlează câmpurile și toate speciile de plante. Fiecare spirit monitorizează câte o specie particulară de plante, într-un loc dat, având datoria să aibă grijă de aceste plante, care trebuie să aibă aceleași caracteristici și forme.

Cea mai mică neglijență din partea acestui spirit va avea drept consecință compromiterea recoltei. Acest lucru se întâmplă destul de frecvent, căci aceste spirite nu au o voință captivă, ci liberă, lucru necesar, căci nu poți evolua dacă ai o voință captivă. Atunci când oamenii fac greșeli mari și trebuie disciplinați prin compromiterea recoltelor, spiritele guvernatoare nu au altceva de făcut decât să le încredințeze recoltele unor asemenea spirite neglijente. Acestea nu reușesc să atragă elementele eliberate ale sufletului plantei în ordinea corectă; acestea se recomandă ridică imediat în cea de-a doua regiune atmosferică și se unesc aici cu spiritele naturii, provocând furtuni și vreme urâtă, care contribuie și ele la compromiterea recoltelor.

Pentru ca aceste acțiuni neautorizate să nu se petreacă haotic, există spirite superioare care monitorizează activitatea celor inferioare și supraveghează zone mult mai întinse (nu un simplu câmp). Plastic vorbind, ele ar putea fi comparate cu un mare proprietar de terenuri, care angajează numeroși administratori și lucrători agricoli, și care știe foarte bine ordinea în care trebuie efectuate lucrările. El împarte sarcinile pe lucrători, astfel încât fiecare știe ce trebuie să facă la locul său de muncă. Proprietarul îi supraveghează pe toți și le distribuie sarcini în funcție de capacitățile fiecăruia. Spiritele responsabile de anumite districte nu interferează niciodată cu activitatea spiritelor vecine. La rândul lor, ele au un spirit superior, care supraveghează o întreagă țară, punând ordine la nivelul întregii administrații. Numai spiritele din a treia regiune atmosferică pot atinge acest rang. Mai multe țărișoare alcătuiesc un regat, care este guvernat de un înger princiar. Dar mai presus de toți se află Prințul Prinților, care deține controlul asupra tuturor regatelor și asupra tuturor elementelor individuale, lucru pe care nici un spirit nu l-ar putea face singur. De aceea, se poate spune că afirmația potrivit căreia: „Ochii Domnului văd tot ce se petrece” este cât se poate de corectă.

45

Mineralele, plantele și animalele

(forțele centrifuge și forțele centripete)

Regatul plantelor este o zonă de tranziție între regatul mineral și eterul care coboară din spațiul cosmic (fiind energia emanată de constelații) sub formă de rouă care hrănește regatul animalelor.

În esență, nici regatul plantelor nici cel mineral nu există într-o formă absolut pură, căci ele interferează cu regatul animal. Orice mineral este alcătuit din diferite specii de infuzoare, formate la rândul lor din elemente de inteligență psihică individuale. Cei care dispun de o cantitate cât de mică de înțelepciune spirituală vor înțelege imediat care sunt elementele de inteligență din minerale și plante.

Este suficient să privim atributele mineralului sau plantei respective; acestea corespund elementelor fundamentale. Fiecare dintre acestea este unic, și deci este înzestrat cu o inteligență individuală, servind unui scop precis. Pentru constituirea mineralului, diferitele elemente care îl alcătuiesc trebuie să se unească în ordinea convenită. Spre exemplu, dacă analizăm o bucată de fier și constatăm care sunt atributele individuale ale acestui metal, ne putem da seama care sunt elementele necesare pentru structurarea acestui mineral. Fierul este greu, iar greutatea este provocată de un element subtil, care se ridică la suprafață din adâncurile Pământului (este un element teluric). De aceea, forța lui trage întotdeauna în direcția pe care o cunoaște și în care a fost nevoit să stea în captivitate o lungă perioadă de timp, chiar dacă acum este legat de acest metal. Direcția greutateii în acest element este sinonimă cu atracția iubirii, așa cum este înțeleasă ea în lumea elementelor inferioare.

Putem remarca în continuare duritatea fierului. Acest atribut specific ascunde un alt tip de inteligență, extrem de egoistă, care împiedică apropierea fierului de vecinii săi. Este evident că și acest element provine din lumea inferioară.

Mai departe, constatăm că fierul este plastic, ceea ce denotă deja o inteligență psihică superioară, o acceptare născută din smerenie. De aceea, acest atribut este mai puternic decât primele două. Ele nu pierd totuși nimic din caracterul lor în prezența acestuia, dar sunt nevoite să acționeze în funcție de el. Așa se explică de ce fierul devine încă și mai ușor de modelat dacă este încălzit la roșu.

Această stare corespunde umilinței. Cu cât voința și smerenia fierului sunt testate mai puternic prin intermediul focului, cu atât mai mult se amplifică ele. Și acest element provine tot din lumea inferioară, dar face deja parte din categoria elementelor mai evolute, căci a învățat deja să asculte.

Un alt atribut distinctiv al fierului este capacitatea de disoluție. După cum se știe, fierul poate fi dizolvat în acid sau poate fi topit la căldură. Acest element conține în el inteligența libertății. Dacă descoperă șansa de a se elibera, ea atrage după sine pe toate elementele de care am vorbit anterior. Prin natura sa, acest element corespunde forței centrifuge, adică tendinței de a se dilata la infinit (dacă nu ar avea propria sa limitare).

Pentru a împiedica această dilatare la infinit, trebuie să existe un alt atribut: o inteligență subtilă care să manifeste o perseverență de neclintit. Această forță are întotdeauna tendința să se retragă în sine, având așadar o

direcție opusă celei amintite anterior. Acest atribut îl limitează pe cel care tinde către expansiune, și invers. Este numit forța centripetă.

Mai putem observa și un alt atribut al acestui metal: lipsa de efort cu care se înroșește la foc. Această reacție este provocată de mânia inerentă fierului, care se află de obicei într-o stare latentă. Dacă este stimulată, ea devorează toate celelalte elemente și el aduce la nivelul său. Toate atributele descrise până acum provin din lumea inferioară (telurică, sau de jos), neputând niciodată alcătui, prin ele însele, fierul propriu-zis. Apariția metalului nu devine posibilă decât prin adăugarea atributelor celeste, mai nobile, provenite de la stele. Cum pot fi recunoscute acestea?

Dacă este frecat, fierul emană un miros acid, metalic. Acest miros este un element înzestrat cu inteligență care manifestă deja iubirea activă, la fel cum aerul vital este prezent în toți acizii și în oxigenul gazos. Viața nu este altceva, din perspectiva spirituală, decât iubire pură. Acest element reprezintă principiul care unește celelalte atribute ale fierului. El nu numai că pătrunde în întregime bucata de fier, dar chiar o înconjoară pe aceasta cu un balon de oxigen. Așa se explică apariția mirosului specific.

Un alt atribut al acestui metal este marea sa dorință de a accepta electricitatea. Cauza este inteligența mobilității, care îi amplifică dorința pentru unificare socială. Acest element nu se află sub restricție, ca cele precedente, pătrunzând și înconjurând întregul metal. Întrucât sunt totuși înrudite, el va face efortul constant să le elibereze și să și le atribuie.

De regulă, acest atribut se manifestă sub formă de rugină, care în timp cuprinde și dizolvă întregul bloc de fier. În sine, rugina nu este tot una cu elementul electric, care rămâne de-a pururi liber, ci se referă la celelalte atribute, înrudite cu acesta și care fac eforturi să devină la fel de libere ca el. Este evident că și acest atribut provine tot din lumea celestă.

Atributul matern al fierului este luciul său și culoarea alb-cenușie. Acest element poartă în sine calitatea „stării de pace”. Starea de pace este sinonimă cu starea de echilibru, singura care permite obținerea unei suprafețe netede, capabilă să recepteze lumina, la fel ca o oglindă. Acest element este caracteristic fierului în orice stare s-ar afla acesta, dar nu este ferm asociat cu el. Atributul devine una cu fierul numai dacă suprafața acestuia este curățată, netezită și șlefuită. Dacă particulele suprafeței, care ating o stare de odihnă perfectă prin șlefuire, sunt zgâriate sau corodate, atributul dispare imediat în zona respectivă. Sufletul nu este receptiv la lumină decât dacă intră în starea de pace specifică spiritului (trebuie să precizăm că natura spiritului este tocmai această stare de pace). Așa se explică de ce înțelepții de altădată nu le urau celor decedați altceva decât pace și lumină.

46 & 47

Structura elementelor de inteligență în ființele vii

Dacă fierul este bătut cu ciocanul, el devine elastic. Această elasticitate reprezintă un alt atribut celest, fiind identică cu puterea voinței

care corespunde ordinii divine și care nu se schimbă de pe o zi pe alta. Dacă această voință este deviată de la sensul ei original, ea revine imediat la acesta. Această forță specifică este foarte răspândită în sfera inferioară a atmosferei, penetrând practic toți atomii de aer. Așa se face că aerul are o elasticitate maximă.

Deși este vorba de o putere celestă (provenită de la stele), ea pătrunde întregul glob pământesc, justificând toate mișcările care se produc în interiorul și asupra acestuia. Ea reprezintă principiul care generează mișcarea și elasticitatea tuturor corpurilor. Singurul element care o anihilează este focul, dar numai deoarece acesta dă naștere unei activități excesiv de intensă – nu poate fi vorba în nici un caz de o dispariție a acestei puteri extrem de importantă. Fierul incandescent pare să-și piardă această putere, dar ea revine de îndată ce metalul se răcește, fiind din nou lovit cu ciocanul.

Acest element este asociat cu lumina, fiind alcătuit din atomi luminoși. El ia forma unor bule transparente, extrem de mici, care pătrund prin toți porii materiei. Dacă acești pori sunt închiși (așa cum se întâmplă în cazul fierului lovit cu ciocanul), bulele nu mai pot scăpa, făcându-și cunoscută prezența atotputernică atunci când fierul este îndoit. Tija de metal îndoită revine imediat la forma sa inițială.

Unii oamenii de știință au numit acești atomi de lumină: „monade eterice luminoase¹⁵”. Denumirea este corectă, căci termenul de „monadă” înseamnă „unul singur de acest fel”. Întrucât elementul elasticității se naște din lumină, el este cu totul special, mai ales în sfera intelectuală. El adoră starea de spirit împăcată, pe care o caută cu perseverență. Având în vedere că însăși natura sa include principiul stării de pace, orice restricție adusă acestei stări îl determină să încerce să revină la starea de pace anterioară. De aceea, atunci când este scos din echilibrul său, el exercită o forță motivațională maximă, căreia nimic nu-i poate opune rezistență.

Mai există și un alt element, înzestrat cu un alt tip de inteligență, în acest metal. El nu operează numai la nivelul fierului, ci și al plantelor și animalelor, ceea ce reprezintă un nou argument care atestă faptul că fierul nu este un corp mort, căci dacă este stimulat corect, el dezvăluie aceeași putere inteligentă care se manifestă și prin animale.

În ce constă însă acest element? Este vorba de o scânteie minusculă de lumină, situată în centrul bulei de care vorbeam anterior. Această scânteie reprezintă o inteligență cu o mare putere de voință, care rămâne într-o stare latentă în închisoarea ei atâta vreme cât nu este stimulată printr-o lovitură sau prin presiune. Dacă bula este supusă însă unei presiuni, ea răspunde din interior cu o forță egală, presând pereții bulei, la fel cum presează aerul pereții unui balon. Dacă presiunea sau lovitura sunt de mici proporții, ea răspunde printr-o vibrație ușoară, care generează un sunet. Dacă presiunea sau lovitura sunt foarte puternice, ea răspunde cu o mare forță, care spulberă pereții închisorii în care este ținută, și devine vizibilă ca o scânteie de foc. De altfel, focul stimulează acest element, care devine absolut activ, distrugând tot ce atinge în cale.

---

¹⁵ N.Tr. În epoca modernă, acești atomi au fost descoperiți de știință și numiți „fotoni”.

Acum, că am analizat toate elementele și atributele specifice acestui metal, dar care sunt prezente în egală măsură și în regatul vegetal și în cel animal, credem că am demonstrat faptul că viața animală există inclusiv în regatul mineral. Explicația este simplă: inteligențele individuale sunt întotdeauna aceleași, indiferent dacă operează în cadrul mineralelor, al plantelor sau al animalelor, cu o singură diferență – în cazul mineralelor, numărul de combinații ale acestor inteligențe este foarte limitat, în timp ce în cazul plantelor, dar mai ales al animalelor, numărul și complexitatea lor crește proporțional.

Astfel, un mineral este alcătuit din 8-20 de inteligențe, în timp ce există plante care dispun de câteva mii de asemenea principii inteligente, iar unele animale au în structura lor chiar câteva milioane. Cât despre ființele umane, acestea dispun de un număr atât de mare de principii inteligente, provenite deopotrivă de la stele și de la atomii Pământului, încât acesta nici nu pot fi practic numărate.

Viața animală nu este cu desăvârșire absentă din regatul mineral, căci orice obiect din acest regat este alcătuit dintr-un număr mai mic sau mai mare de principii inteligente, care apar în fața ochiului spiritual ca niște forme de animale vii (forme vii înzestrate cu inteligență).

Dacă ați avea un microscop care ar putea mări de șase milioane de ori, ați descoperi într-o singură picătură de apă un mare număr de forme animale. Toate acestea sunt înzestrate cu inteligențe individuale, tratându-se reciproc cu ostilitate, luptându-se una cu cealaltă, și chiar distrugându-se reciproc. În locul celor distruse iau însă naștere ale forme, care le integrează pe cele vechi, consumându-le. Când o asemenea formă atinge stare a de sașietate, ea cade la fundul apei, odihnindu-se.

După ce majoritatea acestor forme se coboară la fund, ele se asociază, creând un fel de masă amorfă, care pare materie moartă, dar care nu reprezintă altceva decât o multitudine de inteligențe capturate care, dacă se vor dizolva din nou, pot prinde din nou viață în forme noi. Această activitate este realizată de spiritele naturii, despre care am mai vorbit atunci când descriis activitățile din regatul vegetal.

Am afirmat că în regatul mineral, al metalelor sau al materiei, există 10-20 de inteligențe care operează, în timp ce în regatul vegetal numărul acestora este de ordinul miilor, iar în regatul animal de ordinul milioane, și chiar al milioane de milioane. În cazul oamenilor, numărul acestor principii inteligente este practic infinit. Vom explica această stare de fapt prin câteva exemple comparative.

Fierul poate fi încălzit până la incandescență și forjat, astfel încât partea din față poate fi desprinsă și lipită la spate. Oricâte schimbări i-am aduce, fierul rămâne însă fier, la fel ca și înainte de schimbări. La fel se petrec lucrurile și în cazul celorlalte metale.

Pietrele sunt ceva mai apropiate de lumea plantelor, fiind înzestrate cu mai multe principii vii decât metalele. Cu cât sunt mai simple, cu atât mai nobile și mai numeroase sunt principiile din care sunt alcătuite ele. De aceea, dacă sunt distruse, pietrele nu mai pot reveni la starea lor inițială. Materia lor nu se schimbă dacă o piatră mare este spartă în mai multe

bucăți mici, dar acestea nu mai pot fi unite în aceeași masă materială, așa cum se întâmplă lucrurile cu metalele supuse focului, căci focul schimbă natura pietrelor.

Explicația are legătură cu numărul principiilor inteligente, care este mult mai mare în cazul pietrelor decât în cel al metalelor. Dacă ordinea în care sunt distribuite aceste inteligențe este schimbată prin eliberarea câtorva dintre ele, materia din care este alcătuită piatra se schimbă.

Să luăm spre exemplu o piatră de calcar în stare brută. Prin ardere, aceasta se transformă în var. În starea sa inițială, calcarul poate rămâne în apă mii de ani fără a se dizolva; dimpotrivă, el devine tot mai dur, căci în apă există și alte principii care se unesc cu el. Dacă amestecăm însă varul cu apa, acesta se va dizolva și se va transforma în numai câteva minute într-o pastă albă. Ce s-a întâmplat? Prin ardere, o parte din elementele sale constitutive au scăpat; este vorba chiar de acele elemente care dădeau calcarului densitatea și duritatea sa. Când varul este amestecat cu apă, el pierde noi elemente, iar cele care rămân își pierd astfel coerența, se destramă, și varul se transformă în pastă. Prin uscarea acestei paste, o parte din elementele eliberate revin în structura varului, care își redobândește o parte din soliditatea inițială, putând fi folosit în construcții ca liant.

Acest exemplu demonstrează că pietrele nu pot fi supuse schimbării la fel ca metalele, fără a-și pierde atributele inițiale. Același principiu se aplică, într-o măsură chiar mai mare, cleiului. Dacă este încălzit, el își pierde complet atributele inițiale.

Să analizăm acum o plantă obișnuită. Cât de diferit se comportă ea! Ordinea în care sunt distribuite elementele ei este atât de fermă încât nimic nu mai poate fi schimbat, nici măcar un singur atom, fără a distruge natura inițială a plantei. Chiar și în cele mai simple plante, structura elementelor este foarte bine ordonată, în timp ce în regatul mineral elementele sunt separate și divizate.

Să luăm spre exemplu un mușchi sau o ciupercă ce cresc de pe o zi pe alta. Elementele care alcătuiesc rădăcina nu pot da naștere tulpinei. După cum se vede, chiar și la nivelul rădăcinii există o ordine bine stabilită, care nu poate fi încălcată. De pildă, dacă un principiu subtil orientat către sud și-ar schimba direcția către nord, această schimbare ar provoca un haos atât de mare încât planta ar pieri.

Așa se explică de ce atunci când resădesc copacii, grădinarii observă întotdeauna cu atenție direcția în care sunt orientate rădăcinile și ramurile. Dacă schimbă această orientare, copacul va crește fie foarte greu, fie nu va crește deloc, căci există o mare diferență între elementele orientate către nord și cele orientate către sud. Cele mai sensibile în această direcție sunt coniferele. Dacă nu sunt resădite în aceeași direcție, acestea se veștejesc și mor. Același lucru se petrece cu mlădițele altoite. O mlădiță luată din partea de nord a unei plante și altoită în partea de sud a unei alte plante nu va crește, căci principiile care stau la baza ei nu sunt aceleași.

Chiar și cea mai mică parte a unei frunze are propriile ei principii active; deși ea se află într-o relație foarte strânsă cu vecinele sale, nu este vorba de o identitate. Ordinea pe care trebuie să o respecte aceste principii

este atât de complexă încât nici un om nu ar putea-o înțelege complet. Cu cât te apropii mai mult de extremitățile unei plante, cu atât mai mare este numărul principiilor inteligente și cu atât mai imuabilă devine ordinea la care sunt supuse acestea. Pe de altă parte, această ordine nu este încă foarte fermă în mlădițele copacilor tineri, ceea ce permite altoirea acestora.

Dacă o ordine atât de imuabilă există printre plante, pentru a le permite să fie ceea ce sunt – respectiv niște instituții necesare pentru eliberarea inteligențelor astrale – vă puteți imagina cât de strictă trebuie să fie ordinea la care sunt supuse principiile în lumea animală.

48

Hotarele între regatele naturii

Nici până în ziua de azi oamenii de știință nu au reușit să stabilească limita de la care mineralele trec în lumea vegetală, iar plantele în cea animală. Care este ultima plantă pe scala evoluției, cea mai completă între toate, dincolo de care nu se mai poate dezvolta nici o altă plantă? La fel, unde începe evoluția animalelor? Care este cel mai incomplet animal între toate?

La suprafața Pământului cresc destule plante care seamănă mai degrabă cu niște animale. Invers, există animale care seamănă mai degrabă cu plantele. Există și minerale care aduc mai mult cu plantele decât cu pietrele, și invers. Numeroase animale au extremități care aduc cu cele ale plantelor, și plante care poți să juri că sunt niște animale.

Trebuie să înțelegem că hotarele între cele trei lumi nu pot fi stabilite cu precizie, cu atât mai mult cu cât există numeroase specii de plante și de animale care nu sunt cunoscute aproape deloc astăzi, întrucât trăiesc pe fundul oceanelor.

Spre exemplu, nu s-a stabilit încă cu certitudine dacă corali aparțin lumii minerale, vegetale sau animale. Oamenii de știință competenți știu însă că aceștia sunt alcătuiți dintr-o specie de viermi foarte mici, care se unesc unii cu ceilalți și dau naștere unei crenguțe de coral. Acești viermișori sunt animale. Când se întăresc, masa lor devine însă la fel de fermă ca și cea a pietrelor prețioase. Pe de altă parte, forma care se dezvoltă gradat prin unirea acestor crenguțe aduce cu un copăcel desfrunzit, cu numeroase ramuri. Rezultă un conglomerat de animale din care rezultă o masă asemănătoare unui mineral, cu o formă de plantă.

În apa oceanelor există o multitudine de animale mai mari sau mai mici care aparțin în mod evident tuturor celor trei regate, într-o măsură chiar mai mare decât corali. Să luăm spre exemplu caracatița. Fără nici o îndoială, aceasta este cel mai mare animal de pe Terra; la maturitate, ea măsoară 850 de metri în lungime și aproximativ 170 de metri în lățime și grosime. Acest animal nu are o formă particulară; când se ridică din când în când la suprafața oceanului, forma ei seamănă cu o insulă pustie, pe care poate crește uneori o vegetație abundentă. Mușchii, algele și alte formațiuni marine cresc uneori pe spatele ei, la care se adaugă și alte formațiuni roșii,

asemănătoare unor pietre ponce, pe care le elimină caracatița și care plutesc deasupra apei, în jurul ei.

În aparență, acest animal seamănă cu o plantă și cu un mineral. Când o navă mai mică se lovește de spatele giganticului animal, acesta se scufundă imediat și ridică niște brațe de un alb strălucitor, cu o lungime de 51 de metri, asemănătoare unor trompe de elefant, cu care prinde nava, pe care o înghite cu gura sa imensă. Stomacul ei posedă o putere digestivă căreia nu-i poate rezista nimic, nici chiar pietrele, metalele sau lemnul. Caracatița consumă absolut totul; nimic nu rămâne nedigerat, nici chiar cea mai mică particulă. Acest lucru explică de ce pe spinarea ei cresc atâția paraziți de natură vegetală sau minerală.

Se pune o întrebare naturală: cărui regat îi aparține acest animal? Forma ei pare aceea a unui mineral, semănând cu o bucată de pământ. Întrucât pe spinarea ei cresc mai multe tipuri de plante, ea poate fi considerată o plantă oceanică (există și plante carnivore).

Unui om rațional i-ar fi foarte dificil să plaseze această creatură într-un regat anumit. Ce să mai vorbim de dificultatea pe care ar avea-o un om de știință de a plasa Pământul însuși într-o categorie sau alta! Întrucât produce pe suprafața sa o multitudine de minerale, el poate fi considerat ca făcând parte din regatul mineral. Nu este mai puțin adevărat că din el se nasc o sumedenie de plante, deci nu ar fi greșit să fie considerat ca făcând parte din regatul vegetal. Putem aplica același raționament și pentru încadrarea lui în regatul animal, căci viața animală abundă pe suprafața lui.

În realitate, nu există o demarcație clară între regatul mineral, cel vegetal și cel animal. Nu există decât un singur regat, care este lumea ființelor vii, cu formele lor diferite. În esență, fiecare ființă vie este un animal, nu un mineral sau o plantă. Așa se explică dificultatea de a trasa o linie de demarcație între cele trei regate. Singurele linii de demarcație sunt cele care separă nivelele de evoluție ale ființelor.

49

Influența spiritelor asupra sufletului animal. Dezvoltarea corpului

Am afirmat de mai multe ori că spiritele din regatul mineral și din cel al plantelor aranjează principiile inteligente în ordinea corectă, dând naștere unor ființe complete prin conectarea principilor telurice cu cele stelare. Nu ne mai rămâne decât să studiem formarea sau tranziția sufletului din lumile precedente în regatul animal și în ce constă influența spiritelor asupra acestui proces.

În orice animal este prezent – într-o oarecare măsură – un suflet dezvoltat, activat de așa-numitul spirit vital¹⁶ care îl înconjoară, făcând legătura între el și corpul său grosier. Acesta este elementul care desparte regatul animal de cel vegetal, și cu atât mai mult de cel mineral. Animalul

---

¹⁶ N.Tr. În literatura spirituală, acest înveliș este cunoscut sub denumirea de corp vital sau eteric.

dispune acum de un suflet liber, în timp ce sufletul vegetal și cel mineral sunt încă foarte divizate și întrepătrunse cu materia, la fel cum spiritul vinului este divizat între boabele strugurelui. Dar unde se ascunde acest principiu spiritual? În cazul strugurelui, spiritul vinului este încă foarte divizat și nu poate manifesta efectul care îi este specific, căci el se ascunde printre mii de alte asemenea principii eterice. Dacă este adunat de la mai mulți struguri și extras prin distilare, el reușește să-și manifeste plener puterea.

Cam la fel se petrec lucrurile și cu sufletul animal. Acesta este alcătuit dintr-o multitudine de principii eterice substanțiale care reprezintă în sine ființe inteligente, și cu cât acestea sunt mai numeroase, cu atât mai complexă este ființa pe care o alcătuiesc. Când două animale de sexe diferite se angrenează într-un act de procreație, spiritele atrag aceste elemente sufletești sau psihice în interiorul organelor sexuale și le închid, chiar în momentul procreației, într-un înveliș material subțire (un fel de piele). În interiorul acestui înveliș, sufletul devine activ și începe să își ordoneze elementele, în funcție de inteligența de care dispune.

Când sufletul și-a pus elementele în ordine în acest prim înveliș, spiritele au grijă ca el să primească o hrană corespunzătoare, prin organele care se dezvoltă în pântecul matern, clădind astfel viitorul corp fizic. Evident, sufletul își creează singur corpul, sub supravegherea constantă a spiritelor.

Dezvoltarea corpului se realizează astfel: mai întâi, sufletul eteric substanțial trebuie să-și pună în ordine elementele psihice (înzestrate cu inteligență); cu alte cuvinte, aceste inteligențe se aranjează în ordinea cuvenită, în acord cu legea asimilării care le este inerentă. De altfel, fiecare din aceste elemente eterice, care acum devin aproape fizice, poartă în sine o idee completă care se materializează într-o formă particulară; în timpul perioadei de formare a noii ființe, aceste atribute ale sufletului sunt transferate corpului fizic. Când este pe deplin dezvoltat, corpul nu reprezintă altceva decât forma specifică a sufletului care a pătrund în pântecul animalului în momentul procreării. Când forma din pântecul matern este complet dezvoltată, și dacă ea a fost constituită corect, sufletul se poate odihni o vreme, timp în care corpul continuă să se dezvolte de la sine, prin intermediul hranei pe care o primește de la mama sa. Următoarea activitate a sufletului va avea loc la nivelul organelor interne.

Inima noii creaturi își începe bătăile, fluidele își încep circulația internă, iar stomacul acceptă hrana ingerată. Când organele interne încep să funcționeze, fătul devine viu în pântecul matern.

După formarea tuturor organelor și a sistemului nervos, inclusiv după apariția corpului vital (asociat cu sufletul) ca urmare a unui proces de fermentare electromagnetică, spiritele guvernatoare se întorc și slăbesc legăturile dintre făt și pântecul matern, eliberând astfel noua ființă.

După naștere, puiul de animal trebuie hrănit o vreme tot de trupul mamei. Astfel, mamiferele își alăptează puii, în timp ce alte animale elimină anumite secreții. Amfibiile secretă în apă sau la sol anumite

mucilagii, din sfârcuri sau pe gură. Corpul puiului continuă astfel să se dezvolte, devenind treptat capabil să se hrănească singur.

Începând din acest moment, sufletul care sălășluiește în interiorul trupului începe să transforme elementele materiale ale corpului în elemente substanțiale corespondente¹⁷, sub directa coordonare a spiritelor guvernatoare. În timpul vieții, elementele se dezvoltă, conducând la o viață sufletească mai bogată (sau altfel spus, la o îmbogățire a sufletului). Când sufletul atinge nivelul maxim de dezvoltare, el începe să își neglijeze din ce în ce mai mult corpul fizic.

Astfel neglijat, corpul începe să se ofilească din ce în ce mai tare, până când devine o adevărată povară pentru suflet, nemaiputând să-și îndeplinească sarcinile pentru care a fost creat. Prin intermediul corpului vital, el îi provoacă sufletului durere. Deși neplăcute, aceste dureri contribuie decisiv la desprinderea sufletului de corpul său. Odată eliberat, sufletul este capturat din nou de spiritele guvernatoare și așezat pe un nivel animal superior, care este cu mult mai complicat decât cel precedent. Pe noul nivel, sufletul devine din nou activ, în maniera descrisă anterior.

Elementele corpului părăsit de suflet sunt dizolvate, căci ele nu au fost nici o clipă predestinate independenței, ci au fost adunate de suflet numai pentru a-i îndeplini misiunea. După disoluție, elementele sunt aranjate într-o anumită ordine, alcătuiind un nou psihic feminin, pe nivelul superior de evoluție al animalului. Cât despre psihicul pe care l-am descris până acum (de pe nivelul inferior), acesta a fost un psihic masculin.

Ce se întâmplă însă cu elementele trupurilor feminine care intră în disoluție? Acestea se unesc cu elementele masculine, căpătând astfel capacitatea de a da naștere pe noul nivel atât unor ființe masculine, cât și unor ființe feminine. Dacă mama nu ar avea această capacitate, cum ar putea da ea naștere unor pui de sexe diferite? Toate aceste legități fac parte din ordinea inerentă sufletului, care își ordonează elementele inteligente în conformitate cu Legea Asimilării.

50

Influențele spiritelor în timpul procreării umane

Nu există diferențe prea mari între procrearea animalelor și cea umană. Pentru ca un om nou să se poată naște, sufletul lui trebuie să fie deja complet structurat. Altfel spus, el trebuie să unească toate elementele substanțiale corespondente, oriunde ar fi dispersate acestea în univers. Înainte de procreație, elementele substanțiale sunt amestecate, sufletul fiind ca un ghem care trebuie descâlcit pentru a putea primi o formă bine definită. Această descâlcire începe odată cu actul procreației, acesta fiind

---

¹⁷ N.Tr. De remarcat că în limbajul lui Lorber, termenul de „substanțial” are o conotație diferită de cea pe care i-o atribuim noi în mod normal. Diferența dintre „material” și „substanțial” echivalează cu ceea ce literatura spirituală clasică descrie ca fiind „materie fizică”, supusă într-o mai mare măsură proceselor de transformare (deci mai efemeră), și „materia subtilă (astrală)”, practic indestructibilă (sau oricum, mult mai durabilă). Din aceasta din urmă este alcătuit sufletul.

momentul în care sufletul-ghem este plasat în pântecul matern și în care el își începe dezvoltarea.

În interiorul acestui înveliș, inteligențele corespondente se apropie una de alta și formează un tot integrat. Spiritele le hrănesc cu lumina necesară, pentru a-și putea îndeplini sarcina. În această lumină, inteligențele substanțiale specifice se recunosc reciproc, se separă, iar cele corespondente se unesc. Toate aceste fenomene se petrec prin voința fermă a spiritelor guvernatoare (cele pe care voi le numiți spirite păzitoare). Îngerii și îngerii superiori își exercită și ei influența. Orice om are cel puțin trei spirite păzitoare, la care se adaugă doi îngeri și un înger superior; deasupra tuturor mai există un al șaptelea, pe Care îl cunoașteți foarte bine.

Din momentul procreării, aceste spirite și îngeri păzitori își ocupă locul firesc în jurul noului suflet, ocupându-se în permanență de dezvoltarea ordonată a acestuia.

După ce sufletul atinge forma sa umană, pântecul matern îi furnizează elementele corespondente de care are nevoie. Acestea contribuie la unirea mai profundă a inteligențelor sufletului. Pântecul matern asigură apoi alte elemente, necesare pentru formarea sistemului nervos al fătului. Nervii sunt niște fibre de care sufletul se folosește pentru legătura cu trupul. După îndeplinirea acestor sarcini, el se ocupă de formarea organelor interne, care sunt conectate apoi la principalii nervi.

Majoritatea nervilor se intersectează la nivelul capului, îndeosebi în partea din spate a acestuia, care corespunde și capului sufletului. De aceea, formarea organelor interne începe întotdeauna cu formarea capului. Acesta descrie cel mai bine sufletul, a cărui inteligență este concentrată în întregime la acest nivel. Și întrucât inteligența se oglindește cel mai bine în ochi, ea poate fi recunoscută cu ușurință aici. Toate emanațiile inteligențelor individuale ale sufletului trec prin ochi, căruia le conferă puterea naturală a vederii. Această putere le permite ochilor să formeze întreaga lumea exterioară în interiorul lor.

După ce sufletul și-a încheiat această etapă a dezvoltării, cu ajutorul spiritelor, el primește noi elemente, necesare pentru formarea mușchilor, tendoanelor, venelor și oaselor. Dacă spiritele nu supervizează acest proces, indicând elementelor inteligente direcția și structura în care trebuie să se aranjeze, sarcina poate evolua într-o manieră nedorită. Dacă femeia purtătoare se află în iad, datorită gândurilor și sentimentelor pe care le cultivă, spiritele Mele bune și îngerii Mei nu o pot urma acolo, și ea pierde sarcina. De aceea, orice femeie însărcinată trebuie să urmărească să fie cât mai virtuoasă cu putință.

51

Dezvoltarea fătului uman

După ce sufletul și-a creat cartilagiile, mușchii, oasele și venele, el trece la construirea extremităților, folosindu-se de elementele specifice acestora. În final, el se retrage în interiorul organelor interne și pune în

mișcare mușchii și inima. Organele își încep astfel pentru prima dată activitatea, producând propriile lor fluide, care sunt la fel de curate ca și apa. Urmează apoi activarea splinei, care începe să producă sânge. Fluidul vital este condus apoi către compartimentele inimii, de unde este pompat către organe.

După ce sângele și-a încheiat primul ciclu este activat stomacul, care contribuie la fermentarea mai puternică a fluidelor pe care le conține deja. Procesul conduce la separarea elementelor nobile de cele grosiere, care sunt eliminate pe cale naturală în sacul amniotic. Putem spune acum că fătul este într-adevăr viu din punct de vedere fizic în pântecul mamei sale.

După trei luni de la acest moment, inima sufletului a crescut suficient de mult și a devenit suficient de fermă pentru a putea primi un spirit etern, care este plasat în interiorul inimii de către un înger, într-un înveliș alcătuit din șapte straturi. Nu este vorba în nici un caz de un înveliș material, ci de unul pur spiritual, mult mai puternic și mai durabil decât cel material.

După ce spiritul a fost plasat în inima spiritului – lucru care se poate întâmpla mai curând în cazul anumitor copii, mai târziu în cazul altora, și în anumite situații la numai trei zile înainte de naștere – trupul începe să se maturizeze rapid, iar la scurt timp are loc nașterea. În acest moment este pus în mișcare ultimul organ rămas inactiv: plămânii. cu fiecare suflu, copilul inspiră o mare cantitate de elemente vitale, absolut necesare pentru formarea corpului său vital și pentru fortificarea sufletului, adică a ființei sale substanțiale. Alimentația corporală îi permite să asimileze alte elemente și inteligențe vitale, care continuă să fie aranjate într-o manieră ordonată de către spiritele benefice care se ocupă de această sferă de activitate. Aceste informații revelează așadar sfera spirituală a primei regiuni atmosferice, cu tot ceea ce conține și se petrece în aceasta.

Nu putem oferi o imagine mai completă decât atât, căci aspectele spirituale nu pot fi descrise cu suficientă claritate în cuvintele voastre. Cine are capacitatea de a intra în lumea spiritelor se poate convinge rapid de adevărul celor spuse aici, dobândind astfel o înțelegere mai profundă.

52

Sufletul și spiritul dintr-o ființă umană

Sufletul este organul care receptează nenumăratele idei născute din Sursa Primordială, din care s-a născut chiar el, la fel ca un suflu. El este purtătorul anumitor forme, proporții și activități. Toate acestea sunt depozitate în el sub formă de semințe.

Măsura exactă a tuturor acestor atribute conduce la formarea unui suflet uman complet. Întrucât este alcătuit din numeroase particule de inteligență, sufletul este un compus și poate fi oricând divizat din nou în părțile sale componente.

Întregul univers este umplut cu ideile divinității. Acestea pot fi regăsite în totalitate în fiecare monadă, evident, la o scară minusculă.

Deși spiritul este lipsit de formă, el este cel care generează toate formele. Altfel spus, spiritul nu se poate manifesta în diferite forme până când nu le produce el însuși. Pentru a se putea manifesta, orice forță sau energie trebuie să aibă o forță de contracarare (cu semn opus). Ea nu își poate manifesta efectele într-o manieră vizibilă decât dacă dispune de acest punct de sprijin. De aceea, spiritul este precum lumina, care, în sine, rămâne lumină (își păstrează natura) în eternitate. Ea nu va putea fi observată însă ca lumină atâta vreme cât nu există obiecte pe care să le poată lumina. Soarele este un bun exemplu în acest sens. Lumina sa emană continuu și este foarte intensă, dar fără ajutorul unor obiecte, ochiul nu i-ar putea percepe prezența. Într-o noapte fără lună soarele emană tot atâta lumină ca și într-o noapte cu lună, dar în primul caz, lumina nu găsește nici un obiect în eterul cosmic, și de aceea nimeni nu o poate vedea, deși ea este prezentă. În schimb, dacă luna este prezentă, lumina soarelui devine imediat perceptibilă, întrucât ea iluminează acest corp ceresc.

Vă puteți da seama care sunt efectele spirituale ale luminii în Natură. Atunci când lumina lipsește (noaptea), tot ceea ce există pe pământ, în aer sau în apă doarme (zace într-o stare de nemișcare). În schimb, de îndată ce apare lumina, formele care zăceau ca moarte prind din nou viață și încep să se miște. Aceeași activitate spirituală a luminii devine și mai evidentă în cazul în care comparăm vara cu iarna. Putem înțelege astfel mai bine ce este spiritul: el este lumina care se naște din propria sa căldură, din eternitate în eternitate. Căldura este precum iubirea, iar înțelepciunea este precum lumina. Dacă o ființă umană dispune de un suflet complet, dar nu și de lumină, ea nu va manifesta nici o activitate sufletească sau trupească.

Când sufletul este însă iluminat, el devine activ, într-o măsură direct proporțională cu lumina pe care o primește. Sufletul unui om redus mintal este la fel de complet ca și cel al unui savant, dar trupul sufletului său este prea opac și nu permite luminii să treacă prin el. Scânteia luminoasă care a fost plasată în interiorul sufletului nu poate manifesta, căci este prea comprimată de masa grea de carne. Sufletul unui filosof permite trecerea mult mai ușoară a luminii, căci trupul său a slăbit din cauza studiului intens, care nu mai comprimă scânteia luminoasă. De aceea, primul om este rigid și inert, în timp ce al doilea nu își poate găsi odihna din cauza activității sale prea intense.

Evident, chiar și atunci când sufletul este iluminat complet, nu putem vorbi încă de înțelepciune. Cert este că atunci când lumina lipsește, totul este mort, în timp ce atunci când sufletul este iluminat, el poate începe să se dezvolte și să se perfecționeze.

În sine, lumina nu are o formă, dar ea creează toate formele. Lumina se manifestă prin formele pe care le creează. Acestea pot fi separate sau conectate, iar noile forme pot fi create într-o mare varietate. Lumina nu poate fi însă separată; ea penetrează tot ce este capabil să o recepteze. Cine nu poate primi lumina rămâne întunecat și mort.

Creдем că nu mai trebuie să insistăm asupra faptului că noi vorbim aici de lumina eternă și uniformă, singura care poate produce viața; nu ne referim în nici un caz la lumina fulgerului sau a mâniei, care nu generează decât o iluminare difuză, timp de câteva momente. Această lumină aparține iadului. Există asemenea licăriri și în iad, dar acestea sunt urmate inevitabil de un întuneric chiar mai mare.

Întrucât am aflat care este diferența dintre suflet și spirit, putem înțelege acum că datorită durității sale, trupul Pământului aparține sufletului captiv al lui Satan, iar spiritul său este înlățuit în cătușe indestructibile.

53

Sufletul lui Satan

Am aflat deja că un suflet poate fi din nou divizat, întrucât este alcătuit din nenumărate particule de inteligență. Divizarea sufletului poate conduce fie la disoluția totală a acestuia, fie la împărțirea lui în anumite părți componente, care regrupează anumite inteligențe corespondente, pe categorii.

Există numeroase exemple ale acestui fenomen care se petrec chiar pe Pământ. Este suficient să privim metalele, plantele și animalele pentru a regăsi nenumărate asemenea exemple, căci ele nu reprezintă altceva decât manifestări ale unor formațiuni astrale sau psihice care iau forme particulare. Ele nu sunt altceva decât imagini materiale exterioare ale formelor interioare ale sufletului, căci o formă exterioară nu poate decât să corespundă celei interioare. Cu cât puterea internă formatoare este mai mare, cu atât mai clare vor fi efectele exterioare.

O asemenea diviziune a sufletului s-a petrecut atunci când a fost creată prima pereche umană, când dintr-un singur suflet au apărut două, căci nicăieri nu se spune că Creatorul a suflat viață în trupul Evei, ci doar că Eva s-a născut din Adam, primind un trup și un suflet. În acest al doilea suflet a fost plasat totuși un alt spirit nemuritor. Astfel, odată cu crearea primei ființe umane, dintr-un suflet s-au născut două, care erau totuși un singur trup și un singur suflet. Diviziunea sufletului poate fi recunoscută cu ușurință în cazul copiilor, al căror suflet se formează parțial din sufletele părinților lor. Asemănarea copiilor cu părinții lor este cea mai bună dovadă în acest sens. Atributele care nu seamănă cu cele ale părinților sunt cele care nu provin de la aceștia.

În lumea spirituală, această divizibilitate este mult mai pronunțată și dă naștere la nenumărate fenomene dintre cele mai ciudate. Un suflet care nu cunoaște și nu a respectat pe pământ Evangheliile apare în lumea spirituală în cele mai variate forme, care pot merge până la formele animale, căci în timpul vieții pe pământ, sufletul și-a risipit inutil diferite elemente care erau necesare pentru formarea completă a sufletului său. De aceea, atunci când părăsește trupul fizic, aceste elemente nu mai sunt prezente în suflet. Odată părăsit trupul fizic, sufletul nu mai poate fi decât incomplet. Numeroase suflete care sunt înclinate către diverse aspecte

senzoriale, atrăgând astfel un număr excesiv de mare de elemente sau atribute pe care nu le poate integra, apar în lumea spirituală sub forma unei multitudini de aberații ciudate, unele dintre ele de-a dreptul respingătoare.

Dacă o ființă umană care trăiește pe pământ are o înclinație senzorială excesiv de puternică, aceasta se va revela inclusiv la nivelul sufletului, din cauza abundenței de elemente inteligente substanțiale pe care acesta le atrage. Conform ordinii spirituale, aceste elemente nu aparțin formei umane pure a sufletului. La unii oameni, aceste înclinații anormale ale sufletului lor pot fi recunoscute chiar în timp ce ei se află în trupul fizic. Sunt însă și destui oameni la care ele nu pot fi recunoscute, căci trupul nu reacționează la fel de ușor la elementele străine cum face sufletul. Asimilarea acestor elemente se face de regulă în primii ani de viață. De multe ori, sufletul moștenește aceste atribute chiar de la părinții săi – ca urmare a păcatelor acestora. În asemenea cazuri, atributele sunt vizibile inclusiv în corpul fizic, care este mult mai receptiv în primii ani de viață.

Toate aceste informații arată faptul că sufletul poate fi divizat din nou în elementele sale, iar acest lucru este valabil nu numai atunci când el se află într-o formă materială, ci inclusiv atunci când se află în forma sa substanțială și liberă. Am afirmat mai înainte că întregul Pământ aparține sufletului lui Satan. Acest lucru este valabil nu numai în ceea ce privește Pământul, ci se referă la toate corpurile cerești. Sufletul lui Satan este divizat astăzi în nenumărate părți, care apar sub forma acestor corpuri cerești.

Singurul care este indivizibil este spiritul. Indiferent dacă este plasat într-un suflet mare sau într-unul mic, el rămâne acolo ca o unitate. Deși sufletul lui Lucifer a fost foarte mare cândva, în interiorul lui nu trăia decât un singur spirit. Acest spirit, care a căzut din propria sa voință, nu poate locui în nenumărate părți ale fostului său suflet primordial, acum divizat. Sălașul său este limitat la un singur corp ceresc, iar acesta este Pământul, planeta pe care locuiți voi.

Toate celelalte corpuri cerești, deși reprezintă părți integrante din același suflet, au cel puțin șansa de a nu fi locuite de acest spirit. Așa se explică de ce ființele umane de pe acele planete sau stele, deși au o natură mai bună decât cea a oamenilor de pe Pământ, nu pot totuși atinge înălțimea spirituală la care pot ajunge copiii Pământului. În interiorul Spiritului Divin, Pământul este cel din urmă și cel mai îndepărtat, dar dacă este dispus să se schimbe, el poate ajunge cel dintâi și cel mai presus.

Acum înțelegeți de ce Eu, Domnul, am ales Pământul ca scenă a sacrificiului Meu suprem, creând pe solul lui toate noile ceruri. Orice om născut pe Pământ primește de la Mine un spirit și poate atinge statutul de copil al lui Dumnezeu, dacă respectă ordinea divină.

Ființe umane de pe celelalte corpuri cerești își primesc spiritele de la îngeri, căci orice înger este deja un copil al lui Dumnezeu. Ei au parcurs calea trupului născut pe acest Pământ, la fel ca și Arhangheli și la fel cum am făcut Eu Însumi. De aceea, orice înger dispune de puteri creatoare. Din abundența iubirii și luminii lor, ei pot lua o scântee pe care să o plaseze într-o nouă ființă umană de pe altă planetă, crescându-și astfel proprii săi

copii, la fel ca un zeu. De aceea, acești copii reprezintă doar niște emanații, nefiind adevărații copii ai lui Dumnezeu. Dacă doresc însă, ei se pot încarna pe acest Pământ, pentru a atinge statutul de copii eliberați ai lui Dumnezeu.

Așadar, pe de o parte pare un dezavantaj pentru oamenii care trăiesc pe Pământ, căci sunt extrem de aproape de cel mai rău dintre toate spiritele, motiv pentru care suferă foarte mult; pe de altă parte, ei au un avantaj infinit, căci posedă un spirit atotputernic primit direct de la Dumnezeu, cu ajutorul căruia pot renunța la slăbiciunile lor, dacă doresc acest lucru, devenind astfel copii liberi ai lui Dumnezeu.

Cineva ar putea ridica următoarea obiecție: de unde au apărut spiritele ființelor umane de pe alte planete pe vremea când nu existau încă oameni pe Pământ? Nu ar fi mai corect să presupunem că alte corpuri solare, mult mai vechi decât Pământul, au fost locuite de oameni cu miliarde de ani înainte de apariția acestuia?

Răspunsul corect la aceste întrebări este următorul: așa cum am mai afirmat, corpurile cerești mult mai vechi decât Pământul sunt descendenți ai unuia și aceluiași suflet. Cu cât o plantă este mai mare, cu atât mai mult timp îi trebuie ei pentru a da fructe. Sădiți în pământ un grăunte de grâu și o ghindă și puneți-vă întrebarea: care dintre ele va da prima fructe? În numai câteva luni, spicul de grâu va da numeroase semințe, în timp ce stejarul are nevoie de câțiva ani pentru aceasta. Într-un singur minut trăiesc mai multe sute de generații de infuzoare. Elefantul are nevoie însă de doi ani numai pentru a-și naște puii, și de alți 20 de ani pentru ca aceștia să atingă maturitatea procreativă. Puteți constata singuri diferența: câte generații de infuzoare trăiesc pe durata unei singure generații de elefanți?

Acest exemplu vă va permite să înțelegeți cu ușurință că un soare primar, care este mai bătrân cu câteva decilioane de ani (un decilion este numărul format din 1 urmat de 60 de zerouri) față de Pământ, a cărui vârstă este de doar câteva cuintilioane de ani (1 urmat de 30 de zerouri), este mult mai mare decât acesta (direct proporțional cu diferența de vârstă), astfel încât semințele lui vor deveni mature mult mai târziu. Intențiile Mele sunt calculate la zecime, astfel încât fructele tuturor corpurilor cerești să ajungă la maturitate atunci când punctul central al creației spirituale se va fi dezvoltat suficient de mult pentru ca surplusul său spiritual să poată fi implantat în fructele celorlalte corpuri cerești.

Pe de altă parte, este adevărat că ființele umane au existat pe soarele central Urka cu mult timp înainte ca Pământul să fi fost creat de acesta. Aceste ființe umane au însă o durată de viață diferită de cea pe care o au oamenii pe Pământ. Atunci când un om de pe Urka are abia zece ani, el este deja mai bătrân decât întregul Pământ. Cred că înțelegeți acum că primul născut de pe acest corp cereșc continuă să trăiască și la această oră, iar o parte din cei care se nasc abia acum pe Urka vor trăi la fel de mult ca și Pământul vostru. Acest timp a fost așadar suficient pentru ca Eu și toți îngerii Mei să îndurăm calea trupului, iar ei, în calitate de copii ai Mei, au primit deja capacitatea de a lua o scânteie din abundența vieții lor, implantând-o în copiii care se nasc pe alte corpuri cerești.

Din tot ce s-a spus până acum, divizibilitatea sufletului ar trebui să fie evidentă pentru toți cei care dispun de un spirit și de lumina inerentă acestuia. Iar când vorbim de divizibilitate, ne referim în primul rând la divizibilitatea primului suflet, cel creat din primul spirit primordial.

54

Legea diviziunii sufletului

Atunci când am descris regatul plantelor și cel al animalelor, am afirmat deja că elementele și principiile telurice ascensionează continuu din adâncurile Pământului către suprafața acestuia, în cantități incredibil de mari. Aceste principii se adună, se unesc și se ordonează în strictă conformitate cu voința spiritelor lor guvernatoare. Dintr-o anumită perspectivă, se poate afirma că toate fenomenele care se petrec pe Pământ reprezintă părți integrante (sau principii active) din sufletul lui Satan.

Această diviziune corespunde unei legi secrete, care face ca Satan însuși să devină complicele propriei sale disoluții. Prin propria sa putere de voință, el dorește să își elibereze sufletul, căruia îi conferă o expansiune din ce în ce mai mare. De aceea, în interior el arde continuu, ținut în sufletul lui teluric și comprimat. Prin acest proces de ardere continuă el dorește să transforme din nou materia aparent solidă într-o substanță subtilă. Legea permite împlinirea acestui efort, dar numai sub o supraveghere strictă, motiv pentru care a fost creat organismul Pământului vostru, în centrul căruia spiritul cel rău este silit să-și execute sentința, rămânând totuși perfect activ în perseverența sa.

Satan lucrează sub impresia că și-a eliberat aproape complet sufletul întemnițat prin această activitate, motiv pentru care emană continuu principii psihice din interiorul Pământului. El nu are nici o idee de faptul că aceste principii sunt imediat captate de spiritele atotputernice, care le așează în ordine, creând astfel noile forme umane.

Evident, principiile care provin din acest loc au o natură pur satanică și fundamental negativă. De aceea, ascensiunea lor nu se face întâmplător, ci trebuie să treacă prin toate stadiile evoluției naturale, fiind astfel supuse unui proces intens de fermentare înainte de a fi considerate apte pentru a participa la organizarea trupului și sufletului uman. Atributele demoniace ale acestor principii pot fi identificate cu ușurință în numeroasele creaturi care preced pe scara evoluției ființa umană. Este suficient să observați în această direcție natura otrăvitoare a aproape tuturor metalelor, toxinele din numeroase plante, veninurile unor animale, marea furie a animalelor carnivore, sau îngrozitorii paraziți. Toate acestea stau mărturie a răutății demoniace a acestor creaturi. Chiar și între oameni aceste trăsături demoniace teribile se manifestă din plin, astfel încât de multe ori nu există nici cea mai mică diferență între aceștia și Prințul Întunericului.

Prin coborârea pe Pământ a celui mai puternic dintre principii, „Cuvântul lui Dumnezeu”, principiile malefice au intrat într-un nou stadiu

de fermentare, care va sfârși prin a le transforma în principii benefice divine. Dar acest proces nu se poate petrece peste noapte.

Deja, principiile care stau la baza sufletului uman sunt aproape în întregime divine în momentul în care ele sunt penetrate de spirit. În ceea ce privește însă trupul omului, acesta este încă malefic în toate părțile sale. De aceea, el trebuie să îndure numeroase umilințe pentru a putea fi asimilat gradat de către suflet, care a devenit pur la un moment anterior.

Așa se explică de ce corpul fizic trebuie să moară, pentru a se dizolva. El trebuie să fie ros de viermi, până la disoluția completă, murind astfel a doua oară, după care va deveni hrana infuzoarelor. Acestea pătrund apoi în trupurile plantelor, care se descompun după moarte în mai multe stadii: parțial în pământ, parțial în foc, parțial în stomacurile animalelor. Procesul continuă până când și ultimul atom este dizolvat și eliberat. În cazul anumitor ființe umane, el durează câteva secole, iar în cazul celor mai orgolioși dintre ei – cei care își iubesc mai presus de orice trupul – poate dura chiar câteva mii de ani până la disoluția finală a trupului lăsat în urmă. Zațul sau partea cea mai satanică a trupului nu va putrezi, rămânând intactă pentru totdeauna, ca trup indestructibil al lui Satan însuși.

În acest fel, sufletul lui Satan va învia treptat, prin intermediul oamenilor, fiecare dintre aceștia fiind mai aproape de perfecțiune decât a fost cândva marele spirit primordial. Pentru ca fiecare suflet să primească o porție divină, Dumnezeu va implanta în el un spirit nou, din Sine Însuși. Sub influența acestuia, sufletul se poate transforma complet, devenind o ființă nouă. Aceasta este noua creație, al cărei proces a început deja, sub focul iubirii divine. Vechea creație se va prăbuși în propriul ei praf, trecând în subconștient, care va deveni din ce în ce mai solid, până când se va transforma în temelia noii creații.

55

Întoarcerea acasă și mântuirea lui Satan

Mulți oameni ar putea spune: dacă așa stau lucrurile, se pare că nu există prea multe speranțe pentru întâiul spirit căzut și cohorțele sale, căci dacă partea cea mai abjectă a sufletului său, respectiv partea cea mai grosieră a materiei, va deveni temelia noii creații, rezultă că spiritul respectiv va fi ținut captiv în propriul său noroi, căci un spirit nu-și abandonează niciodată sufletul, indiferent dacă acesta este substanțial sau material.

Dar Eu vă răspund: da, nu există prea multe speranțe pentru întâiul spirit căzut și pentru cohorțele sale, dar ei mai au totuși o ultimă posibilitate. Aceasta este atât de mică încât de-abia ar putea fi remarcată, chiar și la microscop. Singur spiritul respectiv o va putea recunoaște, atunci când își va da seama că toată substanța sa psihică i-a fost răpită și sublimată, cunoscând măreția lui Dumnezeu. La vremea aceea nu vor mai exista un soare și un Pământ în vastul regat al Creației, căci toate corpurile vizibile își vor fi predate de mult prizonierii. În acest fel, materia fizică va

dispărea, și tot ce va mai rămâne vor fi noul Cer și noul Pământ. Vechiul Pământ se va micșora, la fel ca un măr care se usucă și se zbârcește. Nu va mai exista decât o rămășiță a materiei, și anume zațul de care vorbeam, partea ei cea mai grosieră, alcătuită din particulele cele mai satanice de inteligență psihică, care nu vor fi dispuse să abandoneze spiritul lui Satan și al cohortelor sale.

Stabilirea datei la care se vor petrece aceste lucruri nu folosește nimănui, căci oricum, pe acest Pământ fizic nu vor mai exista ființe umane la vremea respectivă. Cât despre lumea spirituală, spiritele perfecte nu vor fi prea tare interesate de ceea ce se întâmplă cu zațul materiei.

Spiritul de care vorbim va fi aruncat atunci în infinitate, închis în cel mai dur înveliș posibil, iar căderea lui nu-și va găsi niciodată sfârșitul. El va cădea în adâncurile adâncurilor, în oceanul de furie, în care cu cât se va scufunda mai tare, cu atât mai mari vor fi chinurile sale, căci cu cât te scufunzi mai tare în oceanul respectiv (care nu are fund), cu atât mai violente devin apele sale. Deși acest ocean de furie este focul tuturor focurilor, el nu va avea puterea să dizolve închisoarea pregătită pentru spiritul primordial.

Și astfel se va împlini Scriptura: „Toată răutatea se va scufunda în eternul abis, și va fi devorată de-a pururi, și nu va mai exista răutate în nici una din sferele infinității”.

Atâta vreme cât va exista acest Pământ, toate spiritele (chiar și cele mai rele dintre ele) vor avea posibilitatea să apuce pe calea smereniei, căinței și transformării de sine. Când Pământul nu va mai exista, această posibilitate nu va mai exista. Totuși, mai este mult timp până când Pământul își va preda toți prizonierii, căci mărimea lui este destul de semnificativă. Vor mai trece milioane de ani pământești până când planeta își va da examenul final, fiind trecută prin focul solar. Cei care vor accepta dizoluția vor fi eliberați. Dar ceea ce nici măcar focul solar nu va putea dizolva va rămâne de-a pururi o zgură care va servi drept temniță pentru Cel Necurat – iar aceasta va fi moartea cea veșnică și eternă.

Este de asemenea foarte important să știți unde se află sălașul Spiritului Malefic în trupul acestui Pământ. Esența acestui spirit este localizată chiar în centrul geografic al Pământului, dar nu în inima sau într-un alt organ intern al acestuia. Sediul spiritului necurat este centrul dur al Pământului, care suportă întreaga presiune a planetei, astfel încât libertatea lui de mișcare să fie cât mai redusă și el să nu poată distruge Pământul. Dacă i s-ar permite chiar și cel mai mic grad de libertate, el nu numai că ar distruge Pământul dintr-o singură clipire, dar ar face același lucru și cu întreaga creație vizibilă. Spiritul este înzestrat cu o forță imensă, care nu poate fi ținută în frâu decât cu lanțurile cele mai grele. De altfel, singurul care l-a putut propti în aceste lanțuri am fost Eu, Domnul întregii creații. Chiar și astfel înlănțuit, el tot mai poate emana vibrațiile sale de o răutate absolută asupra principiilor ascendente (telurice). Suflul lui este atât de puternic încât poate induce moartea tuturor principiilor sufletești, de care ființele umane de pe Pământ vor rămâne întotdeauna dependente, căci tot ceea ce este organic este destructibil și întreaga materie poartă în sine moartea și distrugerea.

Această legitate se naște din suflul voinței celui necurat, a cărui răutate este indescritibilă și în legătură cu care nu vă veți putea face niciodată o idee suficient de clară. Dacă ați putea înțelege cât este de mare răutatea acestui spirit, acest lucru ar fi suficient ca să vă omoare pe loc. tot ce ați auzit până acum despre Satan nu reprezintă decât o imagine foarte palidă a realității, trecută prin filtrul compasiunii Mele protectoare.

56

Natura și numele lui Satan

Ați auzit desigur tot felul de nume pe care oamenii le-au dat acestui spirit malefic și cohortelor de slujitori ai lumi, cunoscuți sub numele generic de „diavoli”, „demoni” sau „draci”. Vă voi explica în continuare de ce există atâtea nume diferite pentru Spiritul Necurat și ce sunt în realitate diavolii.

Satana, Satan, Leviathan, Belzebut, Gog, Magog, Șarpele, Dragonul, Animalul Abisului, Lucifer – sunt doar câteva din numele care i se atribuie. Numele lui original a fost însă Lucifer, sau „Purtătorul Luminii”. Satana înseamnă „Polul Opus al Divinității”. În calitatea sa de Satana, acest spirit a privit divinitatea la fel cum își privește femeia soțul. Divinitatea urma să-și răspândească în ființa lui nenumăratele sale idei eterne, pentru ca acestea să se maturizeze în lumina lui concentrată. În acest fel, noile ființe create urmau să se nască din lumina acestui spirit, într-o luciditate deplină. Ideea primordială era ca întreaga creație infinită să fie din ce în ce mai populată cu ființe născute din această lumină. Creația fiind infinită, ea ar fi permis nașterea unei infinități de ființe, care ar fi trăit de-a pururi, fără ca universul să ajungă vreodată suprapopulat.

Întrucât rolul acestui spirit era atât de important (acela de a fi un al doilea Dumnezeu alături de Mine), el trebuia să treacă testul libertății, pentru a vedea dacă poate corespunde acestei sarcini. După cum știți deja, el nu a trecut acest test, căci a dorit să se ridice mai presus de divinitate.

Spiritul s-a opus divinității pentru a obține recunoașterea statutului său superior. Întrucât acest lucru era imposibil, el s-a înfuriat și și-a propus chiar să anihileze divinitatea. De altfel, dacă divinitatea nu ar fi avut înțelepciunea să-l înlănțuie la momentul oportun, el ar fi avut puterea să facă acest lucru. Poate părea ciudat că un spirit creat dispune de o putere atât de mare încât să se poată opune cu succes divinității. Veți înțelege însă mai bine acest lucru dacă veți ține seama de faptul că divinitatea l-a înzestrat cu un al doilea „eu”, care, deși creat în timp, era de semn contrar și avea o putere egală cu a divinității, în întreaga creație și pentru toate eternitățile.

Acest spirit, în care divinitatea și-a concentrat toată lumina ei, s-a propagat în întreaga infinitate. Așa se și explică de ce i-ar fi fost cu puțință să elimine divinitatea din creația sa, dacă ar fi fost lăsat să facă acest lucru. Amăgirea puterii a trezit în el o imensă vanitate și o încredere absolută în propria lumină, splendoare și putere. El și-a uitat Creatorul, divinitatea

eternă, și s-a autoaprins de orgoliu, împietrindu-se din punct de vedere spiritual. În acest moment, divinitatea l-a înlănțuit, creând din el corpurile cerești din întreaga infinitate, după care i-a izgonit spiritul în cea mai restrictivă manieră cu putință, întemnițându-l în profunzimile Pământului.

Odată ajuns în această poziție, spiritul nu mai este Satana, ci Satan, căci el a renunțat în mod voluntar la ordinea divină eternă. Altfel spus, el și-a asumat aceeași polaritate ca și divinitatea. După cum știți, două polarități identice se resping reciproc. Așa se explică de ce această ființă este la ora actuală cea mai îndepărtată de divinitate, față de care manifestă cea mai mare opoziție cu putință.

Spiritul încătușat, despărțit de sufletul său, a promis de mai multe ori că își va schimba atitudinea dacă i se vor permite anumite lucruri. Ar fi putut să facă cu ușurință acest lucru, căci acum el era despărțit de elementele negative ale sufletului său. Satan a pus condiția să fie adorat la fel ca o divinitate o perioadă de timp, promițând că atunci când se va plictisi de această venerație, se va întoarce înapoi și va redeveni un spirit pur. Dorința i-a fost îndeplinită. Păgânismul, care este la fel de vechi ca și umanitatea, este cea mai bună dovadă în sprijinul celor afirmate mai sus. Pe Pământ, Domnul și-a rezervat numai o mică națiune de oameni. Toți ceilalți puteau răspunde dorinței acestui spirit, fără a avea de suferit în privința liberului lor arbitru. Au apărut astfel cele mai variate nume cu care oamenii au adorat acest spirit la fel ca pe un Dumnezeu.

Dar el nu era satisfăcut de nimic, interferând din ce în ce mai mult cu ordinea divină, motiv pentru care a fost înlănțuit din nou, în condiții chiar mai severe. Între timp, el apucase să recruteze milioane de spirite ale rasei umane, care gândeau la fel ca el. De atunci, el a acționat și continuă să acționeze prin intermediul acestora, care sunt slujitorii săi. Un demon sau un diavol nu este altceva decât un spirit care a fost crescut și educat la școala lui Satan.

Evident, în realitate nu este vorba de o școală reală. Spiritele au evoluat singure până la acest nivel, integrând în mod voluntar elementele specifice sferei de influență a acestui spirit. Ajungând la fel de malefice ca și stăpânul lor, aceste spirite au fost numite „diavoli”. Deși toate sunt adepte ale lui Satan, există o diferență imensă între acesta și ele, căci în cazul lor numai sufletul este rău, spiritele lor rămânând pure, chiar dacă sunt înlănțuite în condiții dure. Adevăratul rău rămâne așadar spiritul lui Satan. De aceea, diavolii vor putea fi salvați înainte ca Satan, în căderea lui, să atingă maturitatea pleneră în sfera negativității.

57

Importanța cunoașterii răului

Este destul de greu să lupti cu un dușman pe care îl cunoști; vă imaginați deci cât de dificil trebuie să fie să lupti cu un dușman invizibil sau pe care nu îl cunoști. De aceea, este important să studiați acest dușman, ca să știți cum trebuie să vă luptați cu el în bătălia care se apropie. Pentru ca

spiritul să atingă viața eternă, este foarte important ca sufletul lui să cunoască în profunzime ce este iadul și ce este Cerul.

Scopul spiritelor angelice și umane nu este acela de a curăța și de a-și face griji în legătură cu Cerul, ci doar în legătură cu ceea ce a fost, încă din timpuri imemorabile, necurat. De aceea, este mult mai important să cunoașteți locul noroiului decât pe cel al purității, căci numai acesta trebuie curățat. Odată curățat locul, Cerul își va face apariția de la sine.

Ar fi absurd să-i ceri cuiva să se laude și să se gândească în permanență la calitățile lui pozitive; din când în când, el trebuie să mediteze și asupra trăsăturilor lui negative de caracter, învățând să practice autocritica. Bunătatea nu are nevoie de laude, căci ea este cea mai bună răsplătă a sa. Este însă absolut necesar ca fiecare om să reflecteze asupra gândurilor și dorințelor sale malefice, încercând să le elimine. Este mai mult bine să spuneți: „Doamne, ai milă de mine, un biet păcătos!”, decât „Doamne, îți mulțumesc că nu m-ai făcut și pe mine la fel ca vameșii și ceilalți păcătoși!”

Judecați singuri ce este mai important: să cunoști terenul pe care calci, sau tavanul care este suficient de înalt și de care nimeni nu s-a lovit încă până acum. Cel cu care ne confruntăm în permanență este terenul de sub picioarele noastre; de aceea, el ar trebui cunoscut primul: când de solid este, dacă există crăpături, denivelări, etc., și cum pot fi evitate acestea. Cine dorește să evite răul trebuie mai întâi să-l cunoască. În caz contrar, el va rămâne doar un copil imatur. De aceea, este foarte important să studiați cu atenție căile răului, pentru a le recunoaște în sine și pentru a încerca să le evitați.

58

Fantomele și fenomenul posesiunii

Orice om a auzit cu siguranță de cazuri de posesiune, dar puțini știu cum se produc aceste posesiuni și în ce circumstanțe. Pentru a afla mai multe, vă voi prezenta o descriere detaliată a acestui fenomen.

În anumite momente, Satan – care are o sumedenie de susținători – își trimite cohorte pe Pământ, cu sarcina de a nu lăsa piatră pe piatră și de a captura cât mai multe suflete pentru Prințul Întunericului și al Minciunii. Diavolii își încep așadar călătoria secretă către suprafața Pământului, mascându-și intențiile malefice, astfel încât spiritele bune întâlnite în cale să nu-și dea seama ce se întâmplă. Dacă un spirit bun se întâlnește cu unul rău și îl întrebă încotro se îndreaptă, cel din urmă îi dă un răspuns cât mai rezonabil și îl imploră să-l lase să urce la suprafață, pentru a încerca să-i remedieze greșelile trecute și să-și schimbe astfel destinul.

În împărăția spiritelor bune și rele, nici un alt principiu nu este mai mult respectat ca liberul arbitru, cu condiția ca intenția care stă la baza lui să nu fie una foarte malefică. De aceea, spiritelor demoniace li se permite să urce, evident, sub o supraveghere discretă. Întrucât își încalcă de regulă

promisiunile, ele nu se mai pot plânge ulterior, când sunt înlănțuite din nou în adâncuri, în condiții mult mai grele decât înainte.

Dar cu ce se ocupă aceste demoni (care nu sunt altceva decât spiritele unor oameni care au trăit cândva) atunci când urcă la suprafață? Unele dintre ele, care în timpul vieții au fost mari bogătași și au dus o viață de plăceri și de huzur, asuprindu-și semenii, se întorc la castelele lor, dacă acestea mai există. Ei bântuie locurile respective, încercând să îi convingă pe oameni că există o comoară ascunsă. Când locuitorii actuali ai zonei află de existența comorii, ei îl imploră de regulă pe spiritul respectiv să le indice locul, pentru a descoperi comoara și a se îmbogăți pe această cale ușoară.

Spiritul cel rău le arată apoi tot felul de semne, indicându-le astfel unde ar trebui să fie îngropată comoara. Oamenii sapă, dar nu găsesc nimic. Ei își continuă căutările cu mare entuziasm. Acesta este momentul în care spiritul malefic își alege o victimă, pe care începe să o posedă. Cea mai simplă cale de posesiune este ingerarea hranei și a băuturii fără a-Mi cere binecuvântarea. De regulă, când spiritul rătăcitor și-a atins scopul, bântuirea castelului încetează.

Când un asemenea spirit intră într-o ființă umană, el începe întotdeauna prin a-i studia inima. El află care sunt slăbiciunile omului și începe să-i însufleze propriile sale înclinații, dorințe și obiective negative. Dacă inima celui posedat acceptă aceste influențe, spiritul necurat rămâne liniștit, ca un observator, pentru a vedea cum acționează omul, la unison cu aceste inspirații malefice. După ce ființa umană a îndeplinit scopurile spiritului, acesta își încheie misiunea provocând o boală mortală în trupul acesteia. el încearcă astfel să smulgă cât mai rapid sufletul corupt din trupul său, pentru a-l duce ca pe un trofeu stăpânului său, Domnul Întunericului.

Rezultatul nu corespunde însă niciodată planului acestui spirit. După ce sufletul omului părăsește corpul fizic, el este întotdeauna luat în primire de îngeri, indiferent dacă este bun sau rău. Spiritul malefic este luat la rost și trimis înapoi în iadul din care a provenit, cu o pedeapsă chiar mai aspră decât întâia oară. El nu va mai putea urca la suprafață prea curând.

Sufletul celui decedat, împreună cu spiritul său lăuntric, intră sub influența îngerilor într-o stare în care ajunge să-și dea seama de felul în care și-a trăit existența terestră. Dacă acceptă să se convertească, el are șansa să urce din ce în ce mai sus în ierarhia cerească. Dacă se încăpățânează însă în comportamentul său, el coboară din ce în ce mai jos, primind pedepse din ce în ce mai aspre. Dacă nici acestea nu îi schimbă atitudinea, el poate fi trimis în iad, din propria sa voință. Dacă îi place, sufletul poate rămâne acolo, conform înclinațiilor sale. Dacă nu îi place, el se poate însă întoarce. Din păcate, asemenea lucruri se petrec foarte rar, căci iadul este plin de promisiuni dintre cele mai orbitoare. Există nenumărate amăgiri, create cu scopul de a atrage sufletul din ce în ce mai mult către Satan, intrând în întregime în sfera de influență a acestuia.

Evident, acest lucru nu se va petrece niciodată, căci orice suflet conține un spirit, de care nu se poate desprinde. Acest spirit pur este opusul perfect al spiritului lui Satan. Atunci când sufletul dorește să se apropie de Satan, spiritul lăuntric se opune, îi impune o pedeapsă, la fel ca un

judecător și chinuiește sufletul, arzându-l într-un fel de foc interior. Scopul acestui chin lăuntric este de a îndepărta cât mai mult sufletul de sfera de influență a lui Satan, pentru a se putea schimba în bine. Dacă sufletul acceptă să se transforme, pedeapsa sa devine din ce în ce mai ușoară, până când el atinge starea de libertate perfectă, devenind una cu spiritul său.

Atunci când se produce fuziunea dintre suflet și spirit, el cunoaște starea de beatitudine. Aceasta este diferența între beatitudine și damnare: sufletul aflat în stare de beatitudine se topește în întregime în spiritul său, devenind una cu acesta. În starea de damnare, sufletul dorește să scape de spirit și să-l înlocuiască cu un altul, mai precis spiritul lui Satan. Întrucât spiritul său are o polaritate inversă față de cel al lui Satan, el acționează cu o forță de sens opus, care îl îndepărtează fără să vrea de spiritul lui Satan. Cu cât un suflet încearcă să se apropie mai mult de ființa lui Satan, cu atât mai puternic este efectul de respingere declanșat de spiritul său. Această reacție este foarte dureroasă pentru suflet. Așa se explică de altfel suferința și durerea din iad, care se manifestă sub forma unui foc imposibil de stins. Acesta este viermele din interiorul sufletului care nu poate fi ucis. Deși efectele sale sunt atât de opuse, același foc interior este cel care provoacă beatitudinea supremă în sufletul unui înger.

Din această descriere, v-ați putut face o idee corectă despre natura iadului și practicile lui Satan. Evident, metoda descrisă mai sus nu este singura prin care Satan încearcă să atragă suflete către sine, prin intermediul cohortelor sale. Dacă ar avea o natură mai bună, aceste spirite nu și-ar propune să ia în posesiune trupul ființelor umane inocente, inclusiv ale copiilor mici. Pe de altă parte, sufletele acestor oameni sunt protejate cu cea mai mare atenție, inimile lor fiind ferite de influențele malefice. Dacă un imigrant din iad, mai puțin rău, dorește să facă o faptă bună, el se poate împărtăși din grația și compasiunea de care aceste ființe umane inocente se bucură deja. Dacă spiritul malefic se comportă însă nebunește, jucându-se în fel și chip cu trupul celui pe care l-a luat în posesiune, el va fi curând alungat sau liniștit.

Uneori, mai multor spirite li se permite să ia în posesiune un singur trup uman. Este suficient ca ele să promită însă că își vor căuta numai mântuirea proprie în interiorul acestui trup, iar dorința lor le este îndeplinită. Aceste spirite nu urmează sfatul îngerilor, ci insistă cu încăpățănare că numai așa se vor putea apropia de Domnul. De aceea, îngerii le satisfac uneori dorința, pentru a-i lăsa să învețe din propriile lor experiențe.

De cele mai multe ori, rareori sunt atinse rezultate benefice pe calea posesiunii. De aceea, permisiunea de care vorbim nu se acordă decât o singură dată, extrem de rar și a doua oară. Dacă spiritul nu reușește să progreseze, el este nevoit să urmeze o altă cale, și anume aceea a pedepsei, durerii și plângerii. Un suflet orgolios poate îndura foarte multe; când nu mai suportă, el se întoarce de regulă înapoi, pentru o vreme.

Principala greșală pe care o comit aceste suflete constă în reproșurile constante pe care și le fac de îndată ce se simt mai bine, și care provin din sfera de influență a lui Satan. Nu este vorba de niște reproșuri sincere, născute din căință, ci de o stare de tulburare; sufletele se simt

intimidate și nu mai îndrăznesc să avanseze. Reproșul pe care și-l fac nu se referă la faptele lor rele, ci la faptul că nu au îndurat durerea, astfel încât să devină una cu puterea lui Satan și să anihileze astfel puterea Domnului. Aceste amăgiri conduc la o nouă cădere a sufletelor respective, într-o stare de răutate chiar mai mare decât cea anterioară. Într-adevăr, în iadul inferior există spirite care nu sunt dispuse cu nici un chip să renunțe la această amăgire, cu toată durerea în creștere pe care sunt nevoite să o suporte, făcându-și o adevărată onoare din faptul că se opun voinței Domnului. Încăpățânarea lor este atât de puternică încât nici chiar focul nestins al mâniei nu reușește să le convingă să se întoarcă înapoi. Va veni însă timpul când spiritul le va fi luat și ele vor fi nevoite să suporte marea călătorie în eterna distrugere. De aceea, nu trebuie să fiți prea speriați de fenomenul posesiunii, căci aproape că nu există om care să nu dispună de asemenea oaspeți nedorți în trupul său. Vom explica în continuare de ce se întâmplă acest fenomen.

59

Plăcerile carnale și senzuale

Știm cu toții că există oameni, de ambele sexe, care sunt de-a dreptul posedăți de dorințele lor trupești, la fel cum există și oameni care au o natură carnală aproape impasibilă. Aceștia din urmă nu reacționează atunci când văd un trup, oricât de frumos ar fi el, în timp ce alții intră într-o stare de agitație totală atunci când văd un trup fermecător. Da, există bărbați lipsiți de minte care, atunci când văd o femeie frumoasă, se îndrăgostesc de ea într-o asemenea măsură încât își pierd complet rațiunea, dorindu-și să o posede imediat, fie în calitate de soție, fie pentru o plăcere de ocazie.

Explicația cea mai frecventă a acestei înclinații carnale, mai ales dacă se exprimă excesiv de intens, se referă la posesiunea ființei de unul sau mai mulți demoni desfrânați.

Cum intră acești demoni în trupul omului? Cel care le pregătește terenul, creându-le o mie de posibilități, este omul însuși. Demonii desfrâului trăiesc de regulă în băuturile „care încălzesc” (alcoolice), adică în vin, bere, dar mai ales în alcoolurile distilate. Când oamenii beau asemenea băuturi și se îmbată, în trupul lor pătrund cu siguranță unul sau mai mulți demoni carnali. Odată instalați în interiorul trupului, ei încep să gâdile și să chinuiască organele genitale ale omului, astfel încât acesta nu mai prididește cu satisfacerea dorințelor lor.

Acești demoni carnali nu sunt altceva decât suflete impure ale unor ființe umane decedate, care în timpul vieții au fost foarte dependente de băuturile alcoolice sau de plăcerile senzuale. Ei sunt lăsați să intre în trupurile celor vii tocmai pentru că invocă dorința lor de a progresa, lucru care nu se poate produce decât într-un trup, căci aceasta este natura lor (aceasta fiind slăbiciunea lor, aici trebuie puși ei la încercare). Din păcate, mulți dintre ei se comportă în noul trup mult mai rău chiar decât o făceau atunci când beneficiau de propriul lor corp.

Când se dezlănțuie peste măsură, acești demoni provoacă de multe ori declanșarea unor boli periculoase. Îngerii și spiritele păzitoare ale omului permit acest lucru, pentru ca sufletul său să nu piară, atras în jos de furia dezlănțuită a demonilor carnali.

Așadar, principalul mijloc prin care demonii pătrund în trupul oamenilor sunt băuturile alcoolice.

O a doua cale prin care demonii pătrund în trup nu este cu nimic mai periculoasă decât prima. Este vorba de petrecerile dansante¹⁸! Puteți fi convinși că la asemenea petreceri există de cel puțin zece ori mai mulți oaspeți invizibili, extrem de periculoși, decât oameni. Condițiile de la aceste petreceri, când trupul este încins și sufletul tulburat, sunt extrem de favorabile pentru ca aceste spirite să pătrundă în trup. Așa se și explică de ce cei care se întorc de la asemenea petreceri simt inevitabil un fel de aversiune față de tot ceea ce este sublim și divin¹⁹. Acest lucru poate fi observat cu ușurință, mai ales în marile orașe. Dacă este vorba de studenți, nu sunt puține cazurile când tineri care aveau anterior o mare înclinație către studiu nu se mai pot deloc gândi la cărțile lor după o asemenea petrecere dansantă, mintea lor fiind ocupată obsesiv de un gât alb, de anumite rotunjimi apetisante. Simțurile lor nu mai răspund la alți stimuli, fiind ocupate la maximum de obiectul dansului lor, care le-a oferit o plăcere atât de intensă.

Așa se explică de ce atât de mulți studenți renunță la studiile lor. În loc să se ocupe de știință, mulți nu studiază decât pentru a-și obține pâinea zilnică, astfel încât să se poată căsători cât mai curând cu mult iubita lor parteneră de dans. După ce se căsătoresc, ei constată că sunt la fel de incompatibili ca soț și soție cum sunt ziua și noaptea.

Primele săptămâni, cei doi amorezi le petrec numai în desfătări senzuale. De aceea, în scurt timp toate principiile active, care ar fi trebuit consacrate acumulării puterii de procreație, sunt consumate, după care urmează o stare de oboseală trupească. Demonilor carnali care locuiesc în aceste ființe umane nu le convine însă situația. De aceea, ei caută o soluție, sugerându-le – la fel cum ar face un medic de familie – să caute noi desfătări într-un alt trup.

Și astfel, foarte curând soția devine nesatisfăcută și plictisită de soțul ei, și invers. Femeia începe să își caute discret alți parteneri sexuali, mai tineri și mai viguroși, iar bărbatul își face un obicei din a ieși afară serile „ca să ia aer”. Iar relația continuă până când cuplul se destramă complet. Cei doi divorțează, după care fiecare își vede de drum separat de celălalt. Asemenea evenimente sunt la ordinea zilei și ele sunt consecința petrecerilor dansante la care participă oamenii în tinerețe și unde sunt „infestați” cu demonii carnali.

La început, aceste stări de posesiune nu se manifestă la fel de puternic la toată lumea, ci doar la cei care se complac foarte des în orgii bahice și care le permit astfel de bunăvoie spiritelor necurate să se facă

¹⁸ N.Tr. Cel mai bun echivalent modern al acestor petreceri sunt discotecile, în care dansul, băuturile alcoolice, și mai nou, drogurile, se îmbină „armonios”.

¹⁹ N.Tr. Este inutil să amintim comportamentul deșănțat al multor tineri care se întorc noaptea de la discotecă sau de la concertele rock.

comode în trupurile lor. De altfel, cine dorește cu adevărat să scape de aceste spirite provenite din băuturile alcoolice, trebuie să știe că pot face foarte ușor acest lucru, printr-o rugăciune foarte profundă adresată spiritului de către suflet. În ceea ce privește spiritele străine atrase de plăcerile dansului, trebuie precizat că acestea nu se lasă expulzate la fel de ușor, fiind nevoie de o perioadă mult mai lungă de post negru, rugăciune și abținere, pentru ca sufletul să fuzioneze astfel din ce în ce mai strâns cu spiritul său. Numai astfel poate avea spiritul acces la sufletul său, alungând cu ușurință oaspeții petrecăreți din trupul acestuia.

Dar ce se întâmplă de fapt la o asemenea petrecere dansantă? În afară de faptul că dansează, oamenii mănâncă și beau, după care simt nevoia să mănânce din nou, pentru „a-și reface bateriile”. Este ca și cum ar invita deschis oaspeții nedoriți într-o pensiune în care petrecerea pare că nu încetează niciodată. Nu sunt puține cazurile în care acești dansatori de ambele sexe invită atât de mulți demoni în trupurile lor, încât își semnează singuri condamnarea la moarte, căci atunci când nu mai găsesc loc în rinichi și în organele genitale, acești vampiri energetici nu se sfiesc să invadeze celelalte organe vitale, precum splina, ficatul și plămâni. Mai trebuie să știți că acolo unde un asemenea emisar al iadului își face sălaș, el ucide trupul în care locuiește. Consecințele acestei invazii sunt îmbolnăvirea splinei și a ficatului, atacarea plămânilor de către tuberculoză, și o stare de slăbiciune generală. Când doi sau mai mulți demoni pătrund în plămâni, ei provoacă o tuberculoză galopantă.

Domnul a spus: „Adevăr vă spun: majoritatea bolilor sunt datorate locuitorilor veniți din iad, cărora oamenii le pavează singuri calea către propriul trup; mulți dintre ei își încep școala iadului încă din tinerețe, iar aceștia sunt adevărații copii ai acestei lumi (exterioare). Acești oameni nu-și dau seama că ei invită astfel în trupul lor oaspeți de cea mai joasă speță. Aceste spirite nu se limitează numai la a trezi simțurile senzuale ale proprietarilor lor, dar operează și asupra sufletelor acestora, pe care le pervertesc astfel încât să simtă plăcerea de a avea asemenea activități lumești”.

Printre activitățile lumești la care se face referire se numără, îndeosebi în cazul femeilor, și „moda”! Trupul fermecător nu trebuie acoperit oricum, ci numai după ultima modă, părul trebuie ondulat, iar pielea trebuie dată cu cele mai sofisticate creme și uleiuri parfumate. În cazul bărbaților, atracțiile sunt de altă natură: lor nu le lipsește din gură țigara (pe bună dreptate numită „iarba dracului”), și nu sunt puțini acei dandy care fumează într-o singură zi țigări care costă la fel de mult cât l-ar costa pe un sărac hrana pe o săptămână.

Este bine să aflați care este semnificația spirituală a acestui fumat, atât de la modă: locuitorii necurați ai trupului fac astfel toate eforturile pentru a familiariza sufletul care i-a primit la sânul său cu duhoarea pestilențială a iadului. În acest fel, după ce va părăsi trupul fizic, sufletul nu-și dă seama imediat de spiritul care îl însoțește (și pe care un spirit pur l-ar mirosi imediat după duhoarea pe care o emană), nici de locul către care îl atrage acesta (care este cel de-al treilea iad).

Am afirmat mai sus că după moartea corpului fizic, sufletul ajunge mai întâi în compania îngerilor, în fața cărora însoțitorii necurați dispar într-o clipită. La fel se petrec lucrurile și cu aceste suflete, dar trebuie să precizăm că ele nu vor rămâne în permanență alături de îngeri, ci doar conduși de aceștia într-un loc în care să își poată reveni complet. Altfel spus, ei sunt conduși într-un loc în care, printr-o activitate susținută, să își poată redobândi elementele pe care le-au pierdut în periplul lor prin această lume fizică.

Aici, spiritele necurate se pot apropia pe nesimțite de sufletul respectiv (chit că pentru un suflet relativ pur, mirosul lor pare de-a dreptul pestilențial, astfel încât ar fi imposibil ca acesta să nu le observe prezența). Cât despre sufletul care și-a pierdut simțul mirosului din cauza exceselor pe care le-a făcut (fumatul), acesta nu-și dă seama de apropierea spiritelor malefice. Cât despre văz, acesta nu intră în calcul, căci sufletul nu dispune încă de suficientă lumină pentru a putea vedea clar (vederea sufletelor provine întotdeauna de la lumina din interiorul lor). De aceea, aceste suflete nu pot vedea decât ceea ce se află în interiorul lor, dar nu și ceea ce există în afara lor.

În Lumea de dincolo, spiritele malefice se află în afara sufletului, care nu le poate observa. Cu ajutorul simțului mirosului, el le-ar putea percepe prezența, dându-și imediat seama unde se află. Dacă s-ar retrage și mai mult în spiritul lor, ele ar putea începe să își vadă dușmanii, inclusiv intențiile acestora. Dacă își dau seama că au fost detectate, aceste spirite dispar imediat. Un spirit din iad poate îndura orice, dar nu și privirea penetrantă a unui suflet pur (care se manifestă ca lumină pură), ca să nu mai vorbim de cea a unui înger. Pentru a se proteja de ochii Mei, ei înalță munți, pe care îi folosesc ca paravane.

Cred că ați înțeles acum de ce M-am împotrivit atât de des acestui obicei atât de detestabil al fumatului. V-am explicat de asemenea cum se nasc dorințele carnale excesive, unde conduc ele și cum se pot proteja oamenii împotriva lor.

60

Demonul jocului și răsfățul copiilor

O altă categorie de oameni au, încă din copilărie, o înclinație excesivă către tot felul de jocuri. Ei sunt incapabili să-și petreacă timpul liber de care dispun altfel decât jucându-se. Această înclinație este trezită și amplificată de lipsa de înțelepciune a părinților lor, care le asigură copiilor tot felul de jucării, în dorința de a-i menține activi.

Dar Eu vă spun: aceasta este doar o altă modalitate prin care spiritele celor decedați pătrund în trupul acestor copii. Spiritele au grijă apoi să-i conducă pe copii către dorința de a avea din ce în ce mai multe jucării. Există micuți care au atât de multe jucării încât părinții lor au cheltuit o mică avere pe acestea. Copiii devin apoi atât de preocupați de jucăriile lor încât își pierd interesul pentru orice altceva.

Demonul Jocului, instalat încă din copilărie în trupul omului, trezește în acesta o dependență permanentă pentru joacă și distracție, care se transformă mai târziu în lăcomie materială, și în cele din urmă într-o dorință deghizată de putere. Acest demon este foarte greu de alungat din trupul omului.

Dacă tot au atâta timp liber, oare nu ar fi mai bine să li se dea copiilor jucării care să le amintească, într-un fel sau altul, de copilăria Mea pe pământ?²⁰ În acest fel, copii ar crește cultivându-și înclinațiile pozitive, ajungând să se întrebe care este semnificația acestor jucării. Pe acest sol fertil, unui învățător spiritual nu i-ar mai rămâne decât plăcuta sarcină de a sădi o nouă vie, care ar da foarte curând roade. În cazul de față, lucrurile se petrec invers: în loc să fie pregătiți pentru zborul spiritual, copiii sunt pregătiți pentru căderea spirituală, care va triumfa mai devreme sau mai târziu.

După ce cresc, asemenea ființe umane se consideră bune, drepte, imparțiale și virtuozitate, folosind însă drept criterii înclinațiile lor pur materiale. Din acest motiv, ele sunt convinse că nu mai trebuie să progreseze, întrucât sunt deja perfecte din punct de vedere spiritual. Tocmai de aceea, în Lumea de dincolo, va fi nevoie de foarte mult timp și de mari eforturi pentru a redirectiona aceste spirite pe calea către perfecțiune. Căci pentru ele Eu nu exist deloc, sau nu înseamnă altceva decât un învățător moralist depășit, a cărui învățătură nu mai are nici o valoare, întrucât în zilele noastre a fost instaurată o nouă morală, mult mai bună.

Evident, în lumea spiritelor circumstanțele sunt cu totul altele. După cum spune proverbul, „vântul suflă din altă direcție” acolo. Trebuie menționat totuși că este vorba de un Vânt al Grației, deși pentru acești oameni el miroase mai urât ca un hoit. De aceea, ei evită locurile în care ar putea întâlni acest Vânt al Grației. Dar Eu vă spun: în zilele din urmă, mulți dintre aceștia se vor prăbuși în zațul materiei²¹.

61

Natura și consecințele mâniei

Vom vorbi în continuare despre un alt tip extrem de periculos de posesiune. Este vorba de Demonul Mâniei. Aceasta este cea mai periculoasă dintre posesiuni, căci dacă acest demon ajunge să posede trupul unei ființe umane, el aduce cu sine o întreagă legiune de alte spirite malefice.

Mânia reprezintă antipodul iubirii și este principala manifestare a lui Satan. Ea nu poate exista însă fără să fie hrănită, motiv pentru care este înconjurată de o întreagă legiune de spirite, pe care Demonul Mâniei le atrage și apoi le consumă. La fel cum iubirea nu poate exista fără hrană, care nu poate fi alta decât tot iubirea, nici mânia nu poate exista fără să fie

²⁰ N.Ed. Vezi în această direcție lucrarea lui Jakob Lorber, *Evangelia lui Iacov: Copilăria lui Iisus*.

²¹ N.Ed. Acolo unde este ținut captiv Lucifer.

hrănită, iar hrana ei nu poate fi alta decât tot mânia. Să examinăm puțin ce fel de demoni înconjoară și hrănesc mânia.

Principala sursă de alimentație a mâniei este ura, urmată îndeaproape de aroganță. Din acestea derivă egoismul, invidia, lăcomia, adulterul, pasiunile senzuale, disprețul față de tot ce este divin, dar și față de toți ceilalți oameni, crima și vărsarea de sânge, dorința de putere, și nu în cele din urmă, totala lipsă de conștiință. Aceștia sunt asistenții Demonului Mâniei, fiecare având în subordine o sumedenie de spirite malefice subordonate, care pot fi recunoscute cu ușurință în manifestările unui om posedat de mânie. Acest spirit necurat este la fel de greu de alungat din trupul unui om pe cât de greu este de stins o casă în care focul a cuprins deja toate încăperile. În acest caz, nu există alt remediu decât să lași casa să ardă până la ultima bârnă, iar apoi să examinezi cenușa răcită pentru a vedea ce a mai rămas și ce mai poate fi salvat.

Întrucât Demonul Mâniei este extrem de malefic, este bine să înțelegem cum pătrunde în trup acest dejectie a iadului. În acest caz, spiritul nu pătrunde în timp, ci este plasat în interiorul trupului chiar în timpul concepției sale, ca o sămânță a iadului. Întrucât influențează dezvoltarea trupei, el trebuie să fie prezent. Sămânța nu atinge însă un nivel de independență până când ființa nou-născută nu îi creează condițiile favorabile pentru dezvoltarea ei.

De regulă, factorul care declanșează germinarea acestei semințe (la nivelul ficatului) este educația greșită primită în copilărie. După ce sămânța s-a dezvoltat plinar, ea trezește independența Demonului Mâniei, care ia în captivitate întregul suflet și îl preia în sfera sa de influență, astfel încât omul poate deveni un adevărat diavol în cel mai scurt timp.

În cazul multor oameni nici nu este necesar ca acest demon carnal să atingă un statut de independență perfectă și ca factorii declanșatori ai mâniei să invadeze întregul corp. Totul începe la nivelul sângelui, iar starea de inflamare se răspândește cu repeziciune după ce fluidul esențial al corpului se încarcă cu aceste elemente. Ele atacă foarte curând nervii, prin intermediul cărora pătrund în corpul vital, iar apoi invadează sufletul. Când corpul vital astfel inflammat a atins deja sufletul, omul devine pe jumătate diavol, și nu este deloc recomandabil să vă asociați cu asemenea oameni.

Ei pot fi recunoscuți cu ușurință, căci iau foc la cel mai mic incident, gata să blesteme și să se certe din nimic. Seamănă cu un fier încins la roșu, care pare perfect liniștit, dar la cea mai mică picătură de apă care cade pe el, începe să sfârâie și să scoată fum.

În cazul copiilor la care se observă o asemenea înclinație, ea poate fi curmată ușor printr-o educație corectă. Cel mai mare rău pe care îl puteți face unui copil este răsfățul. Copilul își dă rapid seama că poate fi obraznic fără să fie pedepsit, astfel încât întinde din ce în ce mai mult coarda, devenind din ce în ce mai neascultător. Dacă părinții continuă să nu îl pedepsească, mânia lui interioară atinge curând o stare de soliditate. El devine din ce în ce mai solicitant și nu se mai limitează să ceară, ci poruncește de-a dreptul să i se dea ce dorește. Dacă dorințele îi sunt refuzate, el se înfurie și devine deosebit de obraznic.

Dacă părinții se simt intimidați de această atitudine și îi acceptă toate cererile, copilul atinge curând primul grad de independență demoniacă. Ca adolescent, el devine un adevărat tiran pentru părinții săi, impunându-le acestora toate mofturile sale. Deja, părinții nu se mai pot opune capriciilor copilului lor prost crescut.

Pe măsură ce copilul crește și devine tot mai puternic din punct de vedere fizic, viața părinților săi ajunge în pericol; din fericire, există boli care restrâng gradul de independență a acestor demoni carnali. Acestea sunt singurele soluții care mai pot ține sub un oarecare control acești demoni, mai ales dacă ei au pus deja stăpânire pe sângele celui în cauză. Printre bolile care pot elimina acest adevărat distrugător al naturii umane se numără scarlatina, arsurile, erupțiile, pojarul și altele. Ele sunt singurele care pot conduce la eliminarea principiilor active ale mâniei din sânge.

Personal, Eu le vin în ajutor acestor copii, permițând manifestarea acestor boli. După vindecare, rămâne totuși în sarcina părinților și a copilului însuși să devină mai responsabili. Îndeosebi părinții trebuie să-i asigure copilului o educație în acord cu ordinea Mea. Dacă ei continuă să își răsfețe în continuare copilul, pe motiv că a fost bolnav, ceea ce urmează poate fi mult mai cumplit, căci dacă demonul carnal observă că pe calea sângelui nu a obținut rezultatele scontate, el atacă sistemul nervos. Copilul devine astfel extrem de sensibil, lucru pe care părinții îl pun pe seama bolii. De aceea, ei îi satisfac micuțului toate poftele, pentru a nu-i irita și mai tare nervii „slăbiți”.

În acest moment sunt nevoit să intervin din nou, atacând trupul infestat al copilului cu o dizenterie și cu o tuse severă, pentru a elimina principiile active ale mâniei care i-au atacat nervii. Boala ajută corpul copilului pentru o vreme. Este chiar mai bine ca trupul corupt al unui asemenea copil să-i fie răpit sufletului înainte ca acesta să fie corupt la rândul lui de demon. De multe ori, părinții care un singur copil îl răsfață în mod excesiv, motiv pentru care Mă văd de multe ori nevoit să îi răpesc de la ei.

Eu i-am creat pe oameni pentru un scop mai înalt, nu doar acela ca ei să devină jucării amuzante în mâinile părinților lor iresponsabili; de aceea, nu am altă alternativă decât să îi răpesc pe copii din mâinile părinților lor, dându-i pe seama îngerilor Mei, pentru ca aceștia să le desăvârșească educația. De regulă, îi aleg mai ales pe acei copii care sunt răsfațați de părinți lor. După cum puteți vedea, dragostea excesivă (și prost înțeleasă) a părinților reprezintă principala cauză a morții premature a copiilor. Dacă i-aș lăsa să trăiască în continuare, mai devreme sau mai târziu sufletul lor ar deveni proprietatea iadului, lucru pe care nu îl pot permite. De aceea, moartea corpului fizic este preferabilă în asemenea cazuri, pentru ca sufletul lor să fie salvat pentru rai. Nu trebuie să fiți surprinși că atât de mulți copii mor prematur, uneori chiar din leagăn, căci Eu știu mai bine de ce îi răpesc din această lume. Este mai bine ca ei să devină spirite slabe în cer decât spirite puternice ale iadului pe Pământ.

Din când în când, datorită răutății acestei lumi, demonul mâniei reușește să atingă maturitatea în câte un suflet. Dacă părinții se opun totuși cu putere încăpățănării acestor copii, mânia lor interioară poate fi canalizată

către un anumit câmp de activitate, iar ei pot deveni ființe umane utile, revoluționând respectivul domeniu. Dacă mânia lor crește însă haotic și răbdarea le este pusă la încercare, ei pot deveni rebeli, agitatori²² sau torționari ai umanității. De aceea, ori de câte ori descoperă în copiii lor înclinații către mânie, vanitate, orgoliu, egoism și neascultare, părinții ar trebui să se opună acestora din toate puterile lor. Ei pot ajuta astfel la transformarea copiilor lor, căci trebuie să știți că printr-o opoziție fermă, principiile active ale mâniei pot fi canalizate și sublimat²³.

62

Lupta împotriva mâniei

Din cauza pericolului imens pe care îl reprezintă posesiunea Demonului Mâniei, care afectează de multe ori generații întregi, uciderea trupurilor fizice prin epidemii larg răspândite devine uneori necesară. Așa se explică marile epidemii de ciumă sau de alte boli devastatoare, înainte ca demonul să aibă ocazia să ia complet în stăpânire sufletele a mii de oameni. În cazul celor care doresc să-și dezvolte propriul suflet, ca și pe cel al copiilor lor, o importanță foarte mare o are alimentația corectă, care poate conduce nu numai la salvarea sufletului, ci și a corpului, permițându-i acestuia să atingă o vârstă foarte înaintată. Din păcate, foarte puțini oameni mai cunosc astăzi principiile alimentației corecte, și încă și mai puțini o aplică.

Cum trebuie educat copilul încă de la naștere astfel încât, atunci când atinge maturitatea să știe să se hrănească sănătos, având astfel posibilitatea să atingă o vârstă înaintată și să-și prezerve astfel existența echilibrată a sufletului?

Dacă încă de la o vârstă foarte fragedă, părinților le devine evident faptul că progenitura lor are o sensibilitate excesivă, fiind cu ușurință iritat de influențele din jur, ei trebuie să-l obișnuiască să se hrănească cu alimente care nu încălzesc²⁴ sângele, ci dimpotrivă, îl răcoresc ușor.

Dacă mama își alăptează copilul, ea trebuie să se ațină de la orice fel de băuturi alcoolice, dar și de la orice fel de emoții negative, cum sunt iritarea sau mânia, pentru a nu acumula astfel în piept acele elemente care țin de natura Spiritului Focului. În plus, ea trebuie să evite alimentele care necesită o cantitate mai mare de bilă pentru a fi digerate. Anumite tipuri de legume, cum este fasolea, nu se recomandă deloc unei asemenea mame. În schimb, ea poate să mănânce cantități moderate de supă de carne, carne la grătar (provenită însă numai de la animale curate), zeamă de grâu, orez și porumb, de orz și secară, fierte însă în apă, nu în lapte integral.

Dacă mama nu își alăptează personal copilul, ci apelează la serviciile unei doici (lucru care, apropo, nu este deloc recomandabil), ea

²² N.Tr. În zilele noastre, un exemplu perfect îl reprezintă teroristii.

²³ N.Tr. Proces psiho-chimic care conduce la transformarea naturii unui element fizic sau psihic într-un cu totul alt element (în cazul de față, un element negativ este transformat într-unul pozitiv).

²⁴ N.Tr. Principiile active ale mâniei au natura elementului Foc.

trebuie mai întâi să se intereseze ce fel de persoană este aceasta, dacă are un suflet bun și blând, și să-i impună aceeași dietă, să își controleze emoțiile și să respecte aceleași indicații pe care le-am recomandat mai sus.

În cazul în care copilul este alăptat (de mamă sau de doică), el trebuie înțărcat de la sân de îndată ce îi iese dinții. Odată cu dinții începe și dezvoltarea memoriei.

Cea mai bună hrană pentru copilul care arată de mic înclinații rele este terciul de grâu fiert amestecat cu miere. Foarte bună este și apa în care a fiert orzul, amestecată de miere. Încă și mai bine sunt smochinele și roșcovele (pâinea sfântului Ioan). În cazul unora dintre copii, cu vârste ceva mai mari, se recomandă de asemenea supa diluată de linte.

Laptele animalelor nu se recomandă imediat după înțărcare, căci acestea nu sunt întotdeauna sănătoase (mai ales iarna). Există și animale cu un temperament mai aprins, iar laptele lor ar fi foarte nesănătos pentru copiii cu același tip de temperament. Abia la vârsta de 1-2 ani pot fi hrăniți copiii cu lapte amestecat cu apă.

Pe de altă parte, se recomandă tuturor copiilor fructele fierte (compoturile). În special cele de mere și de pere sunt foarte indicate pentru purificarea sângelui. Copiii nervoși sau temperamentali nu trebuie să fie hrăniți cu carne până când le iese noii dinți. Dacă mănâncă prematur carne, sângele lor devine extrem de excitat, carnea capătă țesuturi adipoase, iar glandele sunt invadate de flegmă, factori care favorizează apariția multor boli.

Atunci când copiii hipersensibili sau cu o natură extrem de excitabilă încep să meargă și să vorbească, ei trebuie învățați diferite jocuri, dar numai din categoria celor care liniștesc mintea. Părinții trebuie să aibă mare grijă ca temperatura lor să nu crească din cauza mișcării excesive, și încă și mai puțin din cauza emoțiilor prea puternice. Toți factorii care ar putea declanșa crize de furie ar trebui monitorizați și eliminați cu atenție.

Dacă totuși observați că cei mici au ieșiri nervoase, nu trebuie să ezitați nici o clipă să le aplicați pedeapsa cuvenită. Foarte benefică este de pildă interdicția de a lua masa, căci nimic nu vindecă mai repede furia ca foamea. Flămânzii nu fac niciodată revoluții; în schimb, în oamenii întotdeauna sături nu poți avea niciodată pe deplin încredere.

Dacă trebuie într-adevăr pedepsiți, este bine să li se explice copiilor că Tatăl Ceresc nu le-a trimis pâinea cea de toate zilele deoarece au fost neascultători. Dacă se vor cuminti și îl vor ruga pe Tatăl să le trimită pâinea, acesta le va permite părinților să-i dea ceva de mâncare. Copiii devin astfel conștienți de mici de prezența Tatălui Ceresc și se obișnuiesc încă de la cea mai fragedă vârstă cu ideea că depind întru totul de Acesta și că El poate ierta toate faptele, inclusiv cele rele. În cazul în care copiii se cumințesc cu adevărat, părinții nu trebuie să uite să le explice – pe înțelesul lor – cât de mulțumit este Tatăl Ceresc de comportamentul lor, care le strigă dimineața, la prânz și seara: „Lăsați-i pe copilașii aceștia dragi să vină la Mine!”

Astfel educați, copiii nu vor avea probleme majore mai târziu în viață. Dacă nu sunt ghidați de mici, ulterior va fi mult mai dificil pentru ei

să fie direcționați pe calea cea bună, iar vechiul proverb se va împlini: „Copacul bătrân nu se mai apleacă decât pe timp de furtună, când poate fi rupt cu ușurință”.

După ce copiii cresc și devin conștienți de sine, arătând totuși din când în când semne de iritabilitate exagerată, este bine să li se recomande să ducă o viață cât mai moderată cu putință, să se culce și să se trezească devreme, și să se abțină pe perioade cât mai lungi de la băuturile alcoolice și de la alimentația bazată pe carnea animalelor murdare. De asemenea, nu se recomandă ca ei să viziteze locurile de distracție, mai ales cele în care se practică dansuri și jocuri de noroc. Aceste locuri trebuie evitate de aceste firi înfierbântate perioade lungi de timp, uneori chiar pentru totdeauna.

În plus, se recomandă ca acești indivizi (de ambele sexe) să se căsătorească de timpuriu, căci libidoul lor este mult mai puternic decât cel al unui om obișnuit. Dar cel mai importantă recomandare este ca acești oameni să se roage cât mai des și să citească lucrări spirituale. Acestea le vor întări sufletele și le vor slăbi cătușele în care le-au prins spiritele necurate. Spiritele lor nu vor fi însă cu adevărat libere decât atunci când vor cunoaște iubirea Mea. Fiind supuși unor tentații mult mai mari decât alți oameni, ei se află întotdeauna mai aproape de grația Mea. Din această categorie se nasc marii lideri ai umanității (desigur, numai dacă o apucă pe calea cea dreaptă), căci lor nu le lipsește niciodată curajul. Spiritual vorbind, aceștia sunt oamenii care construiesc în Împărăția Mea marile vase din stejar și marile palate din marmură. Din crenguțe și pietricele nu se poate construi nimic durabil.

63

Dependența de poziția socială a oamenilor aroganți

Mânia este un demon la fel de malefic ca și dependența de poziția socială, care stă de multe ori la baza mâniei. Un om umil nu poate fi iritat cu ușurință, în timp ce oamenii cu nasul pe sus de înfurie imediat. Principalul demon care acționează la ora actuală printre oameni este această dependență, care este foarte strâns asociată cu Satan. Copiii mici nu pot cădea sub influența acestui demon până când ating un anumit nivel al conștiinței de sine.

Primele tendințe în această direcție pot fi detectate încă la cele mai fragede vârste, când copiii abia învață să vorbească. Dacă veți observa mai mulți copii care se joacă, veți constata că unul dintre ei încearcă întotdeauna să îi controleze pe ceilalți. Chiar și copiii care nu știu încă să vorbească coerent se simt satisfăcuți atunci când alte persoane se închină în fața lor sau le adresează laude. În special copiii de sex feminin sunt afectați de această boală. Fetitele încep să se privească în oglindă și să se împopoțoneze de la cele mai fragede vârste, iar cei care doresc să le intre în grații nu trebuie decât să le laude cât mai des frumusețea. În schimb, dacă faceți greșeala să lăudați o altă fetiță în prezența lor, ele vor plânge în secret, dacă nu cumva vor avea manifestări chiar mai furtunoase.

În cazul băieților, puterea și forța au o importanță mult mai mare decât frumusețea. Fiecare dintre ei dorește să fie cel mai puternic din grup și să-i domine pe ceilalți. Ei nu vor ezita să își dovedească puterea prin orice mijloace pe care le au la dispoziție, astfel încât ceilalți copii să le recunoască forța și să se teamă de ei.

Prezența unuia din cei mai de temut demoni satanici poate fi deja recunoscută la acești copii. Izgonirea acestuia trebuie să înceapă imediat – chiar dacă părinții (sau alți educatori) nu cunosc în detaliu ce se întâmplă cu sufletul care manifestă aceste tendințe – căci dependența de poziția socială conduce mai târziu la cele mai teribile vicii.

Fetițele cărora le place să fie admirate devin foarte rapid fete cochete, integrându-se perfect în planul lui Satan. Cât despre băieți, aceștia devin curând niște mici monștri sălbatici, care nu mai au nimic sacru decât propria lor persoană.

În scurt timp, acești oameni încep să-l condamne pe Dumnezeu și pe semenii lor. Ei sunt întotdeauna atotcunoscători, nu acceptă să fie contrașiși, iar părerile lor sunt singurele care contează, tocmai pentru că sunt părerile lor. Cum credeți că vor evolua ei? Dacă cineva face greșeala să-i contradică, demonstrându-le clar că greșesc, ei explodează, mai întâi verbal, iar când nu se mai pot controla, utilizează inclusiv forța fizică. Când calul nechează, Socrate și Cicero tac!

Când toți doresc să le fie superiori celorlalți, dependența de poziția socială se asociază perfect cu mânia. Slujitorii lor sunt viclenia și prefăcătoria. Demonul dependenței de poziția socială (care este un demon carnal, provenit din iadul cel mai de jos) stă la baza tuturor relelor care afectează astăzi umanitatea, căci în el, toate relele se unesc. Credeți că dacă acest demon nu ar fi corupt umanitatea, ar mai fi fost posibil măcar un singur război?

Oamenii au renunțat la Dumnezeu, pe care l-au înlocuit cu acest demon al aroganței, căruia i se închină, la fel cum s-a întâmplat în timpurile de demult cu vițelul de aur. De aceea, ei merită toate nenorocirile care se abat continuu asupra lor, de sus și de jos, căci își cresc singuri propriii copii ca pe niște tirani.

Copiii ar trebui crescuți și educați în smerenie, astfel încât să prefere ei înșiși să fie mai degrabă ultimii decât primii. Dacă majoritatea oamenilor ar gândi astfel, tiranii nu ar mai putea face mare lucru împotriva lor și ar fi nevoiți să cedeze, căci nu ar mai fi înconjurați de slujitori care să-i aduleze.

Eu permit deseori instaurarea la putere a unor asemenea tirani, tocmai pentru ca masele largi și lipsite de minte să se smerească și să învețe cum să trăiască în umilință. Așa se explică de ce în aceste timpuri se nasc atâția tirani și asupritori ai maselor. La urma urmei, oamenii nici nu merită o soartă mai bună atâta vreme cât nu doresc altceva decât să-i domine ei înșiși pe cei din jur. Temelia existenței voastre trebuie să fie umilința. Numai în acest fel veți scăpa de demonul dependenței de poziția socială, și numai atunci tirania va dispărea de pe pământ.

Aceasta este singura cale către fericire, deopotrivă în lumea aceasta și în cea de dincolo. O casă nu poate fi construită de sus în jos, ci numai de

jos în sus. Cine dorește o umanitate mai bună trebuie să înceapă întotdeauna prin deveni el însuși mai bun; apoi, cei din jur îi vor putea urma exemplul. Atâta vreme cât învățăturile Mele nu vor fi respectate întru totul, situația nu va deveni mai bună pe pământ, și nici soarta care vă așteaptă în Lumea de dincolo. Cine ascultă însă în întregime învățăturile Mele va trăi în grația Mea, deopotrivă aici și în Lumea de apoi. Un suflet smerit știe să se descurce în toate situațiile. De altfel, fiind atât de aproape de inima Mea, el primește în fiecare clipă ajutorul pe care îl merită.

64 & 65

Despre lamentările oamenilor

Oamenii se plâng de foarte multe lucruri. Unii se plâng de timpurile grele și de veșnicile scumpiri. Alții îi înjură pe guvernanți, convinși că totul este din vina lor. Unii îi condamnă pe preoți, iar alții pe cei care trăiesc în lux. Pe scurt, toată lumea dă vina pe alții pentru relele acestei lumi. Nimeni nu se întreabă însă dacă nu cumva a contribuit personal la agravarea situației, dacă atitudinea sa este cu ceva mai bună decât a celor din jur.

Văd de multe ori părinți care se plâng de luxul în care trăiesc alții în timp ce abia i-au cumpărat fiicei lor o rochie scumpă. Ce mai poți spune unor asemenea oameni, care văd paiul din ochiul altuia, fără să vadă bârna din ochiul lor? Nu poți să le răspunzi decât un singur lucru: dacă îți displace atât de mult luxul, de ce cedezi ispitei de a-i cumpăra fiicei tale rochii scumpe, numai din orgoliu? În loc să te plângi, începe prin a-ți îmbrăca mai simplu copiii. În acest fel, poate că și alții îți vor urma exemplul, iar ei vor fi urmați la rândul lor de alții. În acest fel, treptat, articolele de lux vor dispărea complet din magazine, căci nu le va mai cumpăra nimeni. Cum poți să ceri ca alții să devină mai buni dacă nu poți deveni tu însuși mai bun?

Mulți negustori se plâng de taxele și impozitele pe care le plătesc, dar nu-și dau seama că ei înșiși au inventat această plagă guvernamentală, taxându-și de multe ori clienții cu profituri uriașe. Dacă cineva își exploatează fără rușine semenii, cum le poate cere el guvernanților să facă ceea ce nu face el însuși? De altfel, vă avertizez: voi aranjați întotdeauna lucrurile astfel încât să vă maximizați plăcerea personală, iar Eu aranjez întotdeauna guvernele pe care le meritați (și care respectă exact modelul impus de voi). Guvernul nu face altceva, la scară mare, decât ceea ce faceți voi la scară mică. Cine le impune fraților lor cele mai mari taxe dacă nu comercianții? Sper să înțelegeți din aceste cuvinte că singurii responsabili pentru problemele oamenilor sunt ei înșiși. De aceea, toate motivele acestor plângeri vor rămâne până când cei care le cauzează se vor schimba.

La fel, proprietarii de case din marile orașe se plâng de impozitele pe locuințe și terenuri, dar dacă un chiriaș întârzie cu plata chiriei, ei îl dau pe loc în judecată, după care îi pun poprire pe bunuri și în final în evacuează. Așa se explică de ce cresc continuu impozitele pe case și pe terenuri, și ele vor continua să crească atât timp cât va fi necesar, adică până când inimile proprietarilor se vor înmuia și ei vor învăța să le dea

inclusiv săracilor câte o cameră în casa lor, fără să le perceapă nici un fel de plată.

Toate aceste pedepse sunt absolut necesare, și vă asigur că ele vor deveni din ce în ce mai drastice. De altfel, dacă nu sunteți mulțumiți cu solul liniștit al acestui Pământ, pe care cresc atâtea fructe, nu aveți decât să plecați pe mare, pentru a învăța care este diferența între liniște și furtună. Dacă valurile mării agitate nu vă înghit cu totul, ba chiar vă place acolo, puteți rămâne pe mare. Dar Eu vă spun: Pământul cel solid este mult mai liniștit, căci el nu poate fi schimbat cu una cu două, la fel cum cuvintele lui Dumnezeu rostite din vechime nu pot fi inovate, rămânând la fel de actuale și astăzi. Grația lui Dumnezeu se găsește pretutindeni pe Pământ, pentru toți cei care o caută. Cât despre cei care nu sunt interesați de grația Mea, ci doar de schimbări și inovații, motivați în principal de dorința de a fi mai presus ca alții în poziție socială sau în proprietăți, ei nu au decât să se închine Diavolului, căci în cer nu se va găsi nimeni care să verse măcar o lacrimă pentru ei.

Să vorbim acum de plângerile referitoare la preoți. Nici acestea nu ajung deloc la urechea Mea, căci Eu am aranjat astfel lucrurile încât oricine dorește, să poată avea acces liber la Cuvântul Meu.

După cum vedeți, pentru Mine nimic nu are valoare, cu excepția unei inimi pure, pline de iubire, și a credinței în Mine. Cine nu este satisfăcut cu acest lucru și pentru care cuvântul unui predicator este mai important decât cuvintele rostite de Mine nu are decât să rămână în orbirea sa, pe care o merită cu vârf și îndesat. Cât despre cei pentru care un lăcaș de cult luxos, construit cu bani mulți, este mai important decât o inimă pură (singurul templu real al Duhului Sfânt), aceștia nu au decât să se ducă și să se roage acolo.

Cum ar putea toate catedralele din lume să slujească slavei Mele? Cât timp am stat pe pământ, Eu nu am căutat gloria deșartă, ci doar credința și iubirea. Transformarea Mea – singurul Dumnezeu etern, adevărat și viu – într-un idol reprezintă pentru Mine o atrocitate, căci Eu nu doresc să fiu adorat decât întru spiritul și adevărul care sălășluiesc în inima curată a oamenilor.

Adevărata adorație constă în recunoașterea Mea ca Dumnezeu și Părinte, în iubirea Mea mai presus de orice și în respectarea poruncii de a-și iubi semenii. O catedrală nu poate contribui cu nimic la slăvirea Numelui Meu, căci ea nu arată cine sunt Eu, ci doar de ce sunt capabili oamenii, în aroganța și nesăbuiința lor.

Cel care îmi admiră cu adevărat puterea și măreția ar trebui să meargă în Natură și să privească soarele, luna și stelele. Acolo veți găsi suficiente argumente pentru a recunoaște omnipotența lui Dumnezeu. În locul statuilor și picturilor din catedrale, veți găsi oameni reali, vii, și alte creaturi fascinante. În locul ornamentelor, puteți admira pădurile seculare și pajiștile magnifice, care vorbesc de la sine despre măreția, slava și înțelepciunea Creatorului etern. Această contemplare poate înălța ușor inima omului până la adevărata slavă a lui Dumnezeu. Deși înțelepciunea este întotdeauna victorioasă asupra prostiei, nu trebuie să credeți însă că

oamenii proști vor dispărea; acest gen de oameni vor continua să existe atât timp cât va exista iadul. Mulți se întreabă de ce permit Eu atâtea atrocități și de ce nu distrug străvechea idolatrie cu fulgerele și trăznetecele cerului. De vreme ce am procedat astfel în timpurile de demult, de ce nu mai repet acest lucru și astăzi? Dar Eu vă spun: lăsați grâul să crească, și va veni timpul recoltei. Cine cunoaște eternitatea nu se simte niciodată presat de timp. Numai proștii se simt încolțiți de timp; cei înțelepți știu să aștepte, la fel cum știu la ce porți să bată.

66

Ceremoniile ecleziastice

La ce folosesc toate aceste biserici pline de obiceiuri idolatre și care impun respectarea a tot felul de practici stupide de asceză? Cel mai înțelept lucru pe care îl puteți face este să lăsați curentul să curgă; când va ajunge la ocean, el se va abandona de la sine. Este o prostie să încerci să înoți împotriva curentului, căci cu cât te opui cu mai multă putere valurilor, cu atât mai mare va fi rezistența pe care o vor opune ele. Cel mai bine este să te lași în voia lui, detașându-te în inima de el și de direcția în care curge, și căutând acolo calea sigură către adevăr.

Ca simpli indivizi, ar fi o nebunie să vă opuneți unor instituții care s-au impus de-a lungul secolelor, devenind adevărate norme sociale. Ar fi ca și cum un singur soldat s-ar lupta cu o mie de dușmani: ce ar putea face el împotriva atâtor inamici? Același principiu se aplică și celor care încearcă să se opună unei ordini instaurate de foarte multă vreme. Chiar dacă ceea ce crede este corect, ce poate face el împotriva unei majorități oarbe și surde?

Eu nu privesc niciodată exteriorul unui individ, ci mă uit numai în inima lui; de aceea, orice creștin cinstit poate participa liniștit la un serviciu divin, într-o casă de rugăciune. Dacă Mă poartă cu adevărat în inima lui, nu i se va întâmpla nimic rău.

Cine se plictisește însă de serviciul divin ar trebui să rămână afară, căci nimeni nu este forțat să ia parte la el. De altfel, chiar dacă s-ar simți forțat, tot ar fi mai bine pentru el să ia parte la serviciul divin decât să bântuie prin tot felul de locuri de distracție în zilele sfinte, sau să facă afaceri, ori să pună la cale tot felul de intrigi, și așa mai departe.

Dacă nu vă place predica preotului, ascultați cel puțin versetele din Evanghelie pe care le citește acesta. Înțelegerea și aplicarea lor este suficientă pentru a atinge viața eternă. Așadar, nu aveți nimic de pierdut dacă intrați într-o casă de rugăciune; în schimb, puteți descoperi acolo ceva cât de mic care vă poate aminti de Mine. Cât despre cei care resping cu ură această idolatrie, nici aceștia nu au nimic de câștigat, ci numai de pierdut, ceea ce Mă conduce la întrebarea: la ce le folosește?

Cât timp am stat pe pământ, templul din Ierusalim era exclusiv un templu al idolatriei. Puteai să-l consideri orice, dar nu o casă a lui Dumnezeu. Și totuși, Eu, Iehova, nu am interzis nimănui să viziteze templul

sau să-și aducă ofrandele. Am predicat Eu Însumi foarte des în templu, și acolo am iertat-o pe femeia adulteră de păcatele ei. Nu le-am interzis nici adeptilor Mei să viziteze templul. Așadar, de ce ar trebui să vă simțiți iritați la gândul de a merge într-o casă de rugăciune? Cine intră într-o biserică într-adevăr în Numele Meu, poate fi sigur că Eu voi fi cu el. Și atât timp cât Eu rămân acolo, poate rămâne și el.

De altfel, nimeni nu ar trebui să-Mi ceară să lovesc cu fulgerele și trăznetele din cer, căci numai Eu știu când este timpul pentru acest lucru.

Fenomenul acesta al ceremoniilor ecleziastice va dura atât timp cât oamenii vor fi dispuși să-l tolereze. Cine se simte satisfăcut nu are decât să participe la ele, dar în ochii Mei el rămâne un om lipsit de minte.

Cine Mă caută însă sincer, Mă va găsi, în orice circumstanțe. Eu îl voi accepta, iar el va rămâne preferatul meu, în fața tuturor celor lipsiți de minte. Deocamdată nu fac nimic pentru a schimba această stare de lucruri, pentru că ea este unanim acceptată, iar faptul că o tolerez nu arată altceva decât că are o importanță minoră pentru Mine.

Există însă oameni care Mă iubesc cu adevărat mai presus de orice, iar aceștia înseamnă mai mult pentru Mine decât întreaga lume. Aceștia se vor bucura de toată splendoarea grației Mele, în timp ce restul lumii nu va primi decât fărâmiturile. Un singur individ poate însemna mai mult pentru Mine decât o întreagă lume plină cu proști. De câte ori este cosită iarba, fără să dispară? Cum este posibil acest lucru? Simplu: pentru că ea crește la loc. La fel se întâmplă și cu proștii acestui Pământ, care preferă să rămână astfel.

67

Visele și interpretările lor

În acest capitol vă voi prezenta câteva tipuri de vise, ale unor oameni buni, dar și ale unor oameni răi, care își au originea fie în cer, fie în iad. Este important să dețineți informații corecte în legătură cu aceste fenomene, ca să știți ce trebuie să faceți în cazul în care vi se vor întâmpla.

Există multe tipuri de viziuni. Cele mai comune și mai cunoscute sunt visele nocturne. Se pune întrebarea: cine este cel care visează și ce reprezintă imaginile din vis?

În timpul somnului obișnuit, singurul care visează este sufletul. Aceste vise nu sunt altceva decât imagini haotice create de suflet din propria sa imaginație. Imaginile de acest fel nu au nici o ordine, fiind similare cu cele dintr-un caleidoscop care se schimbă odată cu fiecare mișcare și care nu se repetă niciodată identic.

Motivul pentru care apar asemenea imagini circumstanțiale și haotice este că sufletul nu se află în contact cu lumea exterioară, dar mai ales cu spiritul său. Acest tip de viziuni nu-i folosesc la nimic sufletului, decât în măsura în care acesta își poate da astfel seama de starea în care se află.

Dacă vă propuneți să vă aduceți aminte toate visele pe care le-ați avut și faceți o sinteză a lor, puteți obține astfel o imagine destul de clară a stării în care se află sufletul dumneavoastră: care sunt principalele sale dorințe, aspirații, elementele din care este alcătuit, inclusiv cum va arăta el atunci când se va desprinde definitiv de învelișul său trupesc.

Aceste vise sunt în întregime produsul imaginației sufletului, nefiind provocate nici de spirite iadului, din de cele din cer. Sufletul își amintește mai mult sau mai puțin de ele, după care le uită complet. În cazul oamenilor obișnuși, ele depind întru totul de alcătuirea corpului lor vital. Dacă acesta este mai înclinat către suflet, omul își poate aminti aproape orice vis. Dacă este mai înclinat către corpul fizic, el nu își va aminti aproape deloc visele. Acesta este de regulă cazul oamenilor cu înclinații senzuale și materiale.

Nu la fel stau lucrurile în ceea ce privește visele lucide, care sunt percepute foarte intens de visător, ca pe o realitate vie. Atunci când se trezește, lui îi este foarte greu să-și dea seama dacă a trăit un vis sau o realitate. Aceste viziuni nu sunt vise ale sufletului, ci sunt provocate de spiritele din jurul acestuia. Dacă spiritele sunt malefice, omul se trezește absolut epuizat, fizic și psihic. Dacă sunt spirite bune, omul se trezește regenerat fizic și într-o stare de mare bună dispoziție psihică.

Ambele tipuri de vise sunt permise exclusiv pentru beneficiul sufletului, și niciodată în detrimentul acestuia. În cazul viziunilor teribile el primește de multe ori avertismente necesare, iar în cazul celor pozitive găsește puterea de care are nevoie. Motivul pentru care aceste vise sunt atât de clare constă în faptul că spiritele eliberează corpul vital al visătorului de învelișul său fizic, conectându-l la suflet. Aflat în această stare, sufletul are o senzație de naturalitate, căci se află în fuziune cu corpul său vital, acceptând și reținând prin intermediul simțurilor acestuia imaginile cele mai puternice și mai semnificative ale visului.

Viziunile somnambulilor și ale mediumilor, la fel ca și cele care apar în timpul anesteziei, fac parte din această categorie. Aceste viziuni interioare au o anumită ordine și semnificație, căci sufletului i se spune întotdeauna adevărul de către spiritele din jurul lui. De multe ori, el poate avea acces la evenimente care se vor petrece în viitor, lucru care poate fi realizat foarte ușor de către spirite, care cunosc ordinea lucrurilor și succesiunea cauză-efect, întrucât chiar ele sunt cele care generează această ordine.

Aceste viziuni au așadar o valoare mai mare decât primele. Totuși, ele nu trebuie considerate ca un destin inexorabil, așa cum credeau cândva păgânii. Omul nu trebuie să uite niciodată că dispune de un liber arbitru. Dacă dorește cu adevărat să trăiască o altă realitate decât cea pe care i-au arătat-o în vis spiritele, el se poate orienta către Mine. Prin grația Mea, destinul său se poate schimba, direct proporțional cu credința sa. Eu sunt singurul care poate schimba cursul lucrurilor, într-o singură clipă. De aceea, nu trebuie să fiți îngrijorați de aceste viziuni, care se petrec destul de frecvent: dacă sunt pozitive, nu aveți motive de îngrijorare, iar dacă sunt negative, ele pot fi schimbate. Desigur, în cazul celor care cred în ele mai mult decât în Mine, ele devin un destin imuabil, conform principiului: „Facă-se voia ta!”

Natura umană este atât de slabă încât acceptă imediat orice evenimente viitoare pe care i le revelează visele. De altfel, oamenii înșiși și-au creat un set de reguli pentru ca lucrurile să se petreacă exact ca în visele lor. Aceste interpretări subiective ale viselor, și consecințele lor, sunt la fel de stupide ca și cei care le-au inventat. De pildă, se consideră că apa din vis simbolizează moartea unei rude sau a unei cunoștințe. Focul semnifică o minciună sau o bucurie. Pâinea, bălegarul și visele legate de nunți sunt interpretate ca o moarte în familie. Albinele indică iminența unui incendiu, în timp ce furnicile simbolizează o inundație, sau anumite motive de îngrijorare. Lăcustele, greierii și păsările sunt interpretate ca semne de război, ca să nu mai vorbim de visele despre câștiguri la loterie. Aceste imagini sunt produse de sufletul însuși și nu indică altceva decât starea haotică în care se află acesta, nicidecum niște evenimente viitoare.

Credința în aceste interpretări ale viselor este cu adevărat malefică. Ea poate face mult rău sufletului, care este de multe ori dispus să renunțe la credința în Mine de dragul acestor interpretări stupide.

Deși acest gen de vise simple aparțin în întregime sufletului, oamenii slabi de minte consideră că ele sunt generate de spiriduși răutăcioși. Aceștia pătrund în trup și generează viziunile, după care conving sufletul de adevărul lor, deși ele nu reprezintă altceva decât imaginația lor malițioasă.

V-am relatat toate aceste lucruri ca să știți pe viitor cum trebuie să priviți visele, dar și viziunile reale, despre care vom discuta mai în detaliu într-un capitol viitor. Orice fenomen are un scop și o rațiune corespondentă, care nu au însă nimic de-a face cu imaginația debordantă și cu prostia.

68 & 69

Superstițiile

Un al treilea tip de viziuni se nasc din convingerea profund superstițioasă că anumite evenimente naturale au o legătură profetică cu ceea ce se va petrece în viitor. Cred că nu vă sunt străine aceste prostii și diferitele ritualuri pe care le pun la cale unii oameni pentru a afla ce le rezervă viitorul.

Primele aiureli la care doresc să fac referire sunt calendarele, concepute de unii oameni care, fără nici cea mai mică cunoaștere și deseori în cea mai ridicolă manieră cu putință, încearcă să prezică vremea pentru fiecare zi a noului an. Foarte importante sunt în aceste calendare așa-zisele zile critice. Cine este însă Domnul vremii, Eu sau aceste zile critice? Chiar credeți că îmi lipsește cu totul înțelepciunea, astfel încât să stabilesc anticipat anumite zile critice în funcție de care vremea va evolua într-un sens sau în altul?

Oamenii judecă vremea în funcție de aceste zile critice, dar nu cunosc zilele critice ale inimii lor, care le pot revela cum va fi vremea în viitoarea lor viață eternă. Ei ar fi mult mai aproape de adevăr dacă și-ar observa inimile și dacă ar încerca să înțeleagă furtuna sau zilele frumoase

din sufletele lor. De altfel, vremea proastă din inima lor se datorează de multe ori chiar acestor zile critice pe care le stabilesc ei înșiși, unele pentru joacă, pentru mâncare și băutură, pentru plăceri carnale, urmate de zile de odihnă și lenevie, de tristețe, de melancolie, etc.

Dacă oamenii ar ține cont de aceste zile critice, nenumăratele furtuni, ploaia și grindina, fulgerele și trăznetele, ninsorile abundente și gheața în inima lor nu s-ar mai produce. Dacă sufletul ar trăi constant într-o vreme senină, spiritul și-ar putea părăsi în sfârșit mica sa cămăruță, ieșind în lumea liberă a inimii și proclamând ziua critică a vieții eterne. Atâta vreme cât respectivele zile critice vor continua să provoace însă asemenea fenomene „meteorologice” negative în sufletul oamenilor, aceștia vor rămâne ceea ce sunt la ora actuală, simple animale, care cu greu vor putea fi acceptate în cer.

Există și oameni care cred în cei care pot influența vremea, pe care îi consideră un fel de vrăjitori sau de magicieni negri. Aceștia scriu tot felul de texte stupide, pe care le comercializează sub titlul „Remedii pentru vreme”. Pe primul loc între factorii care pot alunga vremea rea sunt considerate așa-numitele mise pentru schimbarea vremii, oficiate de preoții romano-catolici. Un alt remediu sunt așa-zisele binecuvântări ale câmpurilor, efectuate fie de preoți locali, fie de călugări cerșetori, ale căror binecuvântări sunt considerate mult mai eficiente. Un al treilea remediu, aplicat cu deosebire pentru alungarea furtunilor violente, constă în sunarea clopotelor pentru furtună, însoțită uneori de focuri de armă trase cu praf de pușcă binecuvântat, arderea mugurilor de salcie, aprinderea unor lumânări binecuvântate, sau chiar ridicarea unor cruci pentru vreme rea, despre care se crede că alungă vrăjitoarele care aduc vremea rea.

La câte aberații nu se pretează oamenii, uitând cu desăvârșire că singurul care poate influența vremea este Dumnezeu, și unicul lucru pe care îl pot face ei pentru a avea parte de o vreme bună este să se roage Tatălui Ceres!

Toate aceste superstiții au consecințe dintre cele mai neplăcute, căci ele îi determină și pe cei care mai au încă o inimă bună să își piardă credința în Dumnezeu, iar aceasta este o influență a iadului, care pune astfel stăpânire pe mințile oamenilor naivi. Mai mult ca oricând, în ziua de astăzi națiunile au nevoie de lumină, nu de întuneric. De altfel, la momentul potrivit, Eu Însuși voi aprinde lumina de care au nevoie națiunile, care vor ști să le mulțumească atunci celor care au răspândit cu atâta osârdie întunericul.

Un alt tip de superstiție care intră în această categorie se referă la așa-zisele semne ale norocului sau ghinionului, la care toți oamenii sunt atenți, dar mai ales cei de credință romano-catolică. Aceste simboluri aberante au o influență incredibilă asupra oamenilor, de la cei din înalta societate și până la ultimul țăran. Ele nu sunt altceva decât o moștenire rămasă de la păgâni, propagată de anumite spirite care au trăit pe vremea păgânismului, care nu sunt suficient de corupte pentru a face cu adevărat parte din iad. Ele pot cutreiera destul de libere Pământul, fiind lăsate să acumuleze cunoștințe, în speranța că vor progresa și că vor deveni ființe umane mai bune. Ele se alătură anumitor oameni, se atașează de trupurile

lor și influențează sufletele, care ajung să creadă astfel în asemenea aberații. Din fericire, mai sunt destui oameni care își dau seama că aceste credințe nu pot avea la bază adevărul. Chiar și aceștia pot rămâne însă cu anumite îndoieli, neștiind dacă nu cumva ele conțin măcar un sâmbure de adevăr. Un creștin adevărat nu ar trebui să aibă asemenea îndoieli.

Un instrument mult mai malefic de revelare a viitorului sunt cărțile de ghicit. Acest joc nefast a adus multă nefericire oamenilor. De aceea, sfatul Meu este să îi evitați pe acești ghicitori, căci ei sunt înconjurați de tot atâția demoni câte cărți de joc au. Chiar dacă predicțiile lor se adeveresc, acest lucru devine posibil numai cu ajutorul spiritelor rele. Așadar, dacă nu doriți să deveniți prizonieri ai iadului, evitați acești profeți mincinoși.

Mai nou, se încearcă ghicirea viitorului cu ajutorul mediumilor. Dacă un medium este adus în stare de transă de un hipnotizator, el ar trebui lăsat să reveleze numai acele informații pe care dorește să le dezvăluie în mod voluntar. El nu ar trebui forțat să vorbească, întrucât această forțare este foarte dăunătoare pentru sănătatea sa. Sfatul Meu este să așteptați cu răbdare până când mediumul începe să vorbească de la sine. Puteți pune întrebări, dar numai atunci când nu deslușiți cu claritate cuvintele pe care le rostește.

Explorarea mediumică prin plasarea mâinilor pe trupul celui aflat în transă nu trebuie executată decât de către credincioși asupra altor credincioși. Ori de câte ori un hipnotizator orgolios, cu pretenții științifice, induce o stare de somn magnetic unei alte persoane printr-o manipulare artificială, cu scopul de a obține anumite informații sau rezultate științifice, puteți fi siguri că acest hipnotizator este un demon. De altfel, ar fi chiar mai benefic pentru medium să fie posedat de un demon adevărat decât de un asemenea hipnotizator lipsit de conștiință și de Dumnezeu.

Vă spun toate acestea ca să știți ce aveți de făcut în cazul în care vă veți confrunta vreodată cu o asemenea situație. Eu voi binecuvânta orice hipnotizator care își plasează mâinile pe un bolnav, în Numele Meu, în dorința de a-l vindeca. Cât despre făcătorii de miracole și ghicitori, aceștia ar face bine să se ferească de Mine.

În plus, ar trebui să-i avertizați pe cei capabili să reveleze cu adevărat viitorul, prin asemenea mijloace corecte, să nu facă acest lucru decât în cazul oamenilor maturi, care pot evalua cu discernământ informațiile primite pe această cale. Predicțiile foarte clare despre viitor sunt nu numai extrem de dăunătoare pentru orice suflet, dar sunt și un nonsens, căci nu există un viitor predeterminat, acesta fiind influențat de liberul arbitru al omului.

Eu am dăruit fiecărui om un spirit liber. De aceea, fiecare dintre voi aveți datoria să faceți toate eforturile pentru a trăi renașterea spirituală. Cine a renăscut într-un spirit poate cunoaște viitorul fără nici un pericol. Câtă vreme acest lucru nu s-a petrecut însă, nu se poate vorbi de un „viitor” pentru o asemenea ființă umană. Mai presus de orice, căutați Împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte vor veni de la sine.

Împărăția lui Dumnezeu și renașterea spirituală

Mulți oameni își spun: „Nu e nimic rău în a căuta Împărăția lui Dumnezeu, dar nu înțelegem de ce este atât de greu de găsit această Împărăție și de ce nu există o singură biserică sau congregație creștină care să prezinte calea sigură de a ajunge la aceasta”. Biserica romană susține: „Eu sunt singura cale!” La fel fac însă și celelalte biserici. Din păcate, cine merge pe calea descrisă de aceste biserici descoperă de-a lungul ei tot ce își poate imagina vreodată, mai puțin promisa Împărăție a lui Dumnezeu.

Iată care este răspunsul Meu la această dilemă: dacă cineva caută o vreme prea îndelungată un obiect prețios, el sfârșește mai devreme sau mai târziu prin a-și întrerupe căutarea. Dar a cui vină este? Eu vă spun: este vina celui care caută, de vreme ce caută Împărăția lui Dumnezeu acolo unde nu poate fi găsită, și nu o caută acolo unde poate fi găsită. Scriptura afirmă cu claritate că Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu splendoarea exterioară, neputând fi găsită decât în inima omului. Piatra ei unghiulară este Christos, unicul Dumnezeu și Domn al cerului, deopotrivă temporar și etern, în spațiu și în infinitate. Inima omului trebuie să creadă în El și să-L iubească mai presus de orice. În plus, aspirantul la Împărăția lui Dumnezeu trebuie să-și iubească semenii la fel de mult ca pe el însuși.

Când omul respectă cu sfințenie această poruncă simplă în inima sa, se poate spune că el a descoperit deja Împărăția lui Dumnezeu. Odată atins acest nivel, el nu mai trebuie să se preocupe de lucrurile de care are nevoie, căci toate i se vor da de la sine. Dacă el are nevoie de înțelepciune, aceasta i se va da, exact în proporția de care are nevoie. Dacă el are nevoie de un ajutor din exterior pentru a-și continua viața pe pământ, el va primi ajutorul la momentul potrivit, în proporția cuvenită. Dacă are nevoie de anumite puteri speciale pentru o ocazie particulară, le va primi. Pe scurt, va fi tot timpul susținut și ocrotit. Dacă va avea nevoie să știe o limbă străină într-o anumită împrejurare, aceasta i se va revela instantaneu. Iar dacă va dori să vindece pe cineva drag, nu va avea nevoie decât de două lucruri: de invocarea Numelui Meu și de mâinile sale.

Atât timp cât se va afla în trup, nici un om de pe acest pământ nu va putea beneficia însă simultan și în orice moment de toate aceste avantaje, chiar dacă va fi renăscut întru spirit. Ele îi vor fi acordate numai atunci când îi vor fi cu adevărat necesare. La fel ca orice altă ființă umană, și un om renăscut spiritual va trebui să se îndrepte către Mine atunci când dorește să primească ceva, așa cum Eu Însumi, pe vremea când eram întrupat, nu am putut face orice aș fi dorit, fiind nevoit să împlinesc misiunea pentru care M-a trimis Tatăl.

Evident, Tatăl era în Mine, la fel cum Eu sunt în El. El era însă Spiritul lui Dumnezeu ca Părinte al Eternității, în timp ce Eu eram (așa cum sunt și astăzi) sufletul Lui. Acest suflet posedă propria sa cunoaștere și propriile sale capacități, fiind Sufletul tuturor sufletelor, cel mai înalt și mai perfect între toate. Cu toate puterile sale, acestui suflet nu i s-a permis să facă orice dorea, fiind – așa cum spuneam – nevoit să împlinescă misiunea pe care i-a trasat-o Cel din care s-a născut. De pildă, atunci când acest

suflet și-a dorit să-i fie luată cupa amară de la gura lui, Cel care se afla în el l-a silit să bea cupa. Cât timp am fost întrupat, sufletul Meu nu a făcut altceva decât ceea ce i-a ordonat Cel care se afla în interiorul lui.

De aceea, nu trebuie să vă imaginați că un om renăscut întru spirit este un fel de făcător de miracole, care nu mai prididește cu minunile. La fel, nu trebuie să credeți că el are un halou auriu în jurul capului, așa cum sunt ilustrați sfinții în icoane. După moartea sa fizică, nu vor fi neapărat semne miraculoase, precum cele de care fac atâta caz preoții, în special cei din biserica romano-catolică, în legătură cu cei pe care i-au decretat chiar ei sfinți. Nici nu poate fi vorba de o prezervare a corpului lor, care va intra în putrefacție la fel ca trupul oricărui om obișnuit. De altfel, orice om de bun simț se poate întreba la ce ar folosi acest miracol. Cu ce ar fi mai binecuvântat spiritul celui plecat dintre voi, fie el și renăscut a doua oară, dacă trupul rămas pe pământ ar fi înzestrat cu o asemenea însușire miraculoasă, dar lipsită de orice logică? Nu, oamenii care au descoperit Împărăția lui Dumnezeu nu au asemenea caracteristici. Pe de altă parte, grația Mea se revarsă prin intermediul lor ori de câte ori acest lucru se dovedește necesar.

La fel, nu trebuie să vă imaginați că un om născut a doua oară, care trăiește în Împărăția lui Dumnezeu, este un fel de călugăr, complet mort din perspectiva lumii exterioare (materialistă), fiind ocupat numai cu rozarii, slujbe, litanii, posturi, condamnarea celor păcătoși, sau care își contemplă viitorul mormânt cu amuzament și detașare. Toate acestea nu sunt semne ale renașterii interioare; dimpotrivă, ele sunt semne ale întunericului interior în care încă se mai zbate ființa. Lumina celui renăscut nu mai cunoaște partea întunecată a vieții, căci ziua este eternă în interiorul lui.

Mormântul și sicriul nu sunt în nici un caz semne ale celui renăscut, care trăiește în Împărăția lui Dumnezeu, căci în această Împărăție nu există morminte, nici sicrie, pentru simplul motiv că nu există morți. Acolo nu veți găsi decât învierea și viața eternă. Omul renăscut trăiește continuu în spiritul său și nu meditează asupra pierderii trupului său, la fel cum nu contemplă niciodată moartea, care nu înseamnă pentru el mai mult decât înseamnă pentru voi dezbrăcarea unei haine, seara. Așa se explică de ce moartea nu mai există pentru omul renăscut. Cu siguranță, această atitudine față de moarte este un semn minunat care indică renașterea spirituală, dar el nu este niciodată afișat în exterior și public, ci numai în interiorul omului.

La fel se petrec lucrurile și cu celelalte semne ale renașterii; ele nu pot fi recunoscute în exterior decât în anumite situații speciale, când este cazul. Astfel, cine are darul profeției va primi informații legate de viitor, dar numai atunci când este cazul și numai după ce Mi se va adresa Mie, căci Eu sunt singurul profet. Când Eu voi așeza cuvintele în inima și pe limba lui, el va rosti profeții; în caz contrar, el va vorbi la fel ca orice alt om. Exact la fel se petrec lucrurile și cu celelalte daruri excepționale cu care sunt înzestrați cei renăscuți întru spirit.

Oamenii care au trezit al doilea simț al văzului²⁵ nu trebuie considerați ca făcând parte din categoria celor renăscuți întru spirit numai pentru că au această calitate, care nu este altceva decât o consecință a

²⁵ N.Tr. Vederea astrală inferioară.

sensibilității lor nervoase. Prin intermediul corpului vital, sufletul lor transferă cu ușurință imagini din împărăția sufletului la nivelul corpului lor fizic. Cei care au un sistem nervos foarte puternic nu sunt de regulă capabili de așa ceva. Pe scurt, nu este vorba neapărat de ceva bun, după cum nu este vorba nici de ceva rău. Este mai degrabă un fel de boală trupească care se declanșează în urma unor incidente (de multe ori neplăcute) în timpul vieții pământești a celui în cauză. Astfel, o stare prelungită de tristețe, de frică, un șoc puternic, și alte evenimente similare, pot declanșa acest fenomen. De asemenea, există anumite mijloace artificiale care au același rezultat, precum hipnoza, beția și drogurile halucinogene.

Reafirm așadar cu tărie că al doilea simț al văzului nu este un semn al renașterii spirituale, lucru demonstrat inclusiv de faptul că acești oameni văd deseori imagini haotice și incoerente, care nu au un conținut ordonat.

Explicația este simplă: sufletul lor nu este conectat încă la spiritul lor. Ei nu pot explica ceea ce văd, întrucât nu au o interpretare structurată a lumii de dincolo. În schimb, cei născuți a doua oară au o viziune foarte clară și perfect structurată asupra chestiunilor spirituale, ceea ce dovedește profunda lor ancorare în acea dimensiune. Acesta este așadar un alt semn al renașterii spirituale, marcând o mare diferență față de persoanele care au simple viziuni din lumea de dincolo. Repet: nu trebuie să vă așteptați la tot felul de minuni copilărești ca urmare a renașterii întru spirit, ci doar la roadele naturale ale unui spirit sănătos și ale unui suflet echilibrat, aflat în contact permanent cu spiritul său.

Pe de altă parte, cel renăscut știe perfect că poate realiza miracole cu ajutorul Duhului Sfânt, dar nu dorește să epateze cu ele, motiv pentru care nu le practică decât atunci când este strict necesar, de regulă în secret.

Cât despre cei care aspiră să renască spiritual numai pentru a primi aceste daruri miraculoase, ei pot fi convinși că această grație nu se va revărsa niciodată asupra lor.

Alte semne evidente ale renașterii spirituale sunt iubirea față de Mine, marea bunătate a inimii și iubirea față de semenii. În cazul în care ele lipsesc sau în care umilința nu este suficient de puternică, cele mai mari semne pe care le-ar face sau viziunile pe care le-ar avea o asemenea ființă nu înseamnă practic nimic. De multe ori, acești oameni sunt mai departe de Împărăția lui Dumnezeu decât mulți oameni care par obișnuiți, căci Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu pompa exterioară, ci numai cu discreția și liniștea inimii. Urmăriți să înțelegeți cât mai profund acest adevăr, și veți descoperi mult mai ușor Împărăția lui Dumnezeu.

Singurele viziuni absolut autentice sunt cele ale ființelor renăscute spiritual. celelalte viziuni au sâmburele lor de adevăr, dar nu pot fi interpretate corect decât tot de către un om renăscut spiritual.

Nu credeți în mesajele stupide pe care vi le adresează oamenii de lume; credeți însă întru totul în cuvintele celor renăscuți, căci ei nu rostesc decât ceea ce primesc de la Mine. Cât despre ceilalți, aceștia vorbesc în funcție de propria lor înțelegere.

Atunci când o asemenea persoană afirmă că vorbește în Numele lui Dumnezeu, nu o credeți; ea vorbește numai pentru propriul folos, pentru a

trage avantaje personale sau pentru faimă. Dacă cineva vă spune însă cu detașare, fără nici un interes personal: „Iată ce a spus Domnul!”, pe acesta credeți-l, mai ales dacă el nu ține cont de reputația celui cu care vorbește, căci numai ființele renăscute spiritual cunosc reputația Domnului.

71

Profeți adevărați și profeți falși

Unii și-ar putea pune întrebarea: „Oare poți avea întotdeauna încredere în predicțiile referitoare la viitor ale unui om renăscut spiritual, sau trebuie să ai îndoieli?” Iată care este răspunsul Meu la această întrebare: „Dacă un om renăscut spiritual vă spune: ‚Faceți cutare!’, faceți ce vă spune. Dacă el vă spune: ‚Se vor petrece cutare sau cutare evenimente’, fără să precizeze însă: ‚dacă vor fi îndeplinite următoarele condiții’, atunci nu-l credeți. Un om cu adevărat renăscut spiritual nu va uita niciodată să adauge acest ‚dacă’ condițional, căci orice viitor nu se poate petrece decât în anumite circumstanțe. Altfel spus, predicția unui eveniment viitor nu se poate petrece în orice condiții. Dacă viitorul ar fi absolut previzibil, lumea s-ar afla sub o judecată extrem de severă și libertatea nu ar putea exista. Un om cu adevărat renăscut spiritual știe foarte bine acest lucru, și nu va face niciodată profeții absolut certe.

Eu Însuși am fost cel mai mare profet care a trăit vreodată pe pământ, dar cine ar putea dovedi că, în afara învierii Mele, am prezis ceva cu o certitudine absolută? Eu am afirmat că voi muri și că voi învia a treia zi, dar nu am precizat niciodată ora și ziua când se vor petrece aceste evenimente. Am prezis de asemenea a doua Mea venire pe pământ, dar am precizat cu toată claritatea că în afară de Mine (și de cei cărora le voi revela acest lucru), nimeni nu știe ceasul la care voi veni! Așadar, Mi-am revelat a doua sosire, dar nu și momentul exact al acesteia. Apropierea ei va putea fi totuși recunoscută după semnele care o vor preceda, și pe care le-am precizat”.

Chiar și profeții au prezis viitorul numai la modul condițional, pentru ca oamenii să nu fie supuși judecării, dar să poată totuși acționa, într-o deplină libertate interioară, pentru a scăpa de anumite evenimente teribile ce urmau să se declanșeze. Astfel, Ieremia a făcut anumite profeții, după care a așteptat ani de zile împlinirea lor, lamentându-se că aceasta nu mai vine. Ceea ce el a profețit pentru a doua zi s-a împlinit, dar câțiva ani mai târziu. De pildă, profeția lui referitoare la ținerea în sclavie a poporului iudeu timp de șapte ani de către babilonieni s-a împlinit abia 23 de ani mai târziu. Iona a așteptat în zadar căderea Ninevei, lucru pe care Mi l-a reproșat cu mânie până la sfârșitul vieții.

Dacă oamenii amenințați cu închisoarea își schimbă comportamentul, procedurile juridice nu mai sunt declanșate împotriva lor, chiar dacă nu toți își schimbă cu adevărat comportamentul în bine. În mod similar, dacă între 100.000 de oameni există zece ființe virtuozăse, de dragul lor le voi cruța și pe celelalte 99.990 de judecata teribilă. La fel, dacă găsec 100 de oameni virtuozși într-un milion de suflete, de dragul celor 100

fi voi cruța și pe ceilalți de judecata cu care i-am amenințat. Dacă numărul celor virtuoși este chiar mai mare, voi desființa complet tribunalul. Mai bine spus, în locul unui tribunal general, voi înființa unul special, în care fi voi judeca numai pe cei mai încăpățânați dintre ei. Dacă însă numărul celor buni se reduce dramatic, poporul respectiv va fi nevoit să suporte încercarea cu care i-am amenințat, nu înainte de a primi câteva avertismente. Dacă nici acestea din urmă nu fi schimbă în bine pe oameni, pedeapsa nu va fi anulată.

Sper că ați înțeles din cele spuse mai sus că în ceea ce privește profetiile trebuie să manifestați o anumită precauție, pentru a discerne între cei chemați să facă profeții și cei care nu au această chemare. Oricum, nimeni nu va putea atinge renașterea spirituală numai de dragul unei profeții, ci doar dacă iubește viața eternă. Pe de altă parte, dacă revărs asupra unei ființe darul profeției, aceasta are datoria să nu schimbe nici măcar un singur cuvânt din cele revelate de Mine. În caz contrar, pedeapsa sa va fi pe măsură. După vum vedeți, nu este deloc ușor să fii profet. Cine face profeții de la el, asumându-și judecata divină, aduce un mare deserviciu umanității.

El va fi nevoit să suporte aceeași pedeapsă ca și cea pe care a profetit-o fraților săi. Cine condamnă va fi condamnat; cine blestemă va fi blestemat. Cine amenință cu iadul va fi pedepsit chiar cu acesta. Cine amenință cu moartea își va găsi el însuși moartea. Cine amenință cu sabia va fi executat de sabie. Iar cine amenință cu întunericul va orbi și va trăi în beznă. Cine nu dorește să fie condamnat ar trebui să nu condamne.

Dacă cineva vă spune că are puterea de a judeca, dată de Mine, este un mincinos pentru eternitate. Numai Eu le-am putut acorda Apostolilor și discipolilor Mei puterea supremă de a-și iubi semenii, din iubire pentru Mine. Acesta este spiritul Meu în inima celor renăscuți spiritual, dar și în inimile celor care cred în Mine, care Mă iubesc și care își iubesc semenii, de dragul Meu. Spiritul Meu în ființa umană este puterea acestei iubiri; de aceea, este de datoria voastră să vă iertați dușmanii din toată inima. De câte ori un om își iartă dușmanul întru spirit, acest păcătos este iertat în toate cerurile. Dacă dușmanul este foarte rău, iar iertarea voastră nu aduce rezultatele scontate, ar trebui să spuneți: „Fie ca Domnul să te recompenseze după faptele tale”. În acest fel, respingeți păcatul, dar nu pe păcătos.

Înseamnă această putere o judecată? Nu, căci puterea se naște din iubirea supremă față de aproape, care este tot una cu iubirea Mea divină. Ea nu este însă în nici un caz o judecată²⁶! Am avut Eu Însumi această alternativă, și de aceea nu doresc să oblig pe nimeni să o practice. Le-am dăruit oamenilor puterea supremă a iubirii dintr-un singur motiv: ca să le fie mai ușor să se simtă ca frații, în Numele Meu. Cine ar putea confunda darul acestei puteri cu o judecată?

Atunci când am afirmat: „Primiți Duhul Sfânt”, Eu am vrut să spun: „Primiți puterea supremă a iubirii Mele divine. Ceea ce veți desface pe pământ va rămâne astfel, și nu va mai fi nevoie de sacrificii și de mari preoți. Ceea ce veți lega în inima voastră și ceea ce veți lega pe pământ, va

²⁶ Adică nu este obligatorie.

rămâne legat în și cer”. Prin „a desface” și „a lega” nu trebuie să înțelegeți „a ierta” și „a pedepsi”, căci desfacerea este o eliberare, iar legarea o acceptare din proprie inițiativă.

Spre exemplu, dacă un om îi este îndatorat altuia, creditorul îl poate ierta de datorie. La fel, dacă un păgân se convertește la creștinism, creștinii din congregația locală trebuie să-l accepte imediat în grupul și în inima lor, cu toată puterea iubirii divine. Orice creștin care crede în Mine, care Mă iubește și care acceptă să fie botezat în Numele Meu are acest drept.

Cine ar putea crede că aceasta este o judecată? Oriunde există o judecată, aceasta se opune ordinii Mele. Iar cei care se supun unor tribunale religioase greșesc crezând că păcatele le sunt absolvite astfel. Cum ar putea o terță persoană să anuleze o datorie pe care cineva o are față de altcineva?

Atunci când, sub influența spiritului Meu, Iacov a recomandat confesiunea reciprocă a păcatelor, acest lucru nu avea nici o legătură cu ceea ce practică astăzi preoții sub numele de confesiune (spovedanie), referindu-se mai degrabă la o recunoaștere confidențială a propriilor slăbiciuni și greșeli în fața unui prieten și a unui frate, pentru a primi de la acesta putere și alinare întru spirit și adevăr. Vă asigur că nu este nevoie de un preot sau de o consacrare de tip exorcist pentru acest lucru. Apostolatul nu este altceva decât o îndrumare frățească, nicidecum o funcție păgână, care presupune îmbrăcarea unor haine din aur, argint și pietre prețioase, sau mai știu Eu ce puteri de a condamna sau de a absolvi păcatele.

În Biblie nu se pomenește nimic de vreo confesiune. Apostolilor, dar și celorlalți, li s-a cerut doar să fie buni gospodari. Dacă un om slab regretă că a păcătuit, fizic sau spiritual, împotriva unui frate care a murit și față de care nu-și mai poate cere iertare, el poate apela la o terță parte pentru a fi ajutat și a-și mai reduce astfel din povara morală. Oricine acceptă să dea acest ajutor îi aduce fratelui său un real serviciu, dând dovadă de compasiune creștină, mai ales dacă îl orientează pe cel care a păcătuit către Mine. În ceea ce privește celelalte situații, niciodată o terță persoană nu ar trebui să intervină între doi frați care au ceva de împărțit, sub pretextul că le absolvă păcatele. De altfel, dacă se limitează să-i condamnă, fără să încerce să-i ajute cu adevărat, toate păcatele lor vor cădea asupra lui. Acesta este unicul adevăr în ceea ce privește absolvirea la ordin a păcatelor.

72

Absolvirea păcatelor și iconolatria

Unii filosofi moderni Mă consideră doar un alt filosof și susțin că orice om are dreptul – în acord cu doctrina creștină – să absolve păcatele, de vreme ce și Eu, care am stat la baza acestor învățături, le-am iertat păcatele unor oameni care nu greșiseră cu nimic față de Mine.

Răspunsul Meu adresat acestor filosofi este similar cu cel pe care l-am dat evreilor care M-au pus în fața femeii adultere: „Să arunce primul cu piatra cel lipsit de păcate, iar fapta sa va fi răsplătită în toate cerurile!”

Atât timp cât am fost întrupat, Eu am putut ierta păcatele oamenilor, căci Eu Însuși eram fără de păcat. A fi fără de păcat înseamnă a trăi pe nivelul suprem de umilință și iubire. Oricine trăiește pe acest nivel integrează în ființa lui legile lui Dumnezeu. Pentru ca puterea lui Dumnezeu să sălășluiască plenar în ființa lui, toate dorințele pe care le-a avut vreodată, chiar și cele din copilărie, trebuie eliminate din trupul său. Abia atunci poate spune el unei alte persoane: „Păcatele îți sunt iertate!”, iar ele chiar îi vor fi iertate. Nici chiar în acest caz nu se poate spune că omul respectiv este cel care iartă păcatele, ci doar puterea divină care sălășluiește în el. Aceasta este singura forță din univers care poate reconcilia inimile celor care au păcătuit unii împotriva altora, devenind astfel dușmani. Numai ea poate aduce inimile lor până la incandescență, aprinzându-le cu focul iubirii pure.

Iubirea divină distruge²⁷ întreaga mânie, orgoliul și invidia. Este evident că un om nu ar putea avea niciodată o asemenea putere, ea fiind apanajul exclusiv al divinității. De aceea, orice om se poate ruga astfel lui Dumnezeu: „Doamne, iartă-mi mie păcatele pe care le-am comis împotriva fraților mei, inclusiv împotriva celor care nu mai sunt în viață și de la care nu îmi mai pot cere iertare personal. Numai puterea Ta, Doamne, poate face acest lucru cu puțință”.

Atunci când oamenii nu se mai pot ierta reciproc, fie pentru că se află la o distanță prea mare unii de alții, fie din cauza morții unuia dintre ei, numai puterea lui Dumnezeu le mai poate absolvi păcatele.

Personal, nu am nimic împotriva dacă un om i se adresează confidențial unui prieten, povestindu-i greșelile și slăbiciunile sale, pentru a primi alinare. Iată cum ar trebui să sune în acest caz sfatul unui prieten adevărat: „Dacă dorești ca păcatele să îți fie iertate, ar trebui să te întorci către Domnul cu intenția foarte serioasă de a nu mai comite niciodată asemenea păcate. În plus, ar trebui să îți ispășești păcatele comise împotriva fraților tăi printr-o căință sinceră și prin comiterea unor fapte bune”. Un asemenea confesor Îmi va fi de-a pururi drag.

Evident, pentru acest lucru nu este nevoie de un preot, mai ales dacă acesta este convins că el deține puterea exclusivă și autoritatea de a absolvi păcatele, de a-l judeca pe păcătos și de a i se adresa ca reprezentant direct al lui Dumnezeu în confesional. Acești oameni sunt niște manipulatori ai răului și niște ucigași de suflete, căci ei împart arbitrar dreptatea în fața Porților Cerului.

Tot din această categorie fac parte și falșii profeți, care propovăduiesc cu cea mai mare seriozitate, spunându-le oamenilor simpli: „Mergeți în pelerinaj la icoana cutare și nu uitați să îi aduceți cât mai multe ofrande. Icoana vă va absolvi de păcate și o mare grație divină se va revărsa asupra voastră”.

Dar Eu vă spun: acești falși profeți își vor primi răsplata justă. Ei nu știu (și nu doresc să afle) că Dumnezeu nu trebuie adorat decât întru spirit și adevăr. Toți cei care predică în acest fel, împingându-i pe oameni către idolatrie, sunt anti-creștini și falși profeți, căci eiucid spiritul oamenilor pe

---

²⁷ N.Tr. Prin sublimare.

care îi învață astfel. De aceea, nu ar trebui să vizitați niciodată asemenea locuri, în care pervertirea minții este foarte contagioasă.

Să nu credeți că cineva își poate găsi mântuirea în aceste locuri, căci Eu sunt singurul Mântuitor, iar Eu sunt Dușmanul Etern al idolatriei de orice fel. De ce aș conferi Eu puteri miraculoase unei picturi pe lemn? Puteți fi convinși că dacă aș conferi asemenea puteri cuiva, acesta ar fi un om cu inima curată și dreaptă, nu asupra unui obiect neanimat.

Iconolatria creștină este o formă de idolatrie, mult mai abominabilă în ochii Mei decât cea a păgânilor din Antichitate, căci aceia nu îl cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu. Ei erau împinși către un asemenea comportament de nevoia lor interioară de a se apropia de forțele superioare. În schimb, oamenii din ziua de astăzi îl cunosc pe Dumnezeu și știu că El este singurul Domn, dar continuă să adore picturi pe lemn. Ei pot fi comparați pe bună dreptate cu marele dușman al lui Dumnezeu²⁸, care îl cunoaște și el pe Dumnezeu, dar în loc să-L iubească și să-L adore, înșiși urăște și i se împotrivesc.

Cei ignoranți vor fi iertați, căci ei nu știu ce fac. Cei care văd, întrucât dispun de lumină, dar refuză să vadă, stingându-și în mod deliberat lumina, nu vor fi însă iertați.

73

Credința activă

Cele afirmate mai sus se aplică nu doar papalității, ci tuturor categoriilor de preoți și culte. Oriunde mesajul lui Christos nu este predicat în spiritul lui real, nu poate fi vorba de o biserică adevărată, ci de falși profeți.

Există tot felul de secte care afirmă: „Iată, noi nu avem icoane, deci cultul nostru este cel mai pur între toate”. Dar Eu le răspund: „Faptul că nu aveți icoane nu înseamnă nimic pentru Mine. Singurul lucru care contează este viața trăită la unison cu Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt golite de ceremonii exterioare și sunt prezentate astfel încât să fie acceptate de rațiunea pură, învățăturile nu înseamnă nimic dacă rămân simple teorii și nimeni nu trăiește în acord cu ele”.

Este adevărat că cele mai mari și mai incredibile abuzuri au fost făcute în cadrul Bisericii Catolice, dar nu se poate nega nici faptul că există în această biserică și aspecte pozitive, căci preoții lor predică despre iubire și umilință. Dacă ați ține cont numai de acest unic aspect, ați putea fi mântuiți. Ce pot spune însă de o biserică ce nu predică decât credința, respingând munca activă? Scriptura afirmă cu claritate: credința fără muncă este moartă. Eu Însumi am spus-o de nenumărate ori: „Aplicați Cuvântul, nu vă limitați să-L ascultați!” Este evident din aceste cuvinte că simpla credință nu folosește la nimic; ea trebuie mai întâi să devină activă, prin intermediul iubirii.

---

²⁸ Anticristul, sau Lucifer.

La ce ar folosi lumina soarelui pe Pământ dacă ea nu ar fi asociată și cu căldura? La ce v-ar folosi toate aceste cunoștințe științifice pe care le aveți, dacă nu le-ați găsi aplicații practice? Și la ce v-ar folosi, într-o iarnă friguroasă, simpla credință că un lemn arzând în sobă ar încălzi întreaga cameră?

Pe scurt, credința fermă, neînsoțită de lucrări active, poate fi comparată cu un om nerod care se mulțumește să se încălzească în gând, refuzând să aprindă soba. Credința înseamnă acceptarea învățăturilor, dar acestea ghidează omul către o activitate specifică. Dacă cineva acceptă o învățătură, dar nu o pune în practică, Eu îl întreb: „La ce îi folosește faptul că a acceptat învățătura?”

De aceea, Eu prefer îndeosebi acele biserici care pun în practică. Este mult mai bine să îi dai cuiva o bucățică de pâine decât să faci o mie de planuri despre hrănirea săracilor. Nu este rău nici să faci planuri, dar aceste planuri trebuie puse în practică, căci altfel, credința rămâne din nou fără substrat.

Cine dorește să trăiască în acord cu învățătura Mea poate face acest lucru în cadrul oricărei biserici. Principala regulă pe care ar trebui să o aplicați este următoarea: examinați tot ce oferă aceasta și păstrați numai ceea ce este valoros. Eu nu voi spune nimănui: devino catolic, protestant sau ortodox! Dimpotrivă, îi voi spune: rămâi ceea ce dorești, dar fii un creștin activ, întru spirit și adevăr! Căci orice om poate avea acces la Cuvântul pur al lui Dumnezeu, în cadrul oricărei biserici, dacă dorește acest lucru.

Eu nu sunt un patriarh, nici un papă sau un episcop. În schimb, Eu sunt precum un Tată drept și plin de iubire față de toți copiii Săi, și cea mai mare bucurie a Mea este atunci când vă întreceți întru fapte de iubire. În schimb, nu-Mi face nici o plăcere să văd că vă certați unii cu alții și că fiecare dintre voi dorește să fie mai înțelept și mai infailibil ca ceilalți.

Împărăția Mea este împărăția activității supreme, nu o împărăție a lenei și inactivității. Eu nu i-am învățat pe apostoli: „Stați acasă și meditați asupra învățăturilor Mele!” Dimpotrivă, le-am spus: „Răspândiți-vă în toate națiunile lumii”.

La fel doresc să Mă adresez tuturor celor care doresc să cunoască fericirea supremă. Recolta este întotdeauna mai mare decât numărul lucrătorilor. De aceea, este preferabil să fii activ într-un domeniu oarecare decât să ai credința cea mai pură și să nu faci nimic. Simplul credincios nu face altceva decât să își îngroape talentele. Există oameni care nu cunosc aproape nimic despre Scripturi, dar care acționează conform învățăturilor acestora; ei pot fi comparați cu un gospodar care nu dispune de mare lucru, dar își ține casa așa cum poate, ridicându-se deasupra multor vecini ai săi.

Din cele spuse până acum, orice om de bună credință își poate da seama cu ușurință ce trebuie să facă pentru a duce o viață justă, știind exact ce trebuie să aleagă și ce trebuie să respingă. Cred că tot ce era de explicat în această privință a fost explicat.

Partea a treia

Luna

1

Natura și menirea lunii

Luna este un corp ceresc mai solid decât Pământul. Fiind un copil al Pământului, ea s-a format din elementele constitutive ale acestuia. Motivul pentru care luna i-a fost dăruită Pământului constă în colectarea puterii magnetice pe care o emană acesta și reflectarea acestei puteri înapoi către Pământ, în funcție de nevoile sale. Așa se explică de ce orbita lunii în jurul Pământului este atât de excentrică, căci ea depinde de cantitatea mai mare sau mai mică de magnetism pe care o emană Pământul. Pe de altă parte, întrucât luna este colectorul acestei substanțe, orbita ei este determinată în funcție de nevoia Pământului pentru această substanță naturală a vieții. Aceasta este principala sarcină a lunii.

Planetele mai mici decât Pământul nu au nevoie de o lună, căci dispun de munți înalți (care îndeplinesc rolul acesteia), precum cei de pe Venus, Mercur, Marte, etc. În schimb, planetele mai mari au nevoie de mai multe luni, în funcție de cantitatea de magnetism emanată și reflectată înapoi către respectivele planete. La fel ca și pe Pământ, pe lună există ființe umane și numeroase alte creaturi. Pe nici o lună nu există însă, pe partea orientată către planeta în jurul căreia se învârt, aer, apă, foc, și celelalte ingrediente necesare vieții organice.

Luna Pământului nu este cu adevărat o „lună” decât pe partea orientată către Pământ; pe partea opusă ea nu este o „lună”, ci un continent solid. Partea pe care voi o considerați „lună” nu este solidă, ci fluidă, ca un fel de spumă a oceanului foarte ușor întărită. Părțile cele mai solide apar ca niște coline, în timp ce cele mai moi formează niște deschizături în formă de nișe și de cratere, orientate către interiorul corpului ceresc. Într-unele din aceste crăpături există aer atmosferic, incapabil să scape, el putând fi confundat cu ușurință cu apa dacă este privit printr-un telescop foarte puternic. Cât privește colinele și craterele mai puțin adânci, acestea nu conțin aer atmosferic, ci doar eter, la fel ca și spațiul liber dintre soare și planete.

De aceea, această parte a lunii nu este locuită de ființe organice. Există totuși locuitori și în această zonă, dar ei au o natură spirituală. În timpul vieții lor pe Pământ, acești locuitori ai lunii au fost obsedați de aspectele lumești ale vieții, motiv pentru care au fost izgoniți pe lună, pentru a se corecta. După o vreme foarte îndelungată, când încep să înțeleagă că preocupările lumești nu aduc beneficii, și mai ales dacă își ascultă ghizii trimiși să le explice învățăturile spirituale, celor care doresc să scape de pe lună li se permite să atingă o stare mai înaltă de libertate. Cei mai puțin ascultători se vor încarna însă pe partea opusă a lunii, unde viața se desfășoară în condiții demne de toată mila. Acolo, ei trebuie să se lupte nu numai cu frigul și bezna, dar și cu perioade de căldură insuportabilă,

căci noaptea pe lună durează cât 14 zile pământești, și tot atât durează și ziua lunară. La sfârșitul fiecărei nopți lunare, frigul devine la fel de intens ca și la Polul Nord al Pământului. În schimb, începând de la amiază și până la sfârșitul zilei lunare, devine atât de cald încât nici o ființă vie nu suportă să rămână la suprafața lunii.

Locuitorii umani de pe partea opusă a lunii, la fel ca și celelalte creaturi vii, nu trăiesc la suprafață. Ei sunt nevoiți să rămână închiși în locuințele lor subterane timp de o jumătate de zi, dar și de o jumătate de noapte. Nu există case sau orașe, locuințele lor fiind de fapt niște nișe individuale în adâncurile solului lunar, în peșteri și crevase.

Pe lună nu există copaci fructiferi, ci doar rădăcinoase, cum sunt cartofii, morcovii, sfecla, la fel ca pe Pământ. Aceste plante sunt sădite la începutul unei zile, iar la sfârșitul ei sunt deja coapte. Când se lasă seara, oamenii ies afară din cavernele lor și recoltează plantele, pe care le duc în locuințele lor subterane, după care se hrănesc cu ele în timpul nopții și în ziua următoare.

Nu există decât un singur tip de animal domesticit, un fel de oaie, care reprezintă pentru acești oameni cam ce reprezintă renul pentru locuitorii din nordul extrem al Pământului.

În râuri și lacuri, care abundă în interiorul lunii, există numeroase specii de animale acvatice. Pe lângă acestea trăiesc diferite specii de păsări mici, similare cu vrăbiile voastre, la care se adaugă o sumedenie de insecte și alte animale care trăiesc la sol.

Aveți grijă să nu deveniți în viitor locuitori ai acestui satelit nenorocit, căci această școală a vieții, cu lumina ei palidă, nu este altceva decât o închisoare cumplită. Este mult mai ușor să mori de 14 ori într-o singură zi pe Pământ decât să trăiești o zi pe lună, căci locuitorii lunari se află într-o stare mult mai cumplită decât cei îngropați în cimitirele de pe Pământ, care măcar nu știu că sunt îngropați. Locuitorii lunari trebuie să trăiască plenar conștienți în mormintele lor, fiind de multe ori îngropați în locuințele lor subterane de prăbușiri de terenuri sau de inundații subite.

2

Ființele umane de pe lună

La fel ca și pe Pământ, oamenii de pe lună sunt de două sexe. Ei au fost creați o mie de ani mai târziu decât oamenii, de către un înger autorizat de Mine. Înălțimea lor atinge cu greu 60 de centimetri și au o înfățișare care aduce mult cu cea a piticilor din miturile scandinave. Au burți proeminente, care le servesc pentru două scopuri: pe de o parte, pentru digestia hranei într-un stomac convențional, și pe de altă parte pentru colectarea unui gaz ușor într-un al doilea stomac, care le aduce trei tipuri de beneficii.

Mai întâi, acest gaz îi face atât de ușori, încât ei pot sări cu ușurință peste râuri și lacuri. Dacă lacurile sunt de mai mari dimensiuni, ei pot pluti foarte ușor pe apă.

Al doilea avantaj constă în emiterea unor sunete ascuțite prin expulzarea acestui gaz, pentru a-și face astfel cunoscută prezența unii altora în locuințele lor subterane. De același gaz se folosesc și pentru a vorbi, scoțând niște sunete guturale, din plămâni, de frecvență foarte joasă. De altfel, locuitorii lunari detestă acest tip de vorbire, care nu este folosită decât de către acele spirite trimise aici pentru a se corecta. Când spiritul fostului pământean devine într-adevăr una cu sufletul unei ființe lunare, el se integrează perfect în trupul specific acestor locuitori și renunță la vorbire (care este specifică doar oamenilor de pe Pământ).

Un al treilea avantaj al acestui gaz stomacal constă în încălzirea locuințelor friguroase, în timpul nopții, prin expulzarea sa. Cavernele în care locuiesc acești oameni au o formă care seamănă cu cea a unor clopote turtite, către care conduc un fel de trepte. Aerul expirat se adună astfel sub cupola respectivă, încălzind în anumite limite rezonabile locuința; în plus, el împiedică pătrunderea în interior a aerului excesiv de rece de afară. Aerul atmosferic pătrunde doar în cantități mici, absolut necesare pentru susținerea vieții fizice. Același rol de termoreglare îl joacă gazul stomacal și în timpul zilei lunare, cu diferența că de această dată, el răcorește temperatura în interiorul locuinței, nepermițând aerului insuportabil de fierbinte de afară să pătrundă în cantități prea mari.

O altă particularitate a acestor ființe umane constă în faptul că ochii lor îndeplinesc o dublă funcție. Prima este întru totul asemănătoare cu funcția pe care o îndeplinesc ochii pământenilor, și anume aceea de a vedea. Ochii oamenilor lunari mai au însă și o a doua funcție, și anume de a lumina locuințele întunecoase de sub pământ. Acest atribut poate fi găsit și pe Pământ la anumite animale. O altă particularitate a oamenilor de pe lună constă în auzul lor extrem de ascuțit; ei pot auzi cu cea mai mare ușurință chiar și cele mai mici zgomote, de la distanțe foarte mari. Din acest motiv, urechile lor au pavilioane foarte mari și puternice.

Bărbații sunt mult mai solizi decât femeile. Dacă ar fi să comparăm puterea unui bărbat lunar cu cea a unei femei, aceasta ar fi asemănătoare cu puterea unui bărbat adult de pe Pământ comparată cu cea a unui copil de zece ani. De aceea, bărbații de pe lună se poartă cu multă gingășie cu soțiile lor mult mai slabe; ei le poartă pe umeri, astfel încât picioarele femeilor atârnă de o parte și de alta a gâtului lor. Dacă ați putea vizita luna, ați vedea foarte frecvent asemenea imagini, cu doi oameni care merg împreună, unul deasupra celuilalt.

Femeile nu au aproape nimic de făcut. Ele sunt hrănite de bărbați, care merg până la a le mesteca mai întâi hrana, după care o trec în gura femeii. În afara locuinței, femeia nu părăsește gâtul bărbatului ei decât în cazuri absolut necesare, cum ar fi ultimele zile de sarcină, când sunt foarte aproape de naștere. În timpul vieții sale pe lună, o femeie nu poate avea mai mult de două sarcini, una în timpul zilei, și alta în timpul nopții. În timpul unei sarcini ea poartă însă în pântec câte patru copii: patru băieți în timpul zilei și patru fete în timpul nopții. Copiii pot merge imediat după naștere; băieții se obișnuiesc foarte rapid să poarte în cârcă fetițele. Copiii pot muri și pe lună, la fel cum se întâmplă pe Pământ. Când depășesc vârsta de 100 de zile lunare, ei pot fi „posedați” de spirite străine.

Toți locuitorii lunari sunt înzestrați cu a doua vedere și sunt învățați cum să-L recunoască pe Dumnezeu de îngerii care îi ghidează interior. Aceste instrucțiuni le servesc inclusiv spiritelor umane exilate pe lună. Răul pe care aceștia și l-au făcut singuri, devenind obsedați de lucrurile lumești, este astfel șters gradat, pe durata încarnării lor ca ființe lunare. Din acest motiv, oamenii care au fost nevoiți să execute un stagiu pe lună pentru a se purifica au sufletele peticite, ei fiind ușor de recunoscut față de spiritele complet pure. Aceste suflete nu vor putea intra niciodată în clubul select al spiritelor pure, fiind nevoite să se comporte față de ele la fel cum se comportă luna față de Pământ (ca niște sateliți). Luna însoțește întotdeauna Pământul, dar nu se poate apropia de acesta așa cum fac prietenii.

Singurele spirite care vor fi ghidate direct de pe lună către regiunile superioare sunt cele originare de pe acest satelit (deci nu sufletele oamenilor trimiși de pe Pământ pe lună, pentru a se reforma), care au avut întotdeauna un dezgust natural față de lucrurile pământești. Ele sunt conduse în regatul copiilor spirituali, nivelul maxim de beatitudine care poate fi atins de ele. Este imposibil ca aceste spirite să atingă un nivel superior. Din cauza atributelor lor limitate, ele nu au capacitatea de a suporta un nivel superior, la fel cum oamenii de pe Pământ nu ar putea supraviețui în eterul cel mai subtil atâta vreme cât sunt întrupați fizic.

Aceasta este așadar soarta oamenilor cu înclinații lumești prea pronunțate. Cine nu renunță în mod voluntar la lumea exterioară, din iubire față de Mine, nu va putea scăpa de obsesiile sale decât pe calea coerciției, rămânând astfel de-a pururi un sclav (căci nu și-a folosit liberul arbitru pentru a se elibera). Cine poate considera munca forțată a unui sclav propriul său merit? Cel puțin, dacă își îndeplinește sarcinile, își merită pâinea cea de toate zilele; de aceea, el poate trăi, căci și-a făcut datoria, chiar dacă din obligație.

3

Animalele de pe lună

La fel ca și pe Pământ, pe lună există numeroase specii și categorii de animale, care trăiesc în aer, la sol și în apă.

Așa cum am mai precizat, pe lună nu există decât un singur animal domesticit, pe care voi l-ați numi probabil „oaia lunară”. Toate celelalte specii nu sunt domesticite, deci nu sunt utile omului. Corpul unei oi lunare este perfect rotund, ca cel al unui sac plin cu făină. El este susținut de patru picioare, nu mai lungi de 20 de centimetri, cu patru copite. Capul seamănă cu cel al oii de pe Pământ și are o lungime de 60 de centimetri și o lățime de 15 centimetri. Oaia are două urechi lungi, similare cu cele ale unui măgar. Din frunte îi crește un singur corn, cu mai multe protuberanțe ascuțite, de mărimea unui deget, orientate în toate direcțiile. Coada oii lunare seamănă cu cea a unui leu de pe Pământ, având un smoc de păr la capăt. Lâna sa este de culoare albă și seamănă cu cea a oii terestre.

Utilitatea oii lunare este extrem de mare pentru locuitorii acestui satelit. Mai presus de orice, aceștia folosesc laptele ei bogat, de culoare aurie. Din lână, ei își confecționează toate hainele, care consistă dintr-o cămașă și o haină, similare pentru ambele sexe. În plus, ei folosesc oaia la aratul pământului (cu ajutorul cornului ei), înainte de a semăna semințele din care își vor obține recolte. Aceste recolte se coc într-un timp foarte scurt, de numai 14 zile terestre (o zi lunară).

Această specie de oi atinge frecvent o vârstă de 10 ani terestri. După ce mor, pielea lor este jupuită și folosită ca pături în locuințele subterane. Carnea este așezată pe un mușuroi de insecte. Insectele de pe lună seamănă cu furnicile voastre. Ele devorează carnea de pe oase într-un timp destul de scurt. Apoi, oamenii lunari iau oasele și cornul și își confecționează din ele unelte. Evident, pe lună mai există și alte animale, multe din ele semănând destul de bine cu cele de pe Pământ. Totuși, ele sunt mult mai mici decât echivalentele lor terestre, dar și decât oile lunare. În afara oilor, pe lună mai există două animale remarcabile: maimuța cu bot și trei picioare, și maimuța săltărească, care sare într-un singur picior. Maimuța cu bot și cu trei picioare are mărimea unei pisici terestre. Capul ei seamănă cu cel al unei maimuțe de pe Pământ, cu diferența că gura ei este așezată pe verticală, pe jumătate din lungimea gâtului. Picioarele din față seamănă cu labele unei maimuțe terestre, dar piciorul din spate aduce mai degrabă cu trompa unui elefant, putând fi contractat cu 20 de centimetri și alungit pe nu mai puțin de șase metri.

De ce are acest animal o formă atât de ciudată? Ați aflat deja că temperaturile de pe lună diferă de cele de pe Pământ. În timpul unei perioade de 28 de zile pământeste, suprafața lunii este acoperită mai întâi cu un strat gros de zăpadă, care se topește apoi, în următoarele șapte zile, după care urmează o perioadă de caniculă. Natura acestui animal îi impune să-și țină capul în aerul atmosferic, ceea ce explică piciorul său extensibil. De pildă, în timpul nopții sau al iernii, maimuța se sprijină pe piciorul mult alungit, pentru a-și putea scoate capul deasupra stratului gros de zăpadă. Se hrănește cu o specie de păsări nocturne (care aduc cu lilieci terestri), cărora le permite să intre în gura sa larg deschisă, ce emană o căldură foarte atrăgătoare pentru păsări, după care le consumă.

Când zăpada începe să se topească, apa acoperă suprafețe întinse ale lunii, ridicându-se până la o înălțime de câțiva metri. Aceste câmpii inundate sunt înconjurată de munți înalți. Maimuța se folosește din nou de piciorul său extensibil pentru a-și ține capul deasupra apei; altminteri s-ar îneca. În timpul perioadelor de caniculă, ea călătorește către apele curgătoare, în care preferă să stea scufundată zile la rândul, astfel încât numai capul și labele din față îi rămân deasupra apei. Când nivelul apei crește, ea își lungește piciorul; când apele scad, și-l contractă.

Dacă râul se usucă de tot, maimuța pleacă mai departe, alungindu-și mai întâi piciorul din spate, apoi apucându-se cu labele din față de ceva și retrăgându-și piciorul extensibil. Repetă apoi procedeul, deplasându-se până când găsește din nou apă. În timpul zilei (când păsările asemănătoare cu lilieci nu zboară) se hrănește cu niște raci zburători, care aduc cu rădașele de pe Pământ.

Maimuța săltăreață, care sare într-un singur picior, este o varietate a maimuței cu trei picioare, de care se deosebește prin faptul că piciorul său este infinit mai elastic decât cel al maimuței cu bot. De aceea, ea se deplasează prin salturi. În plus, animalul are capacitatea uimitoare de a se autocomprima. Când se află în această poziție, el seamănă cu o felie medie de pâine aruncată la sol. Dacă se decide să sară, piciorul ei se dilată brusc pe o distanță de circa trei metri, ceea ce îi permite să facă un salt la o înălțime de 4-6 metri, parcurgând astfel o distanță de nu mai puțin de 12-14 metri. Maimuța face aceste salturi cu o repeziciune atât de mare încât poate prinde orice pasăre în zbor. De altfel, hrana ei este aceeași ca și cea a maimuței cu bot. Aceste animale trăiesc pe câmpiile lunare și nu vin decât rareori în contact cu oamenii de acolo, care trăiesc în crăpăturile din munți.

În acești munți, în afară de oi și de furnicile de care am amintit, mai trăiesc un mare număr de păsărele, din care cea mai mare nu depășește dimensiunea unei vrăbii de pe Pământ, iar cea mai mică atinge mărimea unei muște.

Apele conțin multe specii de pești, viermi și raci. Printre aceste crustacee se numără o specie mai ciudată, numită „mingea albastră”. Pe Pământ nu există un echivalent al acestuia. Această minge se poate divide în două jumătăți legate între ele printr-un mușchi scurt. Se hrănește cu viermii care pătrund între cele două jumătăți, cărora le consumă numai lichidele interne, expulzând apoi resturile odată cu apa. Această minge albastră, care are mărimea unui pepene, mai are o însușire aparte: noaptea, emană o lumină atât de puternică încât râurile și lacurile de pe lună au o strălucire mult mai puternică decât oceanele terestre în punctele de solstițiu.

4

Suprafața lunii

Dacă priviți prin telescop acea față a lunii orientată către Pământ, puteți vedea că acest corp ceresc nu are o suprafață netedă, având un aspect muntos. La suprafață nu există apă, iar munții nu sunt aranjați radial în jurul unei formațiuni centrale sau în lanțuri muntoase, ca pe Pământ. Ei alcătuiesc formațiuni inelare, pe zone mai mari sau mai mici. Există și câteva zone muntoase cu orientare radială, dar acestea nu reprezintă decât o punte între mai multe formațiuni inelare de mici dimensiuni. Diametrul acestora din urmă nu depășește 60 de metri, fiind uniți cu miile în linie dreaptă, ca într-un fel de cărare. Dacă aveți un telescop foarte puternic, puteți vedea aceste coline ca un fel de raze strălucitoare care pleacă dintr-un punct central (o colină mai înaltă și mai luminoasă) în toate direcțiile. Această structură celulară i-a făcut pe mulți astronomi să creadă în mod eronat că au descoperit vegetație pe lună, deși pe această parte a lunii (cea vizibilă de pe Pământ) nu există nici un fel de plante.

Micile coline inelare au de multe ori în centru cratere circulare. Ici și colo există formațiuni stâncoase care înconjoară zone mai întinse, care pot ajunge până la 375 de kilometri, în care există aceleași coline inelare

mai mari sau mai mici, cu cratere centrale. Aceste forme există practic peste tot.

La ce folosesc aceste formațiuni pe suprafața nelocuită a corpului ceresc? Ele reprezintă receptori ai magnetismului terestru, amplasați astfel încât să poată absorbi optim acest fluid. Micile cratere interioare servesc scopului de a depozita magnetismul Pământului. Ele nu au aceeași formă și aceleași dimensiuni, căci această energie trebuie distribuită în cantități variabile. Prin distribuția lor, numai aparent haotică (în realitate, există o ordine foarte precisă a lor), ele respectă o proporție foarte exactă, care determină imuabil mișcarea celor două corpuri cerești aflate față în față.

Un alt scop al acestor cavități circulare constă în reținerea aerului atmosferic, pentru a se putea proteja, la fel cum cavitățile de pe Pământ rețin apa. De unde provine acest aer? Din aceeași sursă ca și pe Pământ – din marele depozit cosmic, umplut de-a pururi cu eter și lumină.

Când partea vizibilă a lunii este întunecată, aceste cavități se umplu cu aer atmosferic. Când lumina soarelui începe să strălucească asupra ei, ea determină formarea unor precipitații abundente, care se depun sub formă de rouă. Această rouă contribuie la solidificarea întregii suprafețe a lunii, după care circulă prin corpul ceresc sub formă de apă, alimentând izvoarele de pe cealaltă parte a lunii. În plus, ele contribuie la formarea vaporilor și a straturilor atmosferice permanente. Aceste mici bazine sunt locuite de acele spirite care doresc să progreseze, după ce au fost salvate din primul nivel al iadului de spiritele mai pure ale cerului.

Aduse pe lună, aceste spirite primesc un corp care seamănă cu aerul pe care îl conțin aceste bazine. Având un corp atât de subtil, ele pot vedea ambele lumi, atât cea materială cât și cea spirituală, în funcție de necesitățile pe care le au pentru a progresa. La început, ele preferă să trăiască în părțile cele mai întunecate și mai adânci ale corpului ceresc. Pe măsură ce evoluează, corpul lor atmosferic se rafinează din ce în ce mai mult, devenind tot mai ușor; în acest fel, ele se ridică mai aproape de suprafață (alegându-și bazinele mai superficiale). Foarte puține vor ajunge însă la craterele mici de la suprafață; marea majoritatea trăiesc în grup în bazinele mari.

Mai puteți descoperi pe suprafața lunii două puncte extrem de strălucitoare. Cea mai luminoasă zonă se află în regiunea sudică, în timp ce zona mai mică și mai puțin luminoasă este localizată în regiunea nordică a satelitelui terestru. Aceste puncte reprezintă centre de salvare. Cel sudic, din care emană razele mai strălucitoare, servește drept far acelor spirite care nu au nevoie de un corp lunar. Cel nordic, mai puțin strălucitor, servește acelor spirite care nu pot fi vindecate de dragostea lor pentru cele lumești decât printr-o întrupare în corpul unui om lunar (condiție mult mai neplăcută decât prima). După părăsirea acestui corp, ele vor fi din nou reintegrate ca spirite în bazinele atmosferice din regiunea de nord a părții vizibile a lunii, după care se vor îndrepta lent (pe măsura evoluției) către centrul nordic de salvare.

Această călătorie nu este deloc ușoară sau rapidă, așa cum v-ați putea aștepta, știind că este vorba de niște spirite lipsite de corp. Pentru a

putea face un pas înainte, un asemenea spirit trebuie să moară mai întâi în bazinul în care sălășluiește, la fel cum moare un om pe Pământ. Această moarte este întotdeauna mai mult sau mai puțin dureroasă, căci este însoțită de un sentiment constant de teamă. Evident, este vorba de frica de anihilarea eternă. Dacă ții seama și de faptul că aceste spirite trebuie să treacă succesiv prin mai multe mii de asemenea bazine, în care rămân de multe ori timp de o lună, o jumătate de an sau chiar un an întreg, vă puteți imagina cu ce viteză călătoresc ele. Mai există încă acolo spirite de pe vremea lui Avraam, care nu și-au încheiat nici trei sferturi din călătoria lor.

Nu trebuie să știți mai multe despre partea locuită a corpului lunar, care seamănă întru totul cu cea nelocuită, cu diferența că pe cea din urmă formele vii au corespondențe materiale, în timp ce aici ele nu au decât corespondențe spirituale. Plantele și animalele de pe partea locuită a lunii corespund întru totul corpurilor atmosferice la care au renunțat spiritele de pe partea nelocuită. Aceste rămășițe de corpuri circulă împreună cu apa prin corpul lunar, după care hrănesc sufletul ființelor lunare, prin intermediul plantelor și animalelor. Cândva, în viitor, veți înțelege mai bine aceste procese, atunci când veți atinge o stare de conștiință mai înaltă pe calea Grației și Luminii Mele.

5

Patru întrebări referitoare la lună

1. În ce fel îl adoră pe Dumnezeu ființele de pe lună? Au aceștia o biserică sau un guvern? Sun conduși de o singură persoană?
2. În cel fel își cresc copiii?
3. Cum privesc Pământul nostru? Știu ei că Tu, Doamne, Te-ai întrupat ca ființă umană pe Pământ și ai luat asupra Ta păcatele lumii?
4. Care este relația dintre lună și somnambulism?

Iată care sunt răspunsurile la aceste întrebări:

Mai întâi de toate, trebuie precizat că răspunsurile depind întru totul de Pământul însuși. Explicația constă în faptul că din punct de vedere spiritual, nu există nici o diferență între ființele umane de pe Pământ și cele de pe lună. După cum v-am spus deja, ființele umane de pe lună nu sunt altceva decât oameni proveniți de pe Pământ care trebuie să progreseze; la fel ca orice alt spirit, ei își aduc cu ei propriile fapte sau lucrări. Că aceste fapte nu sunt dintre cele mai bune rezultă implicit din faptul că acești imigranți lunari au fost trimiși pe acest corp ceresc.

1.

Dacă doriți să știți în ce fel Mă venerează acești locuitori ai lunii, priviți orice om de pe Pământ care este foarte pasionat de cele lumești. Veți

găsi în acesta oglinda perfectă a felului în care Mă adoră locuitorii de pe lună.

După cum știți, am afirmat odată că nici un om nu ar trebui să se preocupe prea mult de învelișul fizic temporar, ci mai degrabă să caute împărăția Mea și Dreptatea ei, care derivă din marea Mea Iubire față de toți cei care Mă iubesc mai presus de orice. Care credeți că este, din acest punct de vedere, situația oamenilor de pe Pământ, când chiar și cei mai buni dintre ei își petrec cel puțin 23 de ore pe zi pentru bunăstarea trupurilor lor? Se poate oare spune că acești oameni caută Împărăția lui Dumnezeu? Ființele umane, pentru care am creat tot ceea ce există și pentru care îmi folosesc continuu întreaga Mea iubire și înțelepciune, nu își găsesc aproape niciodată un moment pentru Mine în tot acest du-te-vino în care trăiesc. Adevăr vă spun: printr-o asemenea adorație, viața voastră nu va deveni cu nimic mai bună decât este.

Credeți că Mi-ați slujit cu ceva sau că M-ați adorat cu adevărat dacă murmurați rapid un Tatăl Nostru și o Ave Maria, sau dacă ați petrecut o oră cu o carte de rugăciuni în mână, dar cu gândul în altă parte, într-o biserică făcută din piatră și împodobită cu sculpturi? O, oameni lipsiți de minte! Chiar credeți că Eu sunt din piatră, din lemn, din metal, sau din orice alt material din care vă confecționați sculpturile? Dacă nu vă veți schimba atitudinea pe Pământ, veți fi nevoiți cu toții să intrați în școala lunii, pentru a învăța acolo, în condiții de maximă duritate, deopotrivă fizice și spirituale, că Dumnezeu cel viu nu își găsește plăcerea într-o asemenea adorație lipsită de substanță. Dacă tot mai doriți să aflați în ce fel îl adoră pe Dumnezeu ființele de pe lună, vă voi spune: acolo, unica adorație constă în lecțiile dure pe care oamenii sunt nevoiți să le învețe treptat. Aceasta este adevărata adorație a lui Dumnezeu, care trebuie slăvit într-un spirit și adevăr. Numai prin asemenea lecții poate scânteia divină din interior să iasă la lumină. De vreme ce pe Pământ nu au făcut altceva decât să își satisfacă trupurile, acești oameni trebuie să învețe ce înseamnă traiul fără confort fizic, iar luna este locul ideal pentru această școală; ei trebuie să renunțe acolo la sine până la ultima fibră a ființei lor, cerând totul numai de la Mine. Pe lună, ei trebuie să își demonstreze continuu credința, în condițiile în care sunt supuși la cele mai dificile încercări cu putință. Dar nu așa cum o faceți voi, care nu aveți nici un pic de credință și care încercați să Mă înduioșați pe Mine, Dumnezeu cel viu, cu crucifixele voastre din lemn!

2.

Cea de-a doua întrebare are și ea un răspuns evident. Acolo unde Mă manifest în exterior prin îngerii Mei sau în care apar Eu Însumi ca Învățător nu mai este nevoie de nici un cap al bisericii, la fel cum nu este nevoie de nici un șef de guvern. De aceea, se poate spune că luna reprezintă un stat spiritual reformat, în care singurul șef sunt Eu Însumi.

Copiii sunt crescuți în conformitate cu aceste învățături. Singurul lucru de care au nevoie este iubirea, din care se naște credința în Mine ca ființă umană, și în întruparea mea fizică pe Pământ, locul din care provin ei

înșiși. Acest eveniment s-a petrecut nu numai pentru a le aduce beatitudinea oamenilor de pe Pământ sau de pe lună, ci tuturor celor răspândiți în spațiul infinit pe toate corpurile cerești, pentru a-i uni în funcție de natura lor și pentru a construi astfel un loc permanent pentru ei, sub marea Cruce a Iubirii. Aceasta este așadar religia și forma de adorare a lui Dumnezeu pe lună.

3.

Întrebarea referitoare la ce cred locuitorii de pe lună despre Pământ nu mai necesită un răspuns, după ceea ce am spus anterior. Singurii locuitori ai lunii care au ocazia să vadă Pământul sunt spiritele (care locuiesc pe partea vizibilă a lunii), iar acestea nu pot percepe aspectele materiale decât prin prisma analogiilor spirituale. Locuitorii de pe partea invizibilă a lunii nu văd niciodată Pământul, așa că tot ceea ce știu despre acesta este tot de natură spirituală.

4.

În ceea ce privește ultima întrebare, ipoteza potrivit căreia luna ar fi responsabilă de somnambulism este absolut falsă. Într-adevăr, în timpul lunii pline fluidul magnetic devine mult mai puternic, dar el este emanat de Pământul însuși. Când luna este luminată complet de soare, lumina atrage înapoi fluidul magnetic de pe lună pe Pământ. În acest fel, planeta noastră se încarcă foarte puternic cu magnetism. Oamenii care au o cantitate mai mare de metale în sânge decât nivelul normal au capacitatea – prin intermediul anumitor influențe, precum apa, aerul sau hrana – de a absorbi acest fluid magnetic care coboară din nou pe Pământ.

Când nervii sunt atinși de acest fluid și încep să apese neplăcut asupra sufletului, acesta își slăbește legăturile pe care le are cu corpul fizic și încearcă să scape. Corpul fizic dispune de un corp vital care este direct influențat de fluidul magnetic; acesta face legătura între trup și suflet. Dacă sufletul dorește să se elibereze de corp, el nu are altceva de făcut decât să stimuleze corpul vital, care acționează imediat asupra corpului fizic, de care este legat, silind totodată sufletul să-l însoțească. Așa se explică de ce somnambulii încep să meargă în timpul somnului. Ei au fața orientată către lună din cauza cantității excesive de fluid magnetic din sânge; se urcă pe acoperișuri sau pe turla în dorința de a se ridica deasupra nivelului solului, diminuând astfel senzația neplăcută pe care o exercită fluidul asupra lor. Pe măsură ce această influență scade, corpul fizic devine din nou apt să primească sufletul și spiritul prin intermediul corpului vital.

După ce corpul fizic s-a eliberat de presiunea neplăcută, sufletul îl conduce înapoi, în poziția din care a plecat, după care fuzionează din nou cu el. Sufletul nu știe că a practicat mersul somnambul, căci el nu are memorie. El nu cunoaște decât ceea ce vede. Amintirile sufletului întrupat într-un corp fizic nu sunt altceva decât o reluare a percepțiilor impresiilor

naturale corespondente provenite de la simțurile fizice. El este trezit față de aceste percepții prin intermediul nenumăratelor imagini primite de la spiritul pe care îl poartă în sine.

6

Fluidul magnetic

Dacă observăm mai multe obiecte care seamănă între ele ca aspect și soliditate, primul lucru pe care îl comparăm este forma lor. Dacă luăm unul dintre ele în mână, îi putem simți soliditatea. Dacă luăm succesiv mai multe obiecte în mână, toate de aceeași mărime, putem distinge o a treia diferență, și anume greutatea lor specifică (adică greutatea pe centimetru cub de volum).

Obiectele de același fel, cum este de pildă apa, nu au întotdeauna o greutate egală, mai ales dacă temperatura diferă, chiar dacă au același volum. O picătură de apă de ploaie este mai ușoară decât o picătură de apă dintr-un izvor sau dintr-o fântână. O picătură de apă caldă este mai ușoară decât una de apă rece, iar o picătură de apă înghețată este mai ușoară decât orice alte categorii de picături.

Toate aceste exemple ne învață aceeași lecție: „Iată, cercetătorule, cât de diferite suntem, deși existența noastră are la bază aceeași lege și noi suntem alcătuite din aceeași substanță. Cu toate acestea, noi suntem atât de diferite între noi încât nu semănăm aproape deloc una cu cealaltă”.

Acest preambul are importanța lui, căci fără el nu ați putea înțelege ceea ce urmează. Înainte de a începe explicația propriu-zisă a așa-numitului „magnetism”, trebuie să mai dăm câteva exemple din sfera înțelepciunii. Vom începe cu a examina împreună trecutul îndepărtat.

Imaginați-vă acea perioadă în care în tot spațiul infinit nu exista nici o altă ființă în afară de Mine. Creația materială, la fel ca și cea spirituală, nu începuseră încă. În ce consta atunci, în acea vreme, spațiul infinit, și cum s-a născut timpul, de vreme ce acest spațiu a existat dintotdeauna? Cum arăta existența Mea înaintea oricărei alte existențe și cum s-a născut restul creației din această Existență Unică? Ce este de fapt spațiul? În ce constă existența Mea primordială? Și ce înseamnă existența temporală, născută din Mine, dar în afara Mea, în spațiul infinit din interiorul Meu? Cât de dificile vi se par aceste întrebări, și totuși, cât de simple sunt răspunsurile la ele dacă țineți cont de anumite premise.

Un mic exemplu va elucida răspunsurile la aceste întrebări. Să presupunem că ați cultivat multă vreme un gând, și întrucât acest gând vă făcea plăcere, lui i s-a adăugat un alt gând. Dacă primul gând, cel fundamental, nu a putut fi realizat, cel de-al doilea a găsit o posibilitate de a prinde contur, dar pentru acest lucru era necesar un al treilea gând, care era deja conținut în primele două gânduri. Acest al treilea gând explică „felul în care” poate fi realizat al doilea gând. Mai pe scurt, al treilea gând este „cum”.

Au existat aşadar trei întrebări, fiecare răspunzând celeilalte. Problema nu era însă rezolvată. Din acest motiv, cele trei gânduri s-au întâlnit şi au discutat problema foarte importantă a lui „de ce”.

După o scurtă deliberare, primul gând, cel fundamental, a răspuns: „Deoarece este ceva care seamănă perfect cu Mine!” Cel de-al doilea gând a spus: „Motivul pentru care poate fi realizat constă în faptul că primul gând nu se află în contradicţie cu el însuşi”. Iar cel de-al treilea gând a spus: „Deoarece în cauza care doreşte să se manifeste sălăşluieşte principalul instrument de realizare a ei. Iar explicaţia constă în faptul că gândul nu se contrazice pe sine, nici în fundamentul său, nici în părţile sale, în nici un fel!”

Spre exemplu, dacă primul gând pe care l-aţi avut a fost să construiţi o casă, nu aţi început mai întâi prin a vă imagina casa în plan mental, vizualizând felul în care va arăta ea? După ce aţi construit casa în imaginaţie şi aţi ajuns la un rezultat extrem de satisfăcător, nu v-aţi pus întrebarea dacă nu cumva există o cale de a transpune acest vis în practică, transformându-l într-o realitate? Cel de-al doilea gând v-a arătat astfel felul în care puteţi construi casa din visul pe care l-aţi avut iniţial. Cred că veţi fi de acord că primul gând nu conţinea în sine nici o contradicţie, lucru care a generat apariţia celui de-al doilea gând.

Urmează în mod natural chestiunea lui „cum”, adică prin ce mijloace poate fi construită casa? Principalul instrument care permite construirea ei este însăşi posibilitatea de a o construi. Cel de-al doilea instrument este cel care uneşte scopul de realizarea lui. În sfârşit, cel de-al treilea instrument se referă la materialele şi la energia cu care poate începe construcţia propriu-zisă. Dacă aţi adunat tot ceea ce este necesar şi dacă dispuneţi de proprietatea pe care doriţi să construiţi casa, ce v-ar mai putea împiedica să transformaţi principalul gând (cel de la care a pornit întregul proces) într-o realitate? În scurt timp, veţi vedea aceste gânduri prinzând o formă vizibilă în faţa dumneavoastră, căci aţi asigurat toate condiţiile pentru realizarea lor.

Să revenim acum la Mine, Eternul Purtător al Gândurilor Creaţiei, cel care am umplut spaţiul infinit cu nenumărate clădiri, una mai măreaţă şi mai artistică decât cealaltă. Se pune în mod firesc întrebarea: „De unde şi-a luat Marele Maestru Arhitect materialele de care a avut nevoie pentru a construi toate aceste lucruri minunate?”

Dacă veţi pune această întrebare unui savant al acestei lumi, el vă va răspunde că materia este la fel de bătrână ca şi Mine, deci eternă. Singura sa dilemă ar fi: când am început să exist Eu? căci Eu am guvernat infinitatea până în prezent. Există oare vreun obiect fără început? Pe de altă parte, poate oare un număr infinit să aibă un început, chiar dacă ai calculat fiecare obiect pe rând? Ar rezulta de aici că Eu nu am început niciodată creaţia (de vreme ce nu există un început). În cazul acesta, de unde au apărut stelele, lumile şi toate miriadele de obiecte din creaţie? După cum vedeţi, acest tip de raţionament lumesc nu poate fi urmărit, căci gândul care stă la baza lui este plin de contradicţii în sine, motiv pentru care gândurile care derivă din el (al doilea şi al treilea) nu pot fi susţinute.

Alții ar putea spune că Eu am creat cu un singur cuvânt haosul etern, pe care l-am ordonat și am creat toate aceste lucruri. Este ușor să vă dați seama de similaritatea celor două afirmații. Dacă așa ar sta lucrurile, haosul ar fi diferit de materia eternă, iar Eu nu aș mai fi un Creator, ci doar un meșteșugar. De altfel, ce compatibilitate ar putea exista între haosul etern și ordinea Mea eternă?

Se vor găsi și unii care vor afirma că Eu și materia suntem una! Această afirmație nu este complet lipsită de suport, dar există un aspect care nu se leagă. De vreme ce Eu sunt recunoscut ca fiind spiritul plin de energie, putere și viață, Cel Suprem în sine și absolut liber, cum este posibil ca acest spirit suprem și absolut liber să se manifeste sub forma vieții, dar și a pietrelor și celorlalte obiecte materiale neanimate? Dar întrucât aceste lucruri nu sunt una cu Mine, ci au fost create de Mine, Dumnezeul eternității, din Mine, întru Mine și în afara Mea, merită să aflați cum au fost create toate aceste lucruri. Gândurile voastre vin și pleacă, iar numărul lor este infinit. În schimb, gândurile Mele apar spontan, cu cea mai mare claritate. Dacă Eu doresc ca aceste gânduri să rămână, acest lucru se realizează instantaneu. Altfel spus, toate lucrările care sunt vizibile pentru voi, la fel ca și voi înșivă, nu sunteți nici materie, nici haos supus ordinii, nici Dumnezeu întrupat în materie, ci sunt gândurile Mele, pe care Eu le-am reținut.

Așa cum spuneam, ele se nasc din Mine, întru Mine și în afara Mea. Din Mine, la fel cum nici voi nu puteți gândi decât din eul vostru. Cum să nu fie acest lucru posibil pentru Mine, de vreme ce în afară de Mine nu mai există un al doilea Dumnezeu?

Faptul că aceste gânduri fac parte din ființa Mea, fiind imposibil ca ele să aparțină altcuiva, nu mai trebuie demonstrat. Ele există însă și în afara Mea, la fel cum nici voi nu puteți spune că sunteți una cu gândurile voastre. În mod similar, gândurile Mele nu sunt una cu Mine, dar derivă din Mine.

Tot ce nu sunt Eu este în afara Mea. Dacă veți medita puțin asupra acestor crâmpene de înțelepciune, ele vă vor deveni cu ușurință clare.

Acum, că am lămurit aceste aspecte, putem în sfârșit să ne referim la problema de la care am plecat: magnetismul. Ce este magnetismul? Acest fluid magnetic nu este altceva decât voința Mea, care reține în permanență gândurile Mele. El guvernează întreaga creație, menținând forma și activitatea ordonată a tuturor lucrurilor vizibile. Voi înșivă sunteți guvernați de el, potrivit naturii pe care o aveți. În voi există însă ceva mai mult decât simpla Mea voință infinită. Acest „ceva mai mult” se referă la faptul că voi sunteți gândurile Mele favorite. De aceea, iubirea Mea vă susține ca principiu fundamental al vieții, ajutându-vă să evoluați, devenind ființe absolut independente, la fel ca Mine. Dacă acceptați iubirea Mea prin puterea liberului vostru arbitru, pe care vi l-am dăruit, puteți deveni propriii voștri stăpâni, într-o stare de libertate perfectă.

Dacă doriți să ajutați pe cineva prin puterea magnetismului, trebuie să știți că ea presupune o voință fermă, dublată de o mare credință. Fenomenul este cât se poate de simplu: magnetizatorul își unește – în mod

conștient sau inconștient – puterea voinței sale cu voința Mea, lăsând-o apoi să se reverse asupra celor suferinzi. În acest fel, bolnavii sunt purificați și se vindecă, spontan sau treptat. Acestea fiind spuse, ați aflat tot ce era de știut.

Puterea voinței Mele este marele liant care unește între ele toate corpurile cerești și care le susține pe toate. Ea este pozitivă, căci operează activ, dar și negativă, prin faptul că reprezintă ordinea eternă și imuabilă, care nu poate fi schimbată. „Până acum” este legea efectului continuu etern, iar „până aici” este polaritatea negativă sau legea prezervării prin ordinea eternă.

De aceea, voința Mea polarizată reprezintă simultan substanța fundamentală a tuturor lucrurilor, indiferent care este natura acestora. Mari, mici, solide, dure, subtile, grele sau ușoare, chiar dacă nu sunt întotdeauna gândurile Mele cele mai înțelepte, ele capătă o existență fizică vizibilă ca rezultat al polarității voinței Mele eterne, așa cum v-am revelat-o.